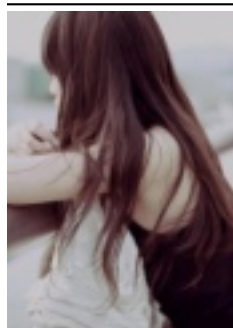

Buổi Yêu Em

Contents

Buổi Yêu Em	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	8
3. Chương 3	14
4. Chương 4	18
5. Chương 5	22
6. Chương 6	30
7. Chương 7	36
8. Chương 8	43
9. Chương 9	55
10. Chương 10	60
11. Chương 11	68
12. Chương 12	79
13. Chương 13	83
14. Chương 14	89
15. Chương 15	97
16. Chương 16	106
17. Chương 17: Chương Kết	108

Buổi Yêu Em

Giới thiệu

Truyện Buổi Yêu Em là một truyện khá nhẹ nhàng, truyện đưa người đọc vào khung cảnh đồng quê n

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/buoi-yeu-em>

1. Chương 1

Sau một dòng thả bộ quanh sân, Lưu Ly trở vào nhà. Đi dọc hết mấy gian phòng rộng chừng bày toàn đồ quý giá, cô xuống tới bếp. Mỉm cười rất ư dễ thương, Lưu Ly cố bắt chuyện trước với người đàn bà có gương mặt khó đảm đảm:

- Dì Tám ơi ! Ông nội cháu chưa dậy hả ? Vừa chế nước sôi vào bình thủy, Bà Tám vừa trả lời nhát gừng:
 - Ông dậy lâu rồi Ủa ? Sao cháu không thấy kìa ? Liếc Ly một cái nhẹ, bà tám nhếch môi:
 - Ông đi lúc trời hừng sáng làm sao mấy người thấy được. Phớt lờ thái độ lạnh tanh của bà già, Lưu Ly hỏi tới với giọng lo lắng:
 - Ông nội cháu đi đâu vậy ? Lên Sài Gòn phải không ? Trẻ cặp môi ăn trầu đỏ chót ra, bà Tám cao giọng:
 - Xì! Ông mà thêm lên Sài Gòn Xụ mặt xuống vì quê độ, Lưu Ly cộc lốc:
 - Vậy nội đi đâu ? Bà Tám lừ mắt nhìn cô rồi nói như nạt:
 - Qua cộn Lưu Ly chất lưỡi:
 - Trời ơi ! Phải biết cháu đi chơi theo rồi Bà Tám lầu bầu một mình:
 - Hừ, chơi với bời, ở đây hồng ai ở không chơi đâu. Rồi quay sang nhìn cô bà cất giọng:
 - Chừng nào mấy người về ? Thừa biết bà già khó chịu này hỏi mình, nhưng Lưu Ly cố tình không hiểu cho bỡ ngỡ. Cô ngơ ngát ngó xung quanh:
 - Dì Tám hỏi ai cơ ? Ở đây còn ai khác....mấy người bây giờ ? Hừ ! Trả lời đi , chừng nào về trên Lưu Ly bực bội chừng mắt nhìn bà ta . Cô không hiểu sao bà tám luôn có ác cảm với mình . Cách đây năm năm, bà nội Lưu Ly chết, cô về ở chịu tang mất hai ngày, một đêm....lần đó Ly đã....ng độ với bà tám vì lý do rất đơn giản:
 - cô dám cười giữa đám ma trang nghiêm, long trọng vì....lỡ nhìn thấy ông thầy cúng ngủ gục lên gục xuống. Ly nhớ bà tá đã hùng hổ kéo cô ra góc vườn mắng một trận nghe đinh tai nhức óc, nếu bà cô không can thiệp kịp, chắc bà chằn lửa này chưa buông tha để Ly vào quỳ kẻ quan tài của bà nội, người cô chỉ gặp một lần duy nhất khi bà còn sống. Hồi đó còn bé, Lưu Ly rất sợ mang tội bất hiếu vì nhớ tới những lời rửa xà của bà . Bây giờ khác rồi, cô chẳng làm gì nên tội sao phải nhịn trước thái độ khinh khỉnh đầy quyền hành này trong khi ông nội không nói gì hết. Ngồi xuống ghế rất đường hoàng, Lưu Ly gằn từng lời:
 - Tôi sẽ ở đây luôn . Bây giờ phiền dì làm món điểm tâm cho tôi, nhanh lên !
- Trợ*.n muốn tét con mắt tí rị trên gương mặt(.t móm xòm, tong teo lên, bà Tám nhìn cô trân trân, giọng lú lú vì kinh ngạc:
- Ở luôn là sao chứ ? Ai ấy người ở luôn mà ham Lưu Ly khoát tay nhấn mạnh:
 - Đó là chuyện của gia đình tôi . Dì tò mò chi vậy ? Tôi dói lắm rồi đây. Mặc kệ bà già lảm nhảm trong mồm, Lưu Ly nhún vai bước ra sau hè . Với tay hái cái bông bưởi trắng thơm ngát, cô tủm tỉm cười khi biết phải đối phó thế nào với bà Tám . Hoá ra bà ta chỉ giỏi ăn hiếp những người hiền từ, mình chỉ cần hống hách như vừa rồi bà ta đã xui ngay một nước . Thế cũng tốt, phải lên mặt....cô chủ nhỏ mới yên thân được với bà già khó tính này. Đang nghiêng đầu nhìn đôi chim sâu nhỏ xíu chuyền trên cành, Lưu Ly giật mình vì nghe gọi:
 - Chị Ly, làm gì đó ? Quay lại, cô thấy Đào cháu của bà Tám bước đến . Khác với bà dì hắt ám, Đào lúc nào cũng cười, và cuoi rất có duyên . Lưu Ly lúng túng trước vẻ tự nhiên đầy thân thiện của Đào, cô ậm ừ cho qua chuyện:
 - Bông bưởi thơm quá !
- Nheo nheo mắt rất lém, Đào nói:
- Nhưng trái bưởi mới thật sự hết ý . Bưởi năm roi chánh cống đó Lưu Ly ngạc nhiên:

- Năm roi là sao chứ ? Đào cất tiếng cười trong vắt:
 - Là ai chưa được phép ông Chín mà hái, thì bị năm roi vào đít Giọng Lưu Ly nhỏ lại:
 - Bộ Ông nội khó đến thế à ? Le lưỡi, Đào không trả lời . Cô ta hỏi trở đi:
 - Tối qua lạ nhà chị Ly ngủ được hong ? Nhớ tới gã bợm rượu hò hét suốt đêm, Lưu Ly chép miệng ngao ngán:
 - Tôi dễ ngủ lắm, nhưng hồi tối cứ chấp chờn suốt vì gã say rượu nhà bên kia quậy quá cỡ Đào lại cười, cô gật gù:
 - Đúng là chị xui . Mấy năm mới về một lần, lại nhằm lúc thằng chả lên cơn . Ngủ không được cũng phải Ly hỏi băng quơ:
 - Bộ thằng cha đó hay nhậu lắm hả ? Đào lắc đầu:
 - Không phải nhậu mà là lên cơn . Thằng chả bị mất điện nặng lắm !
- Ủa Vậy sao ? Lưu Ly chưa kịp điều tra thêm cho thỏa tột tò mò cổ hữu thì đã nghe tiếng bà Tám tăng hắng:
- Mày nói xàm gì vậy Đào ? Cỏ ngoài ruộng nhẩn cao tới bắp chân, đi làm đi Quay sang phía Ly bà cầu nhàu:
 - Xong món hột gà ốp la rồi đó . Ăn lẹ lên còn để người ta dẹp nữa Không đợi Ly phản ứng, Bà Tám ngoe ngậy trở vào trong nhà . Đào bứt rứt nói như xin lỗi:
 - Dì Tám lúc nào cũng vậy . Chị đừng chấp nhất nghe Lưu Ly kéo tay cô bé giọng thản nhiên:
 - Vào với chị Thôi thôi em ăn sáng rồi Ăn thêm chút nữa cho vui Có sao đâu Đào thì thăm:
 - Em ớn dì Tám lắm ! Trong nhà này ai cũng ngán dì Tám lắm Lưu Ly nheo nheo mắt:
 - Kể cả ông nội của chị ? Cô bé ngập ngừng:
 - Không phải, nhưng ông Chín hay nghe lời bà, mắng oan người khác....
- Rồi như sực nhớ không nên nói thế với Lưu Ly, Đào cắn môi làm thinh . Lưu Ly dọa:
- Em không ăn chị cũng nhịn luôn . Trước sau gì dì Tám cũng la nữa, mà lần này la luôn cả chị . Chả lẽ Đào muốn chị bị la Đào leo đẹo theo cô vào bếp, Ly thấy trên bàn để một đĩa trứng ốp la, một ổ bánh mì, với một ly sữa to Cô bé Đào nhận xét:
 - Dì cho chị ăn giống như ông Chín, ngày nào cũng trứng chiên, bánh mì khô khốc Lưu Ly nhẹ nhàng:
 - Ở quê làm sao đòi hỏi như thành phố được . Thế này là quá sang rồi Nói vậy là chị lầm rồi . Ở đây thứ gì cũng có . Tại dì làm biếng thôi Lưu Ly mỉm cười, rõ ràng cô bé lóc chóc này chẳng ưa bà dì của mình . Ly biết bà Tám là người giúp việc lâu năm trong nhà ông nội, tính ra tới nay cũng phải mấy chục năm do đó mới....lộng quyền với những kẻ ăn người ở khác, nhưng tại sao với cô, bà ta cũng chẳng lịch sự tế nhị chút nào hết, chẳng lẽ vì ông bà nội không chấp nhận mẹ làm con dâu nên bà ta cũng ghét Lưu Ly dầu cô chả có tội tình chi cả ? Nghiêng đầu nhìn Đào, Ly thân mật:
 - Ăn nhé !
- Em không thích món này, nhưng ngồi với chị cho vui Vậy thì uống sữa ? Ôi thôi ! Em sợ mùi bò lắm(...
- Lưu Ly bật cười:
- Sao khó quá vậy ? Đào thành thật:
 - Sáng nào cũng ăn cơm quen rồi, ăn mấy thứ này đâu làm việc nổi Chị vẫn đi chưa hết vườn nhà mình Đào buột miệng:
 - Rôngn lắm ! Minh ông Chín quản lý không nổi, bởi vậy...
- Ly tò mò nhìn Đào ngập ngừng:

- Bởi vậy thế nào ? Cô bé lắc đầu rồi trở đi:

- Em muốn nói là bởi vậy làm sao chị đi hết được, nếu chị Ở chơi vài ngày thôi Bưng ly sữa lên uống một ngụm, Lưu Ly cao giọng:

- Lần này nhất định chị sẽ đi hết vườn ở đây và ở bên cồn nữa Thật hả ? Lưu Ly cười cười:

- Chị sẽ ở đây luôn mà !

Đào trợn mắt:

- Ở đây luôn, còn ba mẹ chị thì sao ? Lưu Ly nhún vai:

- Vẫn ở trên chứ sao Đào thừ người nhìn Lưu Ly chậm rãi nhai bánh mì, cô bé cố đoán xem Ly nói đùa hay thật rồi dọ dẫm:

- Bộ cậu mơ hai cho chị về đây ở thật hả ? Lưu Ly vừa ăn vừa gật đầu . Đào tỏ vẻ không tin:

- Vô lý ! Cậu mơ thừa biết không nên kia mà ! Với lại chắc gì ông Chín đã chịu, một khi gã điên ấy có mặt ở đây Mày lại tía lia cái mồm hả Đào ? Có đi làm chưa thì nói ? Đào lăm lét nhìn gương mặt đanh lại của bà Tám rồi đứng dậy bước nhanh ra sân Lưu Ly vụt chạy theo:

- Chờ tôi với !

Bà Tám nắm vai cô kéo lại:

- Mấy người không được đi lung tung . Trước khi qua cồn . Ông Chín đã dặn thế Hắt tay bà ta ra, Ly xăng giọng:

- Tôi có tên đằng hoàng sao dì cứ* :

- " mấy người này,mấy người nọ " Khó nghe quá vậy ? Bà Tám nhếch môi:

- Hừ ! Bà Chín trước đây cũng tên Ly . Chưa thấy ai như cậu Hai nhà này, lấy tên mẹ ruột đặt cho con gái . Mà không biết Hừ ! cậu ấy đặt hay ai đặt nữa ! Bà Chín thiêng lắm, nên tôi không dám kêu đến tên bà Lưu Ly ngẩn ra khi nghe bà tám nói . Trước giờ cô không hề biết rằng tên mình trùng tên bà nội . Sao ba mẹ lại....phạm thượng dữ vậy . Người nghĩ ra lấy tên bà nội đặt cho cháu, chắc là mẹ thôi . Mẹ là người không thích nhường nhịn bất kỳ ai . Chắc mẹ cố tình làm thế cho lợi gan, vì bà mẹ chồng không nhận mình là dâu Mẹ có nghĩ đặt tên như thế bà nô .i sẽ ghét luôn Lưu Ly không ? Chắc có đấy, nhưng ăn thua gì khi mẹ là người chỉ biết tới mục đích Cô nói:

- Chuyện này tôi không biết . Nhưng dì có thể gọi tôi là ba, bốn gì đó cũng dễ nghe hơn . Bây giờ toi muốn theo Đào ra vườn nhân Bà Tám dứt khoát:

- Không được ! Từ đây tới đó qua nhiều cầu khi lắm . Mấy người phải ở nhà . muốn ăn gì tôi nấu cho ăn Ly hắt mặt lên:

- Trừ ông nội ra tôi không nghe lời ai hết . Bây giờ tôi muốn ăn nhãn và ăn ở ngoài vườn kia . Dì đừng cản tôi Nhưng mà....

Không nhưng gì hết . Tôi ghét ai lắm nhằng lắm . Dì mà gọi tôi là "mấy người nữa là có chuyện đấy Bỏ mặc bà già đứng ngoài sân, Lưu Ly ba chân bốn cẳng chạy theo Đào . Vừa chạy cô vừa gọi ơi ơi . Đến cây cầu khỉ ốm tong teo không có tay vịn, Ly thấy Đào đang chờ mình . Cô lẹ làng xách dép mà bám vai cô bé mà đi qua bên kia mương Vườn này tới đâu mới hết lặn ? Đào trả lời:

- Sát với đất bà Hà ở cuối đường Giọng Ly hăm hở:

- Nhất định sáng nay chị phải dạo hết vườn mới được Đào lắc đầu nguây nguây:

- Không được đâu . Ở cuối vườn ớn lắm !

Lưu Ly nhú mày:

- Ớn là sao ? Đào bối rối:

- Chỗ đó trồng toàn xoài, chị đi làm chi ệt . mùa này hết trái rồi Chị muốn đi cho biết, nếu Đào sợ mệt thì đừng theo Không được đâu Lưu Ly gắt:

- Lại không được . Dì cháu em mở mồm là không được . Nhưng tại sao không được chứ ? Đào nói:

- Hồi sáng ông Chín có dặn dì Tám đừng để chị đi lung tung Lưu Ly bắt bẻ:

- Đi trong vườn mà lung tung . Có em nói lung tung thì đúng hơn Đào nhăn nhó:

- Khúc vườn xoài đó lạnh lẽo hoang vắng lắm . Con gái không nên tới một mình rất nguy hiểm Cách nói mập mờ của Đào làm Lưu Ly thêm tò mò . Cô ngẫm nghĩ rồi trầm giọng:

- Có phải tại gã điên bên kia tới hồi lên cơn nên ông nội không cho chị đi ngêu ngao không ? Chị đoán đúng y Nhưng làm sao người ta vào vườn mình được khi xung quanh đã rào kính.

Đào ngồi xuống một gốc nhãn, cô bé vừa nhổ những bụi cỏ lúa thừa vừa trả lời:

- Họ lẻn vào theo ngõ vườn nhà bà Hà mà gã khùng ấy là con trai bà, nen chuyuen gã ta mò qua vườn nhà mình là chuyuen thường tình Lưu Ly kêu lên:

- Sao khogn rào khoảng vườn ấy lại cho có ranh giới rõ ràng Đào giải thích:

- Đất mình và đất họ cách nhau con mương nhỏ . Ông Chín không chịu rào vì lý do từ xưa hai nhà vẫn qua lại bằng cái cầu khỉ trên mương đó, bây giờ....

Lưu Ly nôn nóng khi Đào lại ngập ngừng:

- Nói tiếp đi Nhìn quanh một vòng nhu xem có ai không, Đào lí nhí:

- Bây giờ hai bên nghịch với nhau lắm Nghịch thì càng phải rào lại chớ Đào làm thinh, cô bé qua gốc nhãn rồi lại tiếp tục nhổ cỏ Lưu Ly ầm ừ ngồi xuống kể ben:

- Tại sao mình lại nghịch với họ ? Đào lẩn tránh:

- Em không biết!

Dì Tam biết không ? Đào lắc đầu . Cô bé lặng lẽ làm việc nhu chẳng có Ly bên cạnh . Cô giận dỗi đứng phắt dậy đi vòng vòng gần đó . Mùi nhãn chín thơm ngọt làm Ly phải đưa mắt nhìn . Trái chín nhiều lắm, cô vừa ăn vừa nghỉ ngơi đủ điều và nhận ra mình hoàn toàn không biết gì về họ noi, dù ba cô là con trai duy nhất sẽ thừa kế toàn bộ đất đai, tài sản này ba mẹ cô không thích noi đây, dù nhờ nó ông nội mới có vốn bỏ ra cho ba làm ăn và trở nên khá giả nhu bây giờ Có lần mẹ đã nói xa nói gần:

- Ông nội bây mà trăm tuổi thì bao nhiêu vườn tược ở dưới sẽ bán hết, chớ ai mà thèm về chỗ chỉ có ma ở đó Lúc ấy ba cô im lặng, nhưng về mặt ong cau lại, Lưu Ly linh cảm ong không đồng tình với vợ mình . Dù sao ong cũng đươc sinh ra và lớn lên từ đây, chắc ba không đang tâm bán nơi chôn nhau cắt rốn đâu....Chẳng hiểu ong có biết chuyen ông nội và nhà bà Hà bên kia đang mâu thuẫn không ? Nói chuyen với nhỏ Đào này giờ, Ly vẫn còn thắc mắc sao noi chưa chịu rào khoảng vườn tiếp giáp với họ lại, vốn rất tò mò nen Ly chịu hong không đươc . Lân la đến chỗ Đào đang ngồi, Lưu Ly gợi chuyen:

- Em hay gặp gã khùng nhà bà Hà không ? Đào có vẻ thận trọng khi trả lời:

- Gặp một vài lần Trông gã chắc ghê lắm hả ? Em chỉ thoáng thấy thôi chớ đâu dám đến gần Bộ thường ngày họ nhốt gã à ? Đâu có, mà chỉ hỏi chi vậy ? Em đã nói là không biết gì hết kia mà ! Anh ta điên từ lúc em còn nhỏ xít Lưu Ly hỏi:

- Tự nhiên bị điên à ? Đào chớp mắt:

- Nghe dì Tam kể hồi độ mười hai mười ba tuổi, anh Út Tường con bà Hà lei cây chơi ai ngờ bị té . Ảnh nằm dưới đất ngay đúng ngõ mà không ai hay Hạ thấp giọng xuống Đào thì thào:

- Vườn thì vắng, lại nhằm giờ thiêng, nhiều....ong đi qua bà đi lại . Nguoi khuất mặt khuất mày nhập vào mới hoá điên ấy chớ Lưu Ly rợn mình vì lời kể nhuộm màu....ma quái của Đào . Cô trấn tĩnh lại và nạt:

- Nhảm nhí ! Anh ta điên vì chứng thương sợ não thì có Đào cãi:

- KHogn phải đâu ! Anh Tuong điên kỳ lắm . Lúc tỉnh vẫn đi học bình thường, khi tới cơn thì nhu hồi tới chị nghe đó . Ngươi ta nói lúc ấy mắt thẳng chả trắng dã, lưỡi le dài, bị đánh bằng đuôi cá đuối cũng chẳng biết đau Lưu Ly cười cười:

- Chị không tin,mà ai kể với em vậy ? Đào đáp gọn lỏn:

- Dì Tam !

Chính mắt dì thấy hả ? Mấy người bên nhà bà Hà kể . Họ còn nói mỗi lần....len cơn . Anh Tuong mạnh ghê ghớm . Bốn năm người ôm cũng không được . Anh ta xé quần áo, leo tót lên ngọn cây hồi đó bị té ngồi đơng đưa như khỉ . Dân ở đây đồn ầm lên, gia đình ở bên sợ mang tiếng nên đưa anh lên chùa tuốt đầu bên Châu Đốc Long Xuyên gì đó . Anh ta mới về chừng vài ba tháng, nhưng đâu có hết điên Vậy hẳn ta điên bao lâu rồi Chắc cũng mười mấy năm Lưu Ly tùm tùm:

- Em biết về gã điên này cũng nhiều lắm chứ !

Đào gượng cười:

- Nhờ em nghe kể lại thôi Ly cau mày:

- Em đã từng nghe kể về lão điên bên ấy sao giấu chị chứ ? Đào bối rối cố nhỏ cho được cái gốc cỏ bị đứt ngay . Lâu lắm cô bé mới lên tiếng:

- Cuối vườn nhà mình có một cái miếu nơi gốc xoài . Đó là nơi cậu Út Tuong bị té rồi điên . Ai cũng nói chỗ ấy linh lắm Lưu Ly tròn mắt :

- Hóa ra hẳn té bên vườn nhà mình . Trời ơi ! Rồi cái miếu đó thời ai vay ? Đào hạ thấp giọng đến mức Lưu Ly nín thở mở nghe được:

- Trước khi Tuong khùng té, trên cây xoài đã có người thắt cổ chết Lưu Ly ngẹt thở, rung giọng cô hỏi:

- Ai vậy ? Đào không trả lời mà thì thầm tiếp:

- Sau đó mấy năm lại thêm một người nữa . Cả hai đều là đàn bà . Miếu đó để thờ họ Lưu Ly nhìn Đào trân trối:

- Họ là ai ? Tại sao lại cứ vào vườn của mình tự tử ? Đào luống cuống để tay lên môi như bảo Ly đừng hỏi thêm, cô bé van vãn:

- Em không biết gì hết nữa ! Chị không được nói em đã kể chuyện này . Dì Tam mà biết thì em chết Lưu Ly thần thờ:

- Đã nhu vay sao không rào quách lại cho rồi ! Ông nội cũng kỳ thật !

Kéo tay Đào Ly nói như ra lệnh:

- Đi với chị tới cái miếu ấy xem sao ? Đào giật thót cả người:

- Cho vàng em cũng không dám, em ớn lắm Nhưng ai lập cái miếu ấy vay ? Đào buột miệng:

- Ba chị Lưu Ly há hốc mồm:

- cái gì ? Đào xua tay rồi rít:

- Em nói vậy ! Trời ơi ! đừng có hỏi nữa . Em không biết gì mà, chị làm em....liệu bây giờ dứt lời cô bé hấp tấp bước đi, Ly vội vàng chạy theo, đầu óc hoang mang vì lời nói bất ngờ của Đào vừa nói . Cô còn nhiều chuyện hỏi quá, nhưng chắc con bé sẽ bảo “không biết” . Thôi thì để hôm khác điều tra tiếp vậy !

Vào đến phòng khách, Lưu Ly hết hồn khi thấy ba mình ngồi trêm trệ trên chiếc salon Ông Trịnh gần giọng:

- Hừ ! Giỏi lắm !

Lưu Ly cố cười giả lả:

- Ba xuống lau chưa ? Lâu hay mau đâu quan trọng . Tại sao con đi mà không cho ba mẹ biết, để mọi người lo lắng suốt cả đêm . Tính con giống tính bà ấy . Động một chút là giận lấy, là làm đủ chuyện để đã nư, bắt

chấp hậu quả thế nào . Con nghĩ rằng bỏ nhà như vậy là mẹ con chịu thua hay sao ? Lưu Ly ngồi xuống salon nhỏ nhẹ:

- Con không hề nghĩ như ba nói . Con về đây vì chịu hết nổi cảnh tù túng ngột ngạt ở nhà . Con muốn làm một chuyến du lịch xa đây lý thú, nhưng mẹ không cho thì con về quê với nôi . Ở? đây cũng há p dẫn lắm ! Cần gì phải ra nước ngoài chỉ cho tốn tiền Giọng ông Trịnh dịu lại:

- Lại ganh tỵ rồi ! Thành Đoàn là đàn ông, nó cần đi đó đi đây để mở mang kiến thức họ hỏi kinh nghiệm làm ăn . Đi du lịch với nó đồng nghĩa với việc....” đi một ngày đằng học một sàng khôn” chứ đâu chỉ đơn thuần là đi chơi . Bởi vậy dù tốn kém ba mẹ cũng phải cho anh con đi....

Lưu Ly ngắt lời ông:

- Nhưng theo con, anh đi thế là quá nhiều . Hai năm đi bốn nước:

- Thái Lan, Singapore, Trung Quốc, Hong Kong . Ba đã kiểm tra xem anh đã học được những gì chưa ? Ông Trịnh nổi nóng:

- Đừng có hoạch hoạc với ba . Con còn nhỏ, học không lo, lo bắt bẻ nguoi lớn . So với anh Hai, con có bằng nó đâu mà đòi hỏi phải được như nó ? Lưu Ly làm thinh và bắt đầu sụt sùi đổ lệ Ông Trịnh chép miệng:

- Chỉ tài khóc là hay . Con tẻ lắm mới ganh tỵ với anh mình Lưu Ly vẫn còn ầm ức:

- Đâu phải con ganh tỵ, nhưng ai không tủi thân khi lần nào anh đi mẹ cũng đòi thợ luôn cho chị Thủy Tiên, trong khi chị chưa phải là vợ anh Hai . Còn con, mẹ không bao giờ nhắc đến, dù một lời giải thích ” tại sao con bị...ở nhà Ông Trịnh đốt một điếu thuốc, mắt hướng về chiếc đũa men xanh to cao đặt trên kệ Ở góc phòng . Chẳng hiểu ông suy nghĩ gì mà rít thuốc liên tục Ly chợt nghe ông thở dài rồi giọng ông trầm trầm vang lên:

- Lẽ ra mẹ không nên đối xử với con như với đứa trẻ lên mười, tron gkhi con đã hai mươi rồi . Có nhiều lúc mẹ tỏ ra thiên vị anh Hai . Nhưng mẹ cũng thương con, suốt đêm qua bà ấy khóc đến mức ba đỡ không được, nên sáng sớm phải xuống đây ngay Lưu Ly cay đắng:

- Thương con sao mẹ không đi tìm mà là ba, trong khi công việc của ba chất cao như núi Con thừa biết mẹ không về đây mà !

Lưu Ly nhếch môi cười:

- Phải chi con là trai như anh Hai thì tốt biết mấy !

Ông Trịnh nhíu mày:

- Sao con nói vậy ? Con không biết, nhưng từ nhỏ con đã nghĩ thế rồi . Có lần mẹ nói vì con là gái nên bà nôi ghét mẹ . Đúng không ba ? Ông Trịnh chưa kịp trả lời, Ly đã hỏi tiếp :

- Và mẹ đã lấy tên bà nôi đặt cho con để trả đũa . Sao lúc đó ba không ngăn mẹ ? Ông Trịnh cúi đầu đưa tay chống trán giọng ập ửng:

- Khi làm khai sanh mẹ đã khai tên con như thế, ba không sửa lại được . Chính điều này làm bà nôi giận mẹ đến lúc chết . Đến khi nôi chết rồi....

Mẹ cũng không về chịu tang

- Lưu Ly nói tiếp lời ba mình . Cô chợt nhận ra cả mẹ và bà nôi đều rất cố chấp . Nhưng tại sao ? Mẹ từng nói bên họ nôi khinh mẹ nghèo, nên khogn đồng ý cho ba lấy mẹ . sự thật có đúng thế không ? Cô ngập ngừng hỏi:

- Tại sao mẹ lại hận bà nôi dữ vậy ? Ông Trịnh ngẫm nghĩ hồi lâu mới nói:

- Ba là con một, bao nhiêu tình thương nôi đều dồn vào ba hết . Nhưng ba lại cưới mẹ, nguoi bà nôi không đồng ý, rồi lại bỏ đất đai xứ sở mẹ cha để sống với vợ . Bà nôi giận ba và rất hận mẹ con . Bà cho rằng vì mẹ con, ba đã trở nên bất hiếu....

Thở dài một cái, ông ngậm ngùi nói tiếp:

- Và cả bất nghĩa nữa . Nhugn đó là chuyen của nguoi lớn, con chả có tội tình gì, đừng nhắc làm chi nữa chuyen ngày xưa Lưu Ly nhớ:
 - Nhugn về đây dì Tam ghét con ra mặt, dì toàn kêu con là :
 - " Mấy nguoi" vì sợ phạm úy, đã vay dì còn cấm con đi ra vườn vì sợ thằng khùng nào bên nhà hàng xóm Đường như đã biết những điều Ly vừa nói, Ông Trinh thản nhiên nói:
 - Bởi vậy con ở cho hết hôm nay, ngày mai về với ba, chỗ này khogn hợp với con đâu Lưu Ly lắc đầu:
 - Con chưa muốn về Không được! Ở đây chả ai trông chừng con . Sông nước mênh mông, ba mẹ làm sao yên tâm vì tính ngang ngược của con Ba làm như con mới lên 5 không bằng . Nhất định con sẽ ở với nơi đến hết hè Ông Trinh sẵn giọng:
 - Làm gì có chuyện đó . Đừng trở chứng bướng nữa . Ba mệt lắm rồi Lưu Ly uất nhe:
 - Ba mẹ lúc nào cũng xử ép con . Đi đó đi đây như anh Đoàn là điều con không dám mơ tới, bây giờ về quê ở với nơi cho khuây khỏa cũng không được . Con thấy mình chả khác búp bê đặt trong tủ kính là mấy Tại ba lo cho con thôi . Con gái ở không có ba mẹ bất tiện lắm !
- Lưu Ly buột miệng:
- Phải ba sợ chuyện nhà nơi và nhà bà Hà mâu thuẫn sẽ ảnh hưởng tới con không ? Ông Trinh sững sốt:
 - Ai nói với con vậy ? Lưu Ly ngập ngừng:
 - Con tự tìm hiểu Thế con đã hiểu gì rồi ? Lưu Ly lắc đầu, cô nhìn ba mình chăm chú . Hình như tâm trí ông đang căng thẳng thì phải Ông Trinh trầm ngâm:
 - Ở đâu lại không có....ng chạm mâu thuẫn . Nhà vườn với nhau cũng thế . Thông thường dư luận thích xì xào chuyện thiên hạ . Hơi đâu con nghe nguoi ta nói bậy Lưu Ly cười thật tươi:
 - Nếu vậy ba sẽ cho con ở lại chứ ? O....ừ....còn tùy ông nội....
- Con sẽ thuyết phục ông nội . Nhất định là được Cô thấy ba mình lắc đầu rồi phẩy tay . Đây là thói quen của ông mỗi khi không thích bị làm phiền và mỗi khi ông chấp nhận yêu sách của cô....
- Lần này không hiểu ba phẩy tay trong trường hợp nào . Nhưng dù với trường hợp nào, Ly cũng nên biến ngay để còn suy nghĩ cách thuyết phục ông nội KKhông hiểu sao Lưu Ly tha thiết muốn ở lại đây . Nơi mang tiếng là quê cha đất tổ nhưng xa lạ chưa có chút kỷ niệm nào đối với cô
- Một con bé sinh ra và lớn lên ở thành phố.

2. Chương 2

Đào vừa giảm ga máy Kôle, vừa chỉ Lưu Ly thấy chỗ con sông rẽ làm hai nhánh:

- Bắt đầu vào nhánh sông chẻ này là đất của nhà bà Hà Lưu Ly hỏi ngay:
- Vậy cày xòai và cái miếu nằm chỗ nào ? Khuất sau hàng bần, dưới ghe làm sao thấy được Minh đi dọc sông xem đất của họ dài tới đâu cho biết Đào cười:
- Nếu tính luôn miếng đất bên cồn, đất của họ cũng ngang ngửa với đất nhà mình . Nhưng bà Hà nhờ một nguoi bạn của chồng coi sóc quản lý, nên vườn bên đó thu nhiều hoa lợi hơn Ai nói với em vậy ? Ông CHín chớ ai . Nhiều lúc thấy ông chín tội lắm ! già rồi nhưng không được nghỉ ngơi, suốt ngày vòng vòng hết ruộng nhãn này tới công xòai nọ, ông hò hét đôn đốc tại làm vườn, nhugn vẫn bị .qua mặt . Ông Chín cho em học trung cấp Nông Nghiệp để sau này coi vườn cho ông đó Em thích ngành này không ? Cũng thích, nhưng cực lắm chị Oi ! Sống ở thành phố, lau lau về chơi như chị mới sướng . Bao giờ làm chủ cũng hơn làm công Lưu Ly gượng cười vì câu nói vô tình của Đào . Hôm qua cô nghe ba và ông nội bàn chuyện đất

đai, hình nhu ông nội tính làm di chúc, nhưng vì còn một phần tranh chấp chưa xong, nen chưa làm được . Có phải đó là mảnh đất gần cái miếu không ? Lưu Ly chưa dám hỏi . Cô sợ tò mò quá sẽ bị noi đuổi về . Trong khi cô năn nỉ muốn gây lười mới được ở lại một tuần Nhìn những cay nhàn thấp lè tè say oằn trái, Lưu Ly thích quá . Đúng là châu thổ phù sa có khác ! Suốt buổi sáng qua cồn, Lưu Ly mới Khám phá được sống giữa thiên nhiên trong lành quá hạnh phúc ! Với cô cái gì cũng lạ . Từ con cá thòi lòi búng mình lóc chóc ở mé mương, tới con rắn mối vàng nâu bóng lưỡng đều đánh để chiêm ngưỡng . Cô đúgn là quê trước những hiểu biết của Dao . Con be điều khiển máy đuôi tôm mới điệu nghệ làm sao ! Nhất định cô phải học bơi, học chèo, học chống xong mới về Sai Gòn Lưu Ly dự dõ:

- Dạy chị chạy máy đuôi tôm với Dao gần gũi:

- Chị chưa biết bẻ lái mà Ăn thua gì, cứ cập bờ sông, mình tập cho quen. KHúc này ít ghe qua lại, chạy chậm chậm đâu có sao Dao phì cười:

- Chị nói y như nguoi nhiều kinh nghiệm song nước không bằng L tũm tũm cười pha trò:

- Nguoi nhiều kinh nghiệm này xứng đáng làm đệ tử em chưa ? Dao giả bộ đáp lễ:

- Không dám!

Rồi con bé nhường chỗ cho Lưu Ly ngồi . Nó hào hứng cách sử dụng chân vịt, cách bẻ lái....

Lưu Ly thích thú điều khiển chiếc ghe dọc theo sông . Chạy được một đoạn sát bờ, cô nổi hứng cho ghe ra gần giữa dòng Dao kêu lên:

- Dừng ra xa hơn nữa . Ngoài đó nước chảy xiết lắm, mình lại đang ngược dòng Lưu Ly bướng bỉnh tăng ga:

- Con bé này vậy mà nhất gan ! Ngược dòng thì sao chứ !

Đào lo lắng khi thấy từ phía sau một chiếc ghe khá to đang trở tới . Trên ghe có ba bốn thanh niên mặt mày đỏ bừng như say rượu . Họ đang chỉ chỗ, cười nói um xùm trông thật lỗ bịch Dao vội hỏi:

- Tấp vào bờ đi chị Ly

- mấy thằng cha nhậu này ẩu lắm ! Đã vậy ghe nó lại lớn nữa Lưu Ly liền bẻ lái khi chiếc ghe kia áp sát ghe mình . Sóng ập vào làm cô mất thăng bằng muốn té một giọng đàn ông ré lên:

- Đua hong em !

Lưu Ly còn đang loay hoay chưa biết phải làm gì, thì chiếc ghe nọ đảomột vòng trước mũi ghe cô . Sóng nhồi mạnh làm Lưu Ly chúi về một bên. Cô hốt hoảng buông tay lái, vịn vào thành ghe, mắt nhắm tít vì sợ Chiếc ghe quay tròn trên nước làm Ly càng sợ hơn, Cô hét lên như điên trong lúc Đào chồm nguoi về phía máy kôle . Hai nguoi té sang một bên chiếc ghe nghiêng theo đợt sóng nhồi thật mạnh và lật úp lại Lưu Ly hãi hùng la thất thanh, cô té nhào xuống nước tay chân quơ loạn xạ . Nước ập vào mặt vào miệng làm Ly ngộp thở, cô không biết bơi nen cứ trôi lên hụp xuống và bị dòng nước cuốn đi phăng phăng Trong lúc đó Đào cố bơi theo Ly nhưng không kịp, con bé sợ mụ cả nguoi cố ngoi đầu lên nước để kêu cứu Chiếc ghe chơi trò bắt nhân chạy một đỗi xa mới quay lại . Họ kéo Đào lên rồi mới nhảy xuống tìm Lưu Ly Run lập cập vì lạnh và vì khiếp đảm, Đào cố sức hét thật to:

- Cô ấy là cháu noi ông chín Trục, có bề gì mấy nguoi ở tù rục xương Ngồi trên ghe, lòng Đào nóng như có lửa đốt, cô vừa chạy dọc bờ vừa kêu cứu khàn cả tiếng . Không định được thời gian là bao nhiêu nhưng căn cứ theo những lần trôi lên hụp xuống của ba gã đó đàn ông, Đào có cảm giác rất lâu, dân ở gần đó mới túa ra sân....

Trời chiều nhá nhen tối . Nhìn thấy Ông Chín và bà Tám, Đào oà lên khóc Chị Ly nói với con là chỉ biết bơi ai dè....Hu, hu , hu !

Mặt tái mét tái xanh không còn chút máu, ông Chín thất thần nhìn đám thanh niên xuống nước để tìm Lưu Ly . Nhưng vô lý sau cả tiếng đồng hồ quần....c cả khúc sông tẻ, Ông Chín chết điếng theo mọi nguoi vòng ngã vườn trở về trong cảm giác mụ mẫm hoảng loạn Con bé còn quá trẻ, nó có tội tình gì chứ ! Gần như là nguoi đi trong tay chú Ba làm vườn . Ông lâm nhâm:

- Tao sẽ thừa bọn khốn nạn chọc ghẹo, gây tai nạn cho nó . Tao sẽ thừa cho bây ở tù chung thân luôn . trời ơi! sao lại như vậy chứ !

Đã tối lắm rồi ! Những bó đuốt lá dừa quơ lên quơ xuống soi đường trông như những đám ma chơi làm cho Đào rùng mình liên tục khi nghĩ sắp đi ngang cái miếu dưới gốc xoài . Con bé đang lấm lét bám theo một người thì chợt có tiếng la Á ! Đây nè ! Đây nè !

Rồi nhiều tiếng chân chạy dồn dập về cái mương ăn ra sông . Đào lập cập chạy theo miệng lầm bầm khẩn vái những lời không đầu không đuôi Đúng trên bờ Đào thấy chú Ba đang xách một người lên . Nhưng không phải là Lưu Ly, thất vọng đến mức nghẹn ở ngực . Cô lão đảo khuy chân khi nghe ai đó kêu lên thảng thốt Ý trời ! Cậu Út Tuong con bà Hà sao nằm đây . Mà quần áo ướt mem vậy kia . Trống ngực đập thình thịch, Đào nhào đại xuống mé mương khi chú ba la toáng lên:

- Cô Ly kia rồi !

Đào xốc tới ôm chầm lấy Lưu Ly, cô nằm bất động, người cứng đờ lạnh ngắt, mặt bệ bết bùn trông thật dễ sợ Chị Ly, chị Ly Mặc cho Đào lay mạnh, Lưu Ly vẫn nằm yên . Quá sợ, Đào khóc ré lên rồi lăn ra đất ngất xỉu Ngày mai phải mua trái cây ra cúng ngoài miếu mới được !

Đang cố gắng uống cho hết ly sữa nóng hổi, Lưu Ly yếu ớt hỏi:

- Tại sao phải cúng hả dì Tam ? Mặt bà già khó khăn lắm như giãn ra. giọng dịu lại:

- Đã nói chỗ đó có cô hồn “mấy người” mạng lớn mới tấp vô đó mà không chết . Phải cúng tạ Ông họ chớ sao nữa !

Lưu Ly mệt nhọc ngắt lời bà:

- Con nghĩ trước hết phải tạ Ông người cứu mình Bà Tam chợt cau có:

- “May Người” Biết ai đã cứu mấy người không ? Con hỏi, nhưng Đào nói không biết . Nó bảo lúc gặp con ngoài mé mương nó đã lăn đùng ra xỉu rồi Ba TAM lẩm bầm:

- Con quỷ nhỏ ấy đáng đánh trăm roi . Thân nó lo không xong mà dám dạy “may người” chạy máy đuôi tôm cho xảy ra chuyện động trời, thật hú hồn hú vía !

Lưu Ly buột hỏi:

- Nhưng ai cứu con vậy ? Ba Tam ngập ngừng:

- Thì chú Ba làm vườn chứ ai, chú thấy “may người” nằm dạt ở mé mương mới hô hoán lên, ai nấy chạy xốc lại lo xốc nước cho “may người” tỉnh lại . Suốt đêm cả nhà lo hơi lửa xoa rượu cho “may người”....Chưa bị sưng phổi vì cảm lạnh trúng nước là may lắm!

Lưu Ly nhú nhú mày Nhưng ai kéo con ngoài sông lớn vào bờ Bà Tam lắc đầu thật nhanh:

- Không biết ! Nghe đâu tự “may người” dạt vào bờ VỒ lý ! Có người kéo con mà !

Chắc tụi quỷ trên ghe chở ai . Nó kéo “may người” vào đó rồi trốn mất biệt . Đúng là quân bất nhơn ác đức . Để coi nó trốn được bao lâu, trước sau gì công an cũng tóm cổ, cho nó ở tù rục rường luôn Lưu Ly nhún nhún:

- Rửa họ làm chi, con có chết đâu mà ở tù rục rường Bà Tam làm thinh . Lưu Ly mệt mỏi kéo mềm đến tận cảm . Cô muốn ngủ nhưng ngủ không được . Nằm trên giường Ly cứ tưởng mình đang vật lộn với sóng nước . Cô cứ thấy mình cứ trôi lên hụp xuống, đầu óc quay cuồng, chóng mặt khủng khiếp . Cho tới bây giờ đầu Lưu Ly vẫn nhứt nhu búa bổ, cô mặc áo ấm, đắp mền kín, xúc dầu khá nhiều nhưng vẫn thấy lạnh thấy xương Đúng là Lưu Ly vừa trải qua một tai nạn kinh người . Cái cảm giác bị níu xuống đáy sông cứ đến với cô từng hồi, làm cả đêm Ly giật mình suốt và chập chờn vì ác mộng Lúc này dì Tam nói đêm qua cô mê sảng, lẫn lộn, nói nhảm luôn mồm làm ông Chín phát hoảng . Ai cũng sợ cô bị....mất trí nhớ . Khi nghe bà Tam kể vậy, Lưu Ly đã cười vì không hiểu sao bà già khó chịu này lại khéo lo viễn vông đến thế Bây giờ Ly hiểu rồi !....Tại mọi người thấy cô chết giấc ngay cái miếu nổi tiếng linh thiêng kia . Ôi trời ! Nếu dì Tám không nhắc tới chuyeen cún tạ Ông, chắc Ly chưa nghĩ ra nguyên do làm mọi người sợ cô bị điên đầu Nhưng tại sao người ta lại kéo cô vào đó nhỉ ? Đúng là một sự ngẫu nhiên đáng sợ ! Giá như mọi người tìm

thấy Ly ở chỗ khác, chắc con bé Đào không hoảng đến nỗi chết giấc đau Lưu Ly chậm chạp trở mình . Mắt cô trĩu nặng vì buồn ngủ . Có điều vừa thiu thiu Ly lại giật mình, nhưng khổ sao cô không mở mắt ra được . Trong bóng tối, cô thấy mình bị quay cuồng theo một dòng xoáy thật dữ dội . Cô la, nhưng không được, nước vừa chìm cô xuống vừa cuốn cô đi . ngay lúc đó có một người ôm lấy cô . Ly cố nhìn nhưng không rõ là ai . Cô biết chắc đó là một người đàn ông . Giọng ông ta lạnh lẽo, quyền hành:

- Cố lên ! Cố lên không thì chết !

Người Lưu Ly cứ ngỡ, cô để mặc cho ông ta kéo mình trôi lên hụp xuống giữa dòng xoáy giá buốt tâm tối đó . Ly cố gắng mở to mắt . Trong vùng ánh sáng nhập nhòa, cô thấy một gương mặt cúi xuống thật sát mặt mình . Sát đến mức Lưu Ly không nhìn được để xem đó là ai Dồn hết sức Lưu Ly la to và đẩy gương mặt ấy ra trong một tích tắc, cô bắt gặp một đôi mắt sáng rực nhưng đầy u uẩn nhìn cô đăm đăm . Vừa lúc ấy Lưu Ly nghe thấy tiếng mình hét, lẫn tiếng Đào gọi dồn dập . Cô nhòe dậy và nhận ra mình đang nắm chặt vai của Đào Mặt con bé lo lắng:

- Trời ơi! Chị mơ gì mà em kêu gần chết vẫn không dậy Ôm lấy đầu, Lưu Ly trấn tĩnh lại . Đây là lần thứ hai cô mơ thấy như vậy . Vẫn đôi mắt và giọng nói đó . Nhưng lần đầu cô mơ hồi nào ? Sao Ly không nhớ nổi vậy kia ? Vỗ vỗ vào trán, Lưu Ly thần thờ nằm xuống, giọng hỗn hển vì mệt:

- Hề cứ chớp mắt là....là....thấy hắn ta, ghê quá !

Đạo hốt hoảng:

- Chị....chị thấy ai vậy ? Lưu Ly lắc đầu hoang mang:

- Không biết ! Chị không nhìn rõ mặt nhưng vẫn có đôi mắt sáng quắc cứ ám ảnh chị suốt đêm qua tới giờ . Trong mơ hắn....ôm chị rồi đẩy đi dưới nước . Cái cảm giác y như thật này làm chị sợ . Bây giờ chị chẳng nhớ nổi, lúc ở dưới sông có ai đẩy chị lên hôn mà sao chị lại tấp vào bờ được Đào bối rối ngó sang chỗ khác . Hôm qua dù không ai nói ra . Nhưng cô biết chính Tuông khùng đã kéo Lưu Ly vào bờ . Có lẽ vì mệt quá nên anh ta đã xỉu luôn . Nghe mấy người làm cỏ ngoài vườn xì xầm rằng từ tối đến giờ, Tuông khùng cũng sốt mê man không dậy nổi Đào chột dạ khi thấy gương mặt ửng đỏ của Lưu Ly . Cô cũng bị sốt, bị mê sảng, đã vậy nằm mơ(còn thấy gã đàn ông nào đó ôm và kéo đi dưới nước . Hèn chi dì Tam lo mua nhang đèn hoa quả ra miếu cúng cũng phải Đang suy nghĩ lung tung, Đạo bỗng nghe ông Chín lớn tiếng dưới nhà:

- Tao không thừa cho tụi bây ở tù thì thôi còn tới yêu cầu này nọ hả ? Hừ ! Bậy mất chỗ làm là tụi bây, tao chả liên quan gì Lưu Ly cũng ngạc nhiên, đây là lần đầu nghe ông giận đến thế . Đưa mắt nhìn Đạo, hai người im lặng lắng nghe xem chuyện gì Dưới nhà vang lên giọng rầu rĩ của một đàn ông:

- Tụi con lạy ông Chín, nhờ ông nói dùm với cậu Hai Nhân, không thì cả nhà con chết đói vì mất chỗ làm . Ông Chín là người nhân đức rộng lượng cả vùng này ai không biết . Ngay chuyện ông không chấp nhất tụi con làm cô Lưu Ly té sông tụi con đã đội ơn ông suốt đời rồi . Chỉ mong ông Chín thương cho trót, nói vài lời với cậu Hai giùm con Hừ ! Hai Nhân đuổi tụi bây vì thằng Út Tuông cũng mém chết đuối, chớ không vì cháu gái tao đâu . Mày năn nỉ thằng Tuông đó ! Hoa. may nó giữ tụi bây lại làm tiếp Lưu Ly trợn mắt ngó Đào, cô chưa kịp hỏi gì thì đã nghe ông nội nói tiếp:

- Tao vẫn không hiểu sao hôm qua thằng khùng đó lại cứu được con Lưu Ly trong lúc cả chục người quần....c cả khúc sông mà không tìm thấy con nhỏ đâu hết một giọng khác rụt rè vang lên:

- Chiều hôm qua tụi con với cậu Út Tuông nhậu trong vườn . Ngà ngà, tụi con mới xin phép về và gặp cô Lưu Ly trên ghe....tật cậu Út nhậu vào hay ra sông lội lấm . Chắc nhờ vậy mới gặp cô Ly....

Không dẫn được âm ức, Ly lắc mạnh vai Đạo giọng lạc đi vì bất ngờ:

- Vậy mà mấy người nói không biết ai kéo tôi vào bờ . Tại sao phải giấu tôi chứ ? Đạo đáp ứng:

- Em không biết thật mà !

Nhưng dì Tam nhất định phải biết Chắc dì sợ chị....ơn ông khùng đó....

Mặt Ly đanh lại:

- Vô lý ! Khùng mà biết cứu người cũng phải mang ơn . Toi không hiểu nổi dì Tam định giờ trò gì mà đòi trả nợ vay Đào nhần nhục làm thịnh . Dưới nhà chỉ vang lên tiếng được tiếng mất, nên cô không hiểu ông Chín và mấy người khách nói gì với nhau nữa Lưu Ly Chợt dịu giọng:

- Hôm qua mọi người tìm chị ra sao ? Em kể thật đi . Chẳng việc gì phải sợ dì Tam cả Hồi sáng em đã kể rồi Những chuyện xảy ra có đúng thể đau Đào chép miệng nói một hơi:

- Sau khi mò dưới sông cả tiếng đồng hồ, mọi người quay về vì trời tối quá rồi . Ngang cái mương gần miếu . Bác ba thấy anh Tuong ở dưới . Mọi người xộc xuống thì thấy luôn cả chị . Hai người đều bất tỉnh . Em tưởng chị chết rồi nên xui luôn . Lúc tỉnh dậy đã nằm ở nhà, nên chuyện gì xảy ra lúc đó em không biết Lưu Ly mím môi:

- Bây giờ anh ta ra sao chắc em biết Đào cúi đầu lí nhí:

- Nghe nói suốt đêm qua anh cũng bị sốt và mê man giống y như chị Lưu Ly thoát rừng mình vì hai chữ “nhu chị” được Đào nhấn mạnh Vậy là cô đã bị đôi mắt của Tuong ám ảnh . Anh ta đã cố sức nâng Ly lên cho cô khỏi bị ngộp . Cái cảm giác trời sụp và được đẩy đi bởi ai đó là có thật, nhưng cô không phân biệt được khi nào là mơ, khi nào là thật vì tâm trí cô đang hoảng loạn Lẽ nào đôi mắt đó của một người tâm thần Lưu Ly thần thờ hỏi:

- Anh ta có điên thật không ? Đào ngáp ngừng:

- Em chưa thấy anh lên cơn lần nào, nhưng dân của vùng này ai cũng nói anh điên . Trước kia phía bên đất nhà anh . Khúc cũng gần giáp mương bên mình, có một cái nhà sàn đẹp lắm ! Anh lên cơn đột ngột tiêu luôn . Nhưng bình thường anh lắm lì chả quấy phá ai Chị nhất định gặp Tuong để cảm ơn HQ không cho chị gặp đầu ! gia đình ở bên ghét mình lắm ! Nhất là Hai Nhân, anh của Út Tuong . Mấy người hồi này đúng là ngốc, nên mới tới năn nỉ ông Chín qua xin Hai Nhân cho họ được tiếp tục làm công Ông nội không đi, chị sẽ đi . Lấy ơn trả oán mới hay chứ !

Đào ngơ ngác:

- Chị còn sốt kia mà !

Buông người xuống giường, Lưu Ly mệt mỏi:

- Thì ngày mai, ngày mốt gì đó . Nhất định chị sẽ gặp anh ta Đào vội vàng nói:

- Út Tuong không đáng sợ bằng Hai Nhân đâu . Ông chín chẳng đời nào để chị qua bên Lưu Ly ngắt lời con bé:

- Chị không nói, em không mách lẻo . Ông Chín nào mà biết cơ chứ !

Đào khổ sở:

- Xin lỗi chị ! Em không thể giấu ông Chín chuyện này , Nguy hiểm lắm !

Lưu Ly riều cợt:

- Em có quan trọng hoá vấn đề không vậy ? Đi cảm ơn người đã cứu mình mà nguy hiểm . Tuong điên, nhưng đã cắn xé, rượt đuổi ai chưa ? Đào ngao ngán:

- Chị không hiểu gì hết, em có nói chị cũng vô ích . Em chẳng quan trọng hoá vấn đề, nhưng có nhiều chuyện không đơn giản như chị thấy . Gia đình chị rắc rối lắm !

Rắc rối hả ? Lưu Ly nhắc lại lời Đào một cách máy móc, cô ngẫm nghĩ :

- ” Ở đây chỉ có mình ông noi, nhưng Đào lại nói tới gia đình, như vậy là sao chứ ? Cô lắt léo hỏi:

- Em muốn nói ông nội chị rắc rối phải không ? Ly tưởng Đào sẽ giấy này lên phân bua giải thích, ai ngờ con bé thần nhiên đáp:

- Chị hiểu sao cũng được . Nhưng có nhiều chuyện em không được phép nói với chị Lưu Ly dò dẫm:

- Như chuyện gì ? Chuyện mâu thuẫn với nhà bà Hà, chuyện cái miếu và ai đã tự tử ở đó Lưu Ly khó chịu nhìn Đào:

- Nếu chuyện này có liên quan đến gia đình, nhất định chị sẽ tìm hiểu Đào đứng dậy mỉm cười:
- Nhưng từ ai chứ không phải từ em Lưu Ly hậm hực nhìn Đào ra khỏi phòng . Con bé cũng láu cá chứ đâu vừa gì . Thà nó lắc đầu nói không biết, chứ úp úp mở mở kiểu này thật là tức anh ách Vừa nhắm mắt lại, Ly đã nghe tiếng ông Chín vang lên:
- Đã thức dậy chưa Ly ? Nhỏm nguoi len, cô nững nịu:
- Con có ngủ được đâu mà thức . Cứ mơ mơ màng màng là thấy nhu đang dưới nước . Con sợ quá noi ơi ! Ông Chín thở hắt ra:
- Lớn mạng lắm mới không chết . Thật noi hú hồn hú vía con . Để ngày mai noi đưa về trên cho yên thân già này Sao lại về ? Chưa đủ một tuần lễ mà noi ! Ông Chín khoát tay:
- Bao nhiêu đó là đủ rồi, khỏi bàn cãi nữa Lưu Ly phụng phịu:
- Con muốn ở đây với noi . Tại sao noi lại....đuổi ? Nhiều lúc con tủi thân ghê . Ba mẹ chỉ quan tâm tới anh Đoàn, về đây tưởng được noi thương . Ai ngờ....hic ..hic....Noi cũng không muốn con ở gần . Thật ra trên đời này đâu có ai thương con Ông Chín cau mày:
- Lại than thân và trách nguoi khác . Con biết rõ là noi thương con hơn thằng Đoàn, sao lại lu loa len như vậy . Noi rất muốn con ở đây, nhưng lỡ xảy ra chuyện gì, noi không gánh nổi trách nhiệm dài Lưu Ly sụt sùi:
- Đời nguoi ta chết hụt một lần là quá nhiều rồi, chẳng lẽ có xảy ra chuyện gì nữa . Nhưng dù có xảy ra chuyện gì, con cũng ở đây coi cho bằng được Ông Chín lắc đầu ngao ngán:
- Vì cái nét lỳ và bướng này mà con bị mẹ la suốt ngày chứ gì ? Nếu con đã nói thế, noi không đuổi nữa . Giỏi lắm tuần này, con cũng đòi về vì chán Lưu Ly tươi ngay nét mặt:
- Con không dám chán đâu và con sẽ không về, nếu chưa giải quyết xong nhiều chuyện Ông Chín tỏ vẻ chú ý :
- Cụ thể là việc gì ? Lưu Ly làm bộ suy nghĩ rồi nói một hơi:
- Cảm ơn anh Út Tuong, năn nỉ anh Hai Nhan dùm mấy nguoi làm con té sông.... Ông Chín nghiêm mặt ngắt lời Ly:
- Hai việc đó đều khogn phải của con . Noi đã sang tận nhà cảm ơn họ rồi . Con biết Hai Nhan là nguoi thế nào chưa mà định tài khôn năn nỉ cho quân khốn nạn đó ! Lưu Ly ngập ngừng:
- Nguoi ta đã tới năn nỉ và nhờ mình năn nỉ cho đừng bị chủ đuổi . Nếu nội từ chối, thì....hơi nhỏ mọn, không đúng với biệt hiệu ông chín từ thiện Ông Chín đập bàn:
- Ranh con bày đặt lý sự . Tao mà hạ mình năn nỉ thằng bợm ấy hả . Thật hoang đường . Đúgn là lũ ngu làm bày nói càn ! Lưu Ly chớp mắt:
- Họ không ngu đâu noi . Trái lại con tin họ biết “trợn mặt gửi vàng”, mới tới năn nỉ “Ông Chín Từ Thiện” giúp dùm làm phước đó chứ ! Nhưng noi không thể nói chuyện với thằng Hai Nhan Tại sao vay hả noi ? Nhà mình và họ có mâu thuẫn gì ? Nội kể cho con nghe với giọng Ông Chín gắt gỏng:
- Đứa nào nói với con ?.... Ll lắc đầu:

- Con nghe mấy nguoi làm vườn xầm xì . Nhưng hỏi thì họ làm thỉnh Lừ mắt nhìn cháu gái, ong chín câu kính:

- Đúng là “Nuôi ong tay áo, nuôi khỉ dòm nhà” Đi được vài bước, ong quay phắt lại:

- Đứa nào nói đến Út Tuong và Hai Nhan, con Đại phải không ? Dạ khogn phải ! Con nghe Noi nói chuyện với khách dưới nhà Hừm ! Noi không muốn con nhắc tới hai cái tên này . Nghe chưa ? Ngoan ngoan biết vâng lời thì ở tới bao giờ cũng được . Ngược lại, xéo xắc, lảm điên thì...cút về tren ấy ngay . Bao nhiêu năm tao quen không con, không cháu rồi . Bậy đừng làm phiền tao nữa . Nội thằng cha bậy, tao đã khổ cả đời, giờ chỉ còn vài năm cuối, tao chỉ, chỉ xin được sống thanh thản mà thôi Lưu Ly ngờ ngàng nhìn theo Ông Noi . Qua lời ong, cô có cảm giác ba mình có liên quan đến việc thù hận với bên kia, nếu khogn thì sao ong lại lập cái miếu dưới gốc xoài Nhất định Lưu Ly phải tìm hiểu cho bằng được những uẩn khúc của gia đình . Cô linh cảm rồi mình sẽ bị xử sở cây trái sông nước này trói buộc không trở lại Sai Gon Điều này cùng dễ hiểu vì đây là quê hương, là nơi nuôi ba cô lớn lên . Quay lại với quê hương, với mồ mã ong bà, với đất đai ruộng vườn, là điều tốt cơ mà .

3. Chương 3

Vừa đi được vài bước trong cái sân gạch tàu rộng thênh thang Lưu Ly đã bị gọi giật ngược lại vì một giọng đàn ong thô lỗ:

- Ê... ê... ê... đây... vay ? Còn đang dáo dác tìm xem ai hỏi mình, Lưu Ly đã đổ mắt vờ nhìn trời khi từ sau hàng kiềng đặt hai bên lối vào, một gã đàn ong vận độc nhất có chiếc quần đùi ướt nhẹp xầm xầm đi tới Thấy Lưu Ly ngó lơ tận đâu đâu, gã ta cao giọng hách dịch:

- Tui hỏi kiếm ai, sao làm thỉnh vay ? Lưu Ly lúng túng thật sự khi phải... “giao thiệp” với người khác phái gần như “tự nhiên chủ nghĩa” như vậy . Cô tiếp tục ngó trời mây và trả lời:

- Toi muốn gặp anh Tuong T ..ui... l..à Từ... là Từ nè Lưu Ly giật mình lùi lại mấy bước . Quên mất cỡ cô ngó chừng chừng vào gã... Quần đùi trong khi gã cũng đang nhìn cô trần trần Trời đất ạ ! Anh ta đây sao ? Đúng là... điên nặng rồi . Anh ta không có nét gì giống như cô tưởng tượng . Ngay cả đôi mắt cũng khác . Với đôi mắt cô từng thấy giữa cơn thập tử nhất sinh Lưu Ly bẻ bẻ những ngón tay:

- Toi đến cảm ơn anh Chở vào ngực mình, anh ta tỏ vẻ ngạc nhiên:

- Ủa ! Sao lại cảm ơn tui ? Tui đâu biết cô là ai Lưu Ly dụ giọng:

- Anh quên rồi à ! Anh kéo toi dưới sông lên đó ! Nhờ có anh không thôi toi chết đuối rồi Xua xua hai tay, giọng hốt hoảng, anh chợt kềuen:

- Hồng phải tui à nha !

Lưu Ly vừa buồn cười vừa tội nghiệp . Cô bắt nhãn khi nghĩ ra gia đình bà Hà nổi tiếng giàu nhưng lại nỡ cho người con bệnh tâm thần ăn mặc tẻ quá . Có lẽ suốt ngày anh ta chỉ mặc độc nhất cái xà lỏn này đi rong khắp vườn . Cũng nen... Lưu Ly chớp mắt:

- Hôm trước chính anh cứu toi mà . Anh quên rồi sao ? Anh ta lắc đầu lia lịa:

- Cậu Út có cứu cô chứ không phải toi . Toi là Từ... là Từ... Hồi nãy toi tưởng cô hỏi tui, ở đâu ai cũng gọi “ổng” là cau Út, chứ đâu dám kêuđích danh như cô Lưu Ly buột miệng:

- Ghê vay sao ? Vay ổng đâu rồi ? Hất mặt về phía ngôi nhà đồ xô quét vôi trắng toát . Từ cụt ngủn:

- Trong á !

Rồi anh ta xăng xái gọi to:

- Cau Út oi cau Út, có khách Nhìn Lưu Ly bằng cặp mắt tò mò, Từ hỏi:

- Cô là cháu Noi ông chín từ thiện hả ? Ly gạt đầu, cô nhóng nhóng về phía cánh cửa kiếng mở hờ vớ"i về sớt ruột, thấy vậy Từ lại rổn lên to:

- Cau Út ơi...

một dáng người cao lớn từ trong khệnh khạng bước ra . Chẳng cần nhìn tới Lưu Ly, anh ta văng tục:

- Me... làm gì mà réo dữ vậy ? Bộ móc mương hả ? Từ khúm núm:

- Da... cháu ông chín tìm cau Út Lừ đôi mắt đỏ ngầu về phía Lưu Ly. Một hồi khá lâu anh ta chợt nhếch môi đều giả:

- Trong cô cũng ngon lành đó chứ ! Nghe kể hôm đó em với thằng Tuong tình lắm mà . Bộ mới và ba hôm, không gặp, đã nhớ hay sao phải qua đây tìm nó vậy ? Lưu Ly ngạc nhiên vì những lời bất ngờ khó nghe này . Cô nhú mồm lấp bắp:

- Anh nói gì ? Toi không hiểu nổi !

Bật cười hô hô nghe thật khả ố , gã đàn ông bốn cọt:

- Giả bộ ngây thơ hoài . Nói rõ ràng từng chữ mà còn không hiểu ., Hay muốn anh Hai đây nhắc lại nghe cho... sừng lỗ tai ? Lưu Ly đứng sượng trân, cô khogn tưởng tượng mình lại rơi vào tình huống này . Gã xưng “Anh Hai” chắc là Hai Nhan . Tại sao gã lại nói năng kỳ thế ? Hình như gã đang say rượu thì phải . Đôi cô với người say cầm bằng phần chắc là thua Ném tia nhìn đầy ác cảm về Hai Nhan, Lưu Ly bĩu môi rồi quay lưng bước đi . Vừa được hai ba bước, cô đã nghe hần chữ:

- Mẹ ..nhà tao đâu phải chợ để ai muốn vô thì vô, ra thì ra . COn nhỏ kia, đứng lại coi !

Lưu Ly giận nóng bừng cả người, cô dần gót thật mạnh và chả thèm nhìn lại . Ai ngo(‘ chưa ra tới cổng Ly đã bị nắm vai kéo l.ai Đang loạng choạng xuýt té, Lưu Ly nghe Hai Nhan noi nhu gằm vào tai:

- Còn nhỏ mà đã khinh người . Cho mà biết chỉ có Hai Nhan này mới có quyền trề môi, phải nhổ vào mặt kẻ khác . Nhất là hạng nhu nhà... Chín Truc bọn bây . Về Sai Gon nhớ nhắn vợ chồng Hai Trịnh, Từ Lan . Hai Nhan này còn sống, thì vợ chồng nó đừng hòng trở lại mảnh đất này . Bọn bây từ già tới nhỏ đều là chó ráo . Chó hết ráo ! Nghe rõ chưa ?> Lưu Ly tái cả mặt, tay chân cô run lẩy bẩy vì tức . Lần đầu tiên cô bị người ta réo tên ông bà, cha mẹ ra chữ Cô gào to:

- Không được nói động tới ông bà cha mẹ .toi Hai Nhan lừ đừ tiến lên là Lưu Ly phái? thật lùì:

- Tao chữ con mẹ Từ Lan . Mụ ấy là diêm chà ! Trông mày giống con gái mẹ lắm . Hừ ! chắc cũng rặc rồi đi thoả, vờ té sông để làm quen với thằng Tuong chó gì ? Mày định... câu thằng ba trợn đó làm chi vậy ? Lưu Ly uất nghẹn, cô giận đến mức không biết giận là gì . Mím môi l.ai, Ly giáng một bạt tai vào bộ mặt nham nhở đỏ bừng vì rượu của Hai Nhan . Cô tát mạnh đến mức lòng bàn tay buốt rần lên như vừa bị khe thước bản Cú tát bất ngờ của Ly làm Hai Nhan tỉnh ra . Hấn xoa xoa gò má rồi khiến rằng:

- Con quỷ cái . Phen này tao ày lét về nhà Lưu Ly hoảng hồn vĩa vì đôi mắt tóe lửa của Hai Nhan, cô đứng như trời trồng . Chưa biết ứng phó ra sao thì Từ đã ôm cứng hấn ta lại:

- Cô chạy lẹ đi ! Ông say rồi nguy hiểm lắm !

Hai Nhan vừa vùng ra vừa chữ rửa rân trời . Sau vườn có người nghe ồn túa ra . Họ kéo gã bợm nhậu cô hồn vào, trong lúc Lưu Ly chạy thục mạng về nhà mình Vào tới phòng khác, thả phịch người lên salon rồi Ly vẫn chưa hoànhồn . Tim đập thành thạch . Cô vừa vượt ngực vừa nghe bên nhà Hai Nhan tiếng la hét, đập đồ y như tiếng đêm đầu về đập cô đã nghe vang lên từng hồi . Lưu Ly rùng mình . Hai Nhan không hề điên mà còn hung hăng, dữ tợn thế kia, thì nói gì tới Út Tuong lúc lên cơn . Nhà hấn còn dám đốt, huống hồ người ta . Nhưng tại sao hôm đó gã khùng ấy lại :

- “Xã thân cứu mình ” nhỉ ? Chưa bớt mệt, Lưu Ly đã nghe tiếng chân chạy vô tình thạch, rồi tiếng bà Tám la hốt hải:

- Trời ơi ! “May Nguoi” vừa làm trò trống gì ở bến vậy ? Bóp bóp lòng bàn tay còn ửng đỏ, Lưu Ly hả hê trả lời:

- Con vừa tát vào mồm con chó điên ở bến Ủy thánh thần ơi ! Tại sao lại như thế ? Lưu Ly hất mặt lên:
- Tội gì con phải... khai với dì, trong khi chuyên lớn, chuyên bé trong nhà dì đều giấu con Nuốt nước bọt xuống bà Tam lắng xằng:
- “May Nguoi” gây sự với Hai Nhan là rắc rối lắm . Nó là quỷ sống ở miệt này đó Tại con quỷ sống đó chửi cha, mắng mẹ, nói nặng ông Noi con ? bà Tam làm thinh, lát sau bà nhăn nhó hỏi như than :
- “May Nguoi” qua bến làm chi cho rộn ? Con qua tìm Út Tuong chứ có tìm Hai Nhan đâu . Tự nhiên thấy con, hấn rống hống sữa lên từng tràng nghe thật kinh dị Lưu Ly lạnh lùng nhấn mạnh:
- Con chưa bỏ qua chuyện này đâu . Phải hỏi Hai Nhan cho ra lẽ mới được . Con phải hỏi tại sao hấn đã nhục mạ cha mẹ con, trong khi mấy chục năm nay hai người chả hề ở đây ngày nào . Hấn nói con giống mẹ là nghĩa gì . Bộ hấn biết mẹ con sao ? Bà Tam cương quyết:
- “May Nguoi” không được làm như thế Lưu Ly ung dung bảo:
- Vay thì dì Tam nói đi . Những thắc mắc của con chắc dì Tam biết, nếu kong muốn con qua bến... quây Hai Nhan, dì phải kể mọi việc...

Bà Tam ngắt ngang:

- Toi già nhưng chưa có lần . “May Nguoi” đừng khích vào, toi chả biết gì để kể cả Ngăn ngừa một chút bà Tam hạ giọng:
- Lần này ông sẽ cho “may người” về Sai Gon ngay . Toi dám chắc như vay Lưu Ly vội vàng xuống nước:
- Dì Tam ! Đừng mách ông Noi nghe Hừ ! Ai thêm nhiều chuyện . Chỉ sợ giờ này ông đủ biết “may người” làm trò khi gì rồi ấy chứ !

Làm sao ông NOi biết nhanh thế !

Bà Tam nhếch môi:

- Tiếng lành đồn gần, tiếng dữ đồn xa . “May Nguoi” dám đánh Hai Nhan, tiếng tăm chắc lừng lẫy khắp xứ này rồi . Ở đây đâu như đất Sai Gon, ai làm gì mặc ai . Họ sẽ đồn tùm lùm có một nói thành một0, họ sẽ rủ nhau tới coi mắt “may người” bây giờ đó !

Lưu Ly trố mắt:

- Trời đất ! Có ba cái vụ đó nữa sao ? Bà TAM nhai trầu chớp chớp:
- Cách đây mấy hôm toi ra chợ, thiên hạ cứ hỏi xa hỏi gần về “may người” hoài, toi đến phát bực . Họ dưng chuyện tài hết sức...

Lưu Ly tò mò:

- Họ dưng chuyện gì chứ ? Bà Tam liếc Lưu Ly một cái:
- Họ bảo, họ bảo:
- May người với Ut Tường hẹn nhau ra ngoài miếu để hú hớ, vì chỗ đó vắng . Khi nghe bác Ba đi kiểm tra vườn la lên vì tưởng ăn trộm . Hai người mới nhảy đại xuống sông diễn tuồng kẻ té ghe, người cứu mạng . Họ còn đồn khi bác Ba thấy hai người dưới bùn thì kẻ nằm trên, người nằm dưới, quần áo... đầu mất hết trơn Lưu Ly nhảy dựng như... ng phải lửa . Cô lấp ba lấp bắp:
- Vô lý tốt cùng, vô lý quá sức tưởng tượng vay mà họ cũng nói ra được . Con có biết Út Tuong mặt mũi ra sao đâu . Vả lại hấn ta điên . Họ nói coi như thế đúng là sỉ nhục . Con nhất định phải... phải...

Bà TAM bĩu môi:

- Phải làm gì ? “May Nguoi” định bịt mồm hết dân ở đây à !

Lưu Ly im lặng, cô nhớ tới những lời Hai Nhan nói khi vừa gặp mặt cô . Chả lẽ anh ta cũng tin dư luận ? Vô lý ! Hai Nhan thừa biết không phải thế, sao anh ta lại nói như thật vay ? Đưa tay lau mồ hôi rịn trên trán Ly cau mày suy nghĩ . Có bao giờ vì thù gia đình cô, Hai Nhan lợi dụng thẳng em điên khùng của

mình để dựng lên một câu chuyện tồi tệ hòng bêu xấu Lưu Ly và ông Noi không ? Với tính cách của hắn, chuyện gì lại chẳng có thể xảy ra Lưu Ly nhìn bà Tam:

- Dì có hỏi họ coi ai kể câu chuyện dối trá ấy không ? Đám thợ của Hai Nhan Lưu Ly buột miệng:

- Đúng là dễ tiện ! Hắn lợi dụng cả thằng em khùng của mình để hạ nhục người khác Ba Tam chợt nhếch môi:

- Đó là em nó, nó nói gì người ta chẳng tin . vì ai mà Út Tuong điên tới mức độ nào . Anh em nhà nó toàn thứ ma quỷ . Nếu hôm trước biết “may người” là con cau Hai Trinh, chưa chắc thằng khùng ấy cứu “may người” đâu Lưu Ly tư lự:

- KHùng mà biết cứu người, số con cũng lớn ấy chứ !

Ba Tam cười nhạt:

- Điên cũng ba bảy thứ điên . Ut Tường điên theo cách riêng của nhà nó . Bọn đàn ông bên ấy toàn ba thứ độc địa, nên thằng này điên cũng lạ đời hơn ai Vay anh ta điên ra sao ? Ba Tam kể một hồi:

- Đốt nhà, gây gỗ với anh trai . Nghe nói có lần nó làm sao đó mà ông Sáu Tiến bạn ba nó, té sông suýt chết Lưu Ly ngạc nhiên:

- Ủa ! Hắn toàn lên cơn với người thân hong vậy ? Thì tại họ Ở gần đó . Bởi vậy mấy năm sau này, Ut Tường đau có ở nhà Thấy bà “trầu” Tự nhiên thích nói chuyện thiên hạ, Lưu Ly không bỏ lỡ cơ hội tò mò Cô gật gù ra về chuyện:

- Chắc họ đưa anh ta vào nhà thương Biên Hoà ? Nghe nói cho nó lan nướ ở với thầy , KHông biết hết hong mà từ khi về tới nay Ut Tường không chịu ở trong nhà mình Vay anh ta ở đâu ? Bà Tam nhún vai:

- Ở nhà ngoài bờ sông hay trên mấy cái bè nuôi cá ba sa, cá bống tượng của một người làm công trước đây cho nhà nó . Lại một điều là nó hạp với lái Năm Kha này nên ở đó mà không hề quậy phá . Còn lão ta làm nhu có người khuất mặt độ, nên tự nhiên trúng số dựng mấy cái bè cá, làm ăn ngày càng phát, thấy mê Lưu Ly cười:

- Dì cũng tin mấy chuyện nhảm nhí đó sao ? Làm ăn có thời thì phát lên mấy hồi . Qua cách nói của dì thì “Tuong khùng”... độ cho lão Năm Kha phải không ? Đúng là miệng lưỡi thiên hạ, thiêu dẹt trăm ngàn chuyện . Ở đây chưa hết một tuần, con đã nổi tiếng vì anh ta . Thật vừa bực mình, vừa tức cười . Chỉ tiếc là con chưa thấy mặt gã ấy để xem có xứng với mình không, mà dân ở đây lại ghán ghét như thế !

Ba Tam xua tay:

- Trời ơi ! Gặp nó làm chi ! Mang tiếng bao nhiêu đó chưa đủ sao ? Nhìn Ly một cái, bà nói tiếp:

- “May Nguoi” mẹ cái nước coi thường dư luận, đã muốn gì phải làm cho được mới thôi Lưu Ly ngạc nhiên:

- Dì biết gì về mẹ con mà nói ? Toi không biết nhiều về bà ấy, nhưng toi nghe bà chủ nhận xét :

- Mẹ con là người thủ đoạn, bất chấp dư luận, cái gì đã muốn sẽ làm cho kỳ được . Nhận xét ấy đã hơn hai mươi năm rồi, toi vẫn còn nhớ như in. Lưu Ly chợt la lên phẫn nộ” Con không hề giống mẹ và cũng không muốn giống mẹ, Dì nói sai rồi !

Quá bất ngờ vì phản ứng của Lưu Ly, Ba Tam đứng ngớ ra nhìn cô vùng vằng đi một nước . Chút ác cảm lâu nay đè nặng trái tim bà bỗng tiêu tan đâu mất . Thật lòng bà không ưa Lưu Ly vì ghét mẹ con bé . Thái độ vừa rồi của Ly làm bà hẫng khi biết con bé có mâu thuẫn với mẹ ruột . Nguoi đàn bà ấy không phải mẫu phụ nữ nhân hậu, nhưng hùm dữ không nở ăn thịt con . Bà ta đã làm đến nỗi con bé bỏ phố xá, về quê sống với ông NOi thế nhỉ ? Bà chợt ân hận vì hôm rày đối xử với Ly quá lạnh nhạt, đầy ác cảm . Đúng ra ba mẹ nó làm nhiều chuyện có lỗi, chớ nó có tội tình chi . Phải sửa đổi cách đối xử với Lưu Ly mới được Gật đầu như tự hứa với lòng, ba Tam tê tái bước xuống bếp . Hôm nay phải làm món gì đó thật đặc biệt cho Lưu Ly biết tài của Tam Giỏi này !

4. Chương 4

Lưu Ly vươn vai dậy . Suốt mấy tiếng đồng hồ vật lộn với sổ sách, với chi chít những con số chi thu viết nhu cua bò, con mọt dữ cả người, nhưng được phụ giúp cho ông Noi, Ly thấy vui Càng nghĩ Lưu Ly càng thương Noi, Ông già rồi mà còn phải quáng quuyến bao nhiêu việc . Tiền bạc làm ra ông chẳng dám ăn xài gì cho riêng mình . Tất cả kы cóp ông gửi lên cho gia đình cô . Chính nhờ số tiền hàng năm gần cả năm sáu chục triệu này mà ba má cô đã làm nên sự nghiệp ở đất Sài Gòn không phải dễ bon chen,kiếm sống Từ trước đến giờ, trong gia đình cô không ai quantâm nghĩ xem, để có những món tiền triệu gửi lên hàng năm, ông Noi phải vất vả làm những việc gì ? Ba mẹ coi đó là bổn phận, là trách nhiệm của nội, anh Đoàn cứ chờ có tiền gửi lên là xốc tay xin mẹ để phun phí . Ngay cả Lưu Ly cũng thế, cô chỉ nghe với bạn bè làm ăn rằng:

- “Ông nội chúng giàu lắm, ruộng vườn cò bay thẳng cánh, tiền của thừa mứa, ăn đến ba đời cũng chưa cạn” là... an tâm xài tiền Mẹ nói đúng một phần thôi . Đúng là đất đai nhà cô rất nhiều, nhưng nếu không lao đô,ng, không vất vả trông coi, quản lý chừng một tháng thôi, sẽ mất trắng thu hoạch thôi . Có vẻ ở đây, Lưu Ly mới biết tiền ông Noi làm ra không phải đơn giản nhưng mẹ từng cao hứng khoe khoang . Năm nay NOi đã yếu, ông cần có người phụ giúp để sau này có người kế thừa công việc ông đang làm . Ba mẹ, anh Đoàn chắc chắn không đời nào về đây rồi . Ly biết trong thâm tâm mẹ, ông Noi mà nằm xuống bà sẽ bán đất đai cả Với ông Noi, đất đai là máu thịt, nhưng với mẹ, với anh Đoàn, thậm chí cả với ba, nó chỉ là những con chỉ số hecta diện tích đất hoặc những con số được tính bằng vàng nếu đem đất bán đi Tự dưng Lưu Ly thấy lòng nặng trĩu, cô không muốn đất đai này thuộc về ‘người khác . Cô muốn có một nơi gọi là quê hương và chẳng nơi nào đẹp hơn chốn này đâu . Nhưng nếu ông Noi không còn nữa, thì Ly cũng chẳng còn quê hương . Ôi ! Buồn thật Thở hắt ra một cái, Lưu Ly vừa thơ thẩn rảo quanh vườn vừa tận hưởng mùi hương của hoa bưởi, hoa nhãn, và của nhiều thứ hương hoa trái khác mà cô không phân biệt được, tất cả những mùi hương đó cứ thoang thoảng trong gió, vương vào tóc, quần quýt vào chân Lưu Ly Có lẽ đây là hương đồng cỏ nội nhu người ta thường nói . Cô buông khuân với khám phá của mình rồi típ tục lang thang Mùa này có nhiều nấm mối . Hôm qua dì Tam đã cho Ly thưởng thức món “nấm mối nướng lá cách” ngon đặc biệt rồi . Sẵn rảo quanh vườn sao không tìm xem có được tai nào không nhỉ . Nghe nhỏ Đào thì thảo với dì Tam rằng :

- Ngoài vườn xoài nhiều lắm, không ai dám ra hái...

Lưu Ly chớp mắt . Qua cây cầu khỉ kia là những gốc xoài rồi . Tại sao không tới để xem rộng cỡ nào . Đây cũng là đất của mình mà ! Sợ gì ? Tự trấn tĩnh mình xong, Lưu Ly nắm tay vịn, chậm chạp lần qua cầu . Nước đang lớn nên cái mương nhu rộng hẳn ra . Cô nghịch ngợm thò chân xuống khuấy, nước mát rượi . Nghe động, mấy chú cá thoi lòi nằm trên bờ chảy tòm xuống mương . Lưu Ly thích thú cất tiếng cười trong veo làm con chim chích choè đậu trong lùm dừa nước hết hồn bay vút trên cao Qua khỏi mương đứng là vườn xoài . Mùa này cay đang thay lá . Trên mặt đất, lá già rụng nằm che lớp dày . Đêm qua mưa dầm nên Ly đạp trên lá vàng mà không nghe tiếng vỡ giòn khô nào nhu cô từng tưởng tượng Khoảng vườn này thật rộng, Ly độ chừng phải có hơn 30 gốc xoài là ít . Xoài Hà Noi rất ngon, mùa nào ông cũng cho người mang lên Sai Gon mấy cần xế . Không chỉ riêng xoài, mà hầu nhu... ” mùa nào thức nấy” cam, bưởi, quýt, sầu riêng, măng cụt, chẳng thiếu thứ gì . Nhưng những thứ cây này hầu hết trồng trên cồn, vậy mà lần đó mẹ đã xúi ba về khuyên Noi bán phần đất bên cồn đi . Để lấy tiền hùng hạp mở công ty trách nhiệm hữu hạn May mà nơi không chịu, nếu nhu Noi đồng ý, số tiền ấy cũng tan thành mây khói, vì công ty đó làm ăn lỗ lã, dẹp tiệm mất tiêuỒi ! Nhớ làm chi những chuyện đáng buồn ấy ! Lo tìm nấm đi ! Chỉ cần được vài tai nấm thôi “bà Tam trâu” cũng nể mình rồi !

Lưu Ly đến gần những gốc xoài và chăm chú tìm . Cô vẫn bước chậm và tập chung chú ý nhìn thật kỹ... Ngay mô đất hơi cao gần cái miếu nhỏ dưới gốc xoài, có gò nấm mối nằm thật ngon mắt Lưu Ly reo lên một mình nhu trẻ con:

- Hên thật !

Rồi cô vội ngồi xuống ngắm ngía những cây nấm mập tròn, trắng, đều đặn, nằm đầy cả vạt đất nhu cho(‘ tay Ly hái Nhiều nấm mà chẳng có gì đựng . Lưu Ly kéo vạt áo rộng thùng thình của mình ra bỏ nhẹ từng tai nấm mềm mại vào . Cô mê mải, ham thích quên cả xung quanh . Khu vườn rộng thênh thang vẫn ào ào

tiếng gió đùa vào lá . Âm thanh đó làm tâm hồn Ly thanh thản vô cùng Đang nâng niu trong tay tai nắm cuối cùng, Lưu Ly giật mình khi thấy trước mặt mình là đôi chân của một người...

Cô hốt hoảng té ngã ra sau, hai tay chống trên đất, mắt mở to nhìn lên trong sợ hãi cùng cực Đúng ngay trước mặt Lưu Ly là một người đàn ông . Hắn ta đang chống nạnh, lom khom cúi xuống nhìn cô bằng tia mắt sáng rực những tia lạnh lẽo Đã biết chắc đó là người (chớ không phải ma quỷ) Lưu Ly vẫn không kịp hoàn hồn để đứng lên . Cứ trong tư thế chống tay nữa té, nữa ngồi, cô nhìn lại anh ta Gương mặt này Ly chưa gặp bao giờ, đôi mắt lạnh tanh kia cũng lạ, đôi môi mím lại trên khóe miệng rộng cũng không... quen với cô . Chắc chắn anh ta không phải là dân làm vườn của ông Noi . Vay anh ta là ai ? chẳng lẽ...

Bò thụt lùi ra sau, Lưu Ly lấp bắp:

- Anh là ai ? Làm gì ở đây vậy ? KKhông trả lời, anh ta thụp xuống ngồi chồm hổm đối diện với cô . Nhặt một thân nắm len, lạ gã mặt nói trống:

- Bị phồng tay trên, tiếc thật !

Quên cả việc muốn biết gã là ại Lưu Ly bực bội gần giọng:

- Phồng tay trên là sao ? Đây là vườn nhà toi mà ! Anh định nhổ trộm nắm phải không ? Toi la lên cho xem Gã ta nhếch mép:

- Ở đây bị trộm gà cũng chả ai thèm la, huống hồ chỉ ba cây nắm mốc, thứ của trời đất cho Lưu Ly bĩu môi:

- Bị ăn trộm mà làm thỉnh . Chắc anh điên quá !

giọng gã lạ mặt giấu cợt:

- Là người tỉnh táo, bị mất vài tai nắm cô cứ la làng cho vui . Tiếng cô la chắc vang xa lắm đó Lưu Ly trừng mắt gượng ngồi dậy:

- Anh là ai ? Là người điên như cô vừa nhận định Lưu Ly sững sốt:

- Cái gì ? Anh là ..là...

- Ut Tường à ? Roi cô gạt gù:

- Vay mà toi nghĩ không ra . Ngoài cau Ut, đâu có... trộm đạo nào dám tới chỗ này Ut Tuong nhún vai:

- Còn có cô nữa chứ !

Lưu Ly chớp mắt, ngần ngại một chút cô dịu giọng:

- Toi thành thật cảm ơn anh...

Tuong cười nhạt:

- Chỉ vậy thôi sao ? Hình như hôm trước cô đã qua nhà và cảm ơn anh Hai toi bằng cái tác tai nháng lửa rồi mà !

Mặt Lưu Ly đỏ lên:

- Xin lỗi ! Toi không có ơn huệ vì với Hai Nhan hết, hàng độgn của toi chỉ nhằm tự vệ thôi Thở hắt ra một cái, cô nói tiếp:

- Không hiểu gia đình anh và ông nội toi có mâu thuẫn gì, mà hôm đó anh Nhân lại nhắm ngay toi mà mắng tới tấp . Nếu đoán trước sẽ xảy ra phiền phức như thế, đời nào toi dám bước chân vào nhà anh Tuong nhìn Lưu Ly đăm đăm:

- Cô không biết chuyện gì trước kia sao ? Ly khẽ lắc đầu:

- Toi có hỏi, nhưng nơi không nói . Anh kể cho toi nghe được chứ ? Tuong bật cười chua chát:

- Cô tin người điên à ? Nhìn anh bằng đôi mắt dò xét, Lưu Ly thản nhiên nói:

- Anh chẳng có vẻ gì điên hết, trái lại anh Hai anh mới giống điên, và điên nặng nữa là khác . Hôm trước nếu không có người can, chắc toi bị xé xác rồi . Kinh khủng thật !

Thấy Ut Tường vẫn im lặng, cô nghiêng nghiêng đầu ríu rít:

- Sao suy nghĩ lâu vậy, tôi đang chờ anh đây nè Tuong lạnh lùng:
- Cô nên về hỏi ba mẹ mình thì hơn . Đừng nghĩ tôi cứu cô là đã quên hết chuyện xưa để vội vàng kết thân, nhằm vội vĩnh nhé !

Lưu Ly cúi kính:

- Ai mà biết chuyện xưa quái quỷ đó ra sao . Tôi hỏi ba, ông cũng lơ không biết . Tại sao mọi người đều dẫu tôi chứ . Tôi có lỗi gì với cái ngày xưa ấy ? Tuong phớt tỉnh:
- Cô đừng hỏi tôi . Tôi không thích kể về những chuyện buồn . Cứ về hỏi người nhà cho ra . Còn tại sao họ dẫu cô à ? Tôi nghĩ người có tội thường dẫu tội của mình, tôi lại không có thói quên vạch tội kẻ khác Lưu Ly dò dẫm hỏi tới:
- Theo anh, gia đình tôi có tội với gia đình anh à ? Nhưng đó là tội gì ? Tuong lẩn tránh:
- Đem nắm về đi, không thôi nó héo hết !

Về nhà chẳng biết gì về chuyện muốn biết thì tức chết Làm như không nghe lời Lưu Ly than, Tuong tới bụi chuối gần đó, xé một tàu lá quán hình cái phiếu, rồi nhặt nắm bỏ vào trong Vườa nhặt, anh vừa nói:

- Phía sau miếu nhiều lắm !

Lưu Ly tò mò nhìn theo Tuong . Nói chuyện với anh này giờ, cô vẫn không nhìn ra anh ta điên... chỗ nào . Nếu Tuong điên, thế gian này chẳng còn ai tỉnh Lò dò bước sau lưng anh, cô hỏi nhỏ :

- Miếu thờ ai vậy ? Những người chết oan ở đây Tự dưng Ly rùng mình:
- Bộ nhiều người lắm hả ? Tuong chua chát:
- Chỉ ba người thôi, nhưng trong đó có dì của tôi Lưu Ly liếm môi:
- Tôi nghe mấy người làm vườn nói có hai người mà !

Giọng Tuong đều đều vô cảm:

- Đúng là hai người đàn bà và một bào thai trong bụng . Họ chết oan nên linh lắm Thấy tự nhiên Ly bước sát theo mình, Tuong cười khẩy:
- Bộ sợ à ! Cô nên sợ người còn sống hơn mới phải . Đằng này tôi thấy cô dễ quá . Khi theo tôi giữa nơi hoang vắng này, chỉ vì mê nhỏ nắm mối . Cho cô biết, tôi không phải người tốt đâu ! Tôi sẵn sàng hù cô rồi bỏ chạy đấy !

Ly hơi khựng lại vì câu mai mỉa của Ut Tường . Là con gái thành phố với bản chất mạnh dạn, tự tin, xông xáo, cô không e dè, sợ sệt bất cứ ai . Cô cũng không dễ tin người như Tuong nhận xét . Có điều với anh ta, Lưu Ly đã quá tự nhiên, và cô chưa kịp nghĩ ra tại sao mình lại bị cuốn hút bởi anh chàng miệt vườn này . Vì tò mò trước những lời thiêu dệt như huyền thoại về một người điên (nhưng rõ ràng chả hề điên chút nào) . Hay vì Ut Tường đã cứu cô, nên tự nhiên trong thâm tâm Lưu Ly không hề có ý đề phòng, hoặc nghĩ xấu về anh ta, dù cô đã từng... ng độ với Hai Nhan rồi Lưu Ly dè dặt nói:

- Anh xấu với ai tôi không quan tâm, nhưng với tôi. anh tốt là được rồi Tuong hất mặt lên:
- Cô không những dễ tin mà còn nhẹ dạ nữa . Con gái thói thường đều như thế Lưu Ly nhún mày:
- Như thế là... sao ? Tuong châm chọc:
- Tự suy nghĩ và hiểu lấy chứ sao lại hỏi người điên như tôi ? Lưu Ly tức lắm, cô cay cú:
- Anh đau có điên, thế nhưng anh bịp thiên hạ chi vậy ? Tuong trừng mắt:
- một câu hỏi thật nặng ký . nặng hơn cái mạnh của cô sắp chìm xuống sông nhiều lắm !

Nghe Tuong nói thế, Lưu Ly bỗng thấy khó chịu nhiều hơn cảm kích, cô chẳng miến ngay:

- Nặng là vì tôi đánh trúng tẩy anh chứ gì ? Này ! Chuyện điên của anh có liên quan tới gia đình tôi không? Chả thèm chả lờ, Ut Tường ấn vào tay Ly mớ lá chuối đựng nắm, rồi lầm lũi bước đi . Đầu anh ta cúi xuống với vẻ nhẫn nhục, cam chịu làm Lưu Ly chợt thấy lòng mình nao nao kỳ lạ KKhông hiểu sao cô lại bước theo Ut Tường giọng ân hận:

- Xin lỗi, nếu tôi lỡ lời làm anh buồn Thấy anh ta vẫn làm thình, Lưu Ly dịu dàng:

- Anh giận tôi thật à ? Tôi không cố ý chọc anh, cũng như gây hấn với anh Nhan Đùng theo tôi nữa . Cô đi đi Lưu Ly hết hồn vì tiếng anh ta la, cô giật mình làm rớt cả gói lá chuối, nắm rơi tung toé dưới chân Mặt tái đi vì sợ, Nhung Ly vẫn lì lợm:

- Đây là đất của tôi . Anh xéo đi mới phải . Anh đừng giả điên để nạt, tôi không sợ đâu . Thú thật trong thâm tâm, tôi vẫn xem anh là người ơn, tôi rất muốn chúng ta có quan hệ như những người bình thường, nếu không thể là bạn nhau . Nhưng tại sao anh em anh thích căng thẳng mãi vậy ? Tuong hần học:

- Tôi là tôi . Hai Nhan là Hai Nhan, đừng vờ chung vào một giuộc . Tôi bực mình không kèm được sự nóng giận đầu Lưu Ly chớp mi, quá đúng như cô nghĩ anh em Tuong không “trên thuận dưới hoà” Dì Tam kể Ut Tường từng gây gỗ với Hai Nhan . Ngược lại Hai Nhan rêu rao chuyện không có của em mình nhằm bêu xấu người khác . Gia đình họ coi bộ lộn xộn dữ . Nhưng chắc Ut Tường phải bị một uất ức nào đó, nên những hành động điên khùng của anh ta thường xảy đến với những người thân trong nhà Tại sao vậy nhỉ ? Anh ta có thể bị dồn nén dẫn đến khủng hoảng thần kinh lắm chứ Đang ngẩn ra với những suy đoán, Lưu Ly bỗng nghe Tuong nói tiếp:

- Hôm trước anh Nhan nói nhiều câu không đúng, xúc phạm đến cô và gia đình . Tôi xin lỗi Lưu Ly ầm ực hỏi:

- Nhưng anh ấy bịa ra những chuyện bần thỉu ấy chi vậy ? Anh Nhan muốn sỉ nhục tôi, hay bêu xấu anh mà cho đám dân vườn ở bên, rêu rao khắp chợ những điều không có đó Tôi không thể giải thích gì với cô hết . Lúc đó Hai Nhan say, lúc nào say ảnh cũng ăn nói lung tung Lưu Ly cãi ngay:

- Ảnh không nói lung tung đâu . Trái lại Hai Nhan tỉnh táo kể một mạch tên cha mẹ, ông bà tôi ra để mắng kia mà ! Anh Nhan còn nói tôi...

Tuong gần giọng:

- đừng nhắc tới Hai Nhan nữa có được không ? Lưu Ly nhún vai . Một lần nữa cô thấy nhận xét của Dì Tam Giỏi là đúng, khi bà nói :

- “Anh em nhà nó toàn thứ ma quỷ” Cô và anh Đoàn có nhiều cái không hợp tánh nhau nhưng vẫn thương yêu nhau . Lưu Ly chưa bao giờ dám hỗn, và anh Đoàn cũng chưa bao giờ đánh cô dù chỉ một cái cốc vào đầu . Nếu so sánh, anh em nhà cô “tình vẫn thâm như thủ túc ” ấy chứ, đâu như anh em Ut Tường Quên thói muốn nói gì thì nói, Lưu Ly cười cười nhìn vẻ mặt hằm hằm của Tuong và buột miệng:

- Vậy nói tới mình anh được chứ !

Bất ngờ vì đề nghị của Lưu Ly, anh ta xua tay:

- Tôi có gì đâu mà nói . Nhất là nói với ‘một người hoàn toàn xa lạ như cô Lưu Ly nghịch ngợm nhìn Tuong:

- Có chứ ! Anh có nhiều huyền thoại lắm đấy Tuong lắc đầu:

- Tôi không thích nói về mình Lưu Ly cong môi nũng nịu:

- Nhưng tôi rất thích nghe . Anh kể đi mà ! Tại sao người ta lại gán cho anh bệnh điên ? Tuong cau có:

- Thật buồn cười ! Tôi chưa từng gặp ai tự nhiên đến mức vô duyên như cô . Cô tưởng mình là bà hoàng, muốn gì được nấy chắc . Hay là cô đã quên vôi vỉnh, nững nịu với đàn ông con trai rồi nên vừa gặp tôi cô đã đòi hỏi đủ điều Lưu Ly trợn mắt giận dữ:

- Anh nói gì nghe ghê vậy ? Tôi muốn biết về anh vì... vì... tôi quan tâm đến người cứu mình, anh không thèm kể thì thôi . Sao lại nói nặng người ta dữ vậy Tuong cộc lốc:

- Tại vì toi ghét kẻ tò mò Nói dứt lời anh ta khinh khỉnh bỏ đi . Lưu Ly đứng ngơ ra vì tức, ngấm lại lời Ut Tường, cô thấy mình đúng là lỗ bịch, vô duyên chưa từng có Cô chủ quan nghĩ rằng với bề ngoài (khá dễ thương như lũ bạn anh Đoàn vẫn thường khen) cộng với mồm mép lanh chanh của mình, cô sẽ khai thác được anh chàng nhà quê mang tiếng khùng khùng kia nhiều chuyện thú vị . Ai ngờ cô lại bị anh ta chơi nhiều câu diên cái đầu mất cái mặt như thế này Hậm hực nhìn theo Tuong khùng, Lưu Ly thở vào một cái lấy ụ rồi hét lên:

- Anh và Hai Nhan chả khác gì nhau đúng là chung một giuộc khùng diên ba trợn Nghĩ rằng thế nào Ut Tường cũng quay lại lên cơn với mình, nên Lưu Ly chuẩn bị bộ giò, nhưng trái với dự đoán của cô, anh ta thần nhiên đi chậm chạp về phía vườn của mình như không hề nghe những gì cô vừa hét Lưu Ly chẳng buồn lượm lại mớ nắm mỗi đã bị đập nát xác xơ, cô lùi thủi bước đi với trăm ngàn thắc mắc trong đầu Ngang cái miếu, Lưu Ly bỗng rờn rợn cô không sợ, nhưng lòng bất an thế nào ấy . Cầm đầu chạy một hơi về nhà, cô hào hển ngồi thở dưới gốc bưởi thơm lừng rụng trắng hoa Vài thở, cô vừa hạ quyết tâm :

- Tối nay bằng mọi cách bi, hài,thương, cô sẽ hỏi ông nội cho bằng được những chuyện ngày xưa đã xảy ra ở đây.

5. Chương 5

Tường hít một hơi dài rồi nhảy ùm xuống sông . Hai tay rử nước, người cong lại như con ếch, anh chúm thân mình lặn tận đáy . Mãi đến khi chịu hết nổi Tường mới chỗi lên . Anh bơi sải dọc sông một đoạn khá xa rồi quay lại leo lên nhà Sự vận động làm anh linh hoạt hơn, nước sông tràn bờ mênh mông cho anh cảm giác thoải mái, tự do . Với Tường, ngôi nhà bên bờ sông này là nơi anh ưa thích nhất . Nó giống như anh, cô đơn, trống vắng, lẻ loi, nhưng lúc nào cũng một mình chống lại sóng gió của bờ sông bên lở . Giông bão cuộc đời, luôn khắc nghiệt với người có số phận nghiệt ngã đắng cay như anh . Bảy tám năm dài, anh bị cách biệt với cuộc sống bình thường chỉ vì anh diên . Và người diên nào cũng có cội riêng bí hiểm của họ . Các cội riêng của anh mới đáng kinh tởm làm sao . Nếu diên được như mọi người tưởng, chắc anh đã không đau khổ triền miên như thế này Nhưng vì đâu hôm nay Tường lại nghĩ đến chuyện từ lâu anh không muốn nghĩ tới nữa . Ut Tường bây giờ khác út Tường ngày xưa lắm rồi . Anh đã trở về nơi anh bỏ đi bảy năm dài . và anh nhận định giành lại những gì thuộc về mình Nhếch môi ít khi nào cười lên, Tường lầm lì nhìn vào gương và bắt gặp một gương mặt lạnh lùng khắc khổ So với tuổi của mình Tường trông già hơn nhiều vì những nếp nhăn ở đuôi mắt . Những vết hằn năm tháng này chứng tỏ anh trải qua nhiều biến động thăng trầm trong đời Tường không bao giờ quên tháng ngày mình đã sống nhưng cũng chẳng thích ai tỏ mò nhắc đến . Bởi vậy anh rất bức mình khi nghe con bé cháu nội ông Chín Trục nhõng nhảnh bảo anh kể về đời mình cho cô ta nghe Hừ ! Ước gì mình có chút xiu thôi cái hồn nhiên, vô tư, dễ tin và leo mép của con bé ấy nhỉ ! Càng lúc mình càng thấy mình già cỗi khô khan và nhẵn tâm với mọi người hơn . Nhưng biết làm sao khi không ai có thể ngược dòng thời gian Suốt thời hoa mộng mình đã diên bấy giờ mình có là vua đi nữa cũng không lấy gì bù lại những mất mát đó . Thôi đừng nuôi tiếc nữa, vô vọng lắm . Điều quan trọng nhất là tương lai, sự nghiệp, là những việc làm sẽ...ng chạm tới quyền lợi của nhiều người Nhưng biết sao hơn ! Tường lấy tay chải mái tóc ngắn còn ướt của mình rồi đi ra sân . Hôm nay anh phải gặp mẹ để bàn dứt khoát một chuyện . Anh suy nghĩ nhiều rồi và thấy không thể nhân nhượng chút nào hết Bước vội về ngôi nhà xây như biệt thự, Tường bồi hồi nhớ tới thưở ba mình còn sống . Ông là người lao động cần cù, hết mực thương vợ con, thế nhưng yếu mệnh . Nếu ông còn sống, chắc hẳn cuộc đời Tường đâu phải rẽ qua một đường dốc dốc khủng khiếp đến thế Nhảy lên tam cấp đi vào nhà, Tường gặp chị giúp việc đang lau chùi phòng khách Thấy anh, chị ta vội chấp tay xá:

- Dạ thưa cậu Út !

Anh lãnh đạm gật đầu, dù trong bụng rất muốn cười vì thái độ tôn kính quá mức của chị ta . Những người dân ở đây vẫn cuồng nhiệt tin rằng cậu út Tường là người cội trên . Họ rất sợ nên khi gặp anh, họ luôn vâng dạ, thậm chí xưng con nữa Từ khi bỏ sứ đi Tường đã quên là “Tiên cậu” đến khi trở về gặp lại chị

giúp việc anh mới ngao ngán nhớ thời xưa điên khùng của mình và không hiểu, giữa anh và những người ở đây ai dại ai khôn, ai mê ai tỉnh Thấy chị đứng sớ rờ nhìn quanh, Tường hỏi cho có chuyện:

- Sao bề bộn dữ vậy ? Chắc Hai Nhân vừa nhậu xong phải không ? Dạ ! Cậu Út dạy đúng !

Tường khoát tay khỏ sở:

- Tôi mà dạy ai chị Ồi ! Anh Hai tôi đâu ? Dạ, đang ở trong phòng của bà Vây à !

Mây hơi cau lại, Tường đi dọc hành lang vào phòng mẹ . Chưa vào trong, anh đã nghe giọng Hai Nhân nhè nhè:

- Mẹ không được giao cho nó . Tui dặn trước rồi đó ! Tui là anh, quyền huynh thế phụ, thằng nào cãi tôi đập chết mẹ !

Hất hàm về phía Tường khi thấy anh bước vô, Nhân nói Bàn gì thì bàn cho dứt khoát rõ ràng theo ý tôi mới được à ghen . Bây giờ tui đi đây Tường đánh mặt:

- Anh không được đi . Gia đình còn ba người giải quyết vấn đề gì cũng phải có đủ ba ý kiến Nhân phản đối:

- Tao ủy quyền ý kiến ẹ rồi . Mày đừng lộn xộn Anh đã biết tôi sẽ đề cập vấn đề gì đâu mà ủy quyền Hai Nhân cười nhạt:

- Thì dụ miếng đất thuộc về mày nhưng đang tranh chấp với nhà Chín Trực chứ gì . Hừm ! Mày giao phần đó lại cho tao, bảo đảm tao sẽ lấy lại được . Cũng mấy công xoài chứ bộ bỏ hả ! Ma quỷ là mày, điên khùng cũng là mày . Ở bên lão Chín sợ thấy mẹ lão không đòi nữa đâu Tường lạnh lùng:

- Cám ơn anh đã gợi ý . Những gì của tôi phải là của tôi, anh nên nhớ điều đó Hai Nhân cau có:

- Vậy mày muốn gì ? Muốn bàn với anh và mẹ về miếng đất bên cồn . Còn phần vườn xoài, tôi không....ng tới đâu Đang nằm trên ghế bố bà Hà bỗng hơi nhồm lên:

- Còn muốn bàn như thế nào nữa ? Đã giao cho con một phần, bộ chưa vừa lòng hay sao ? Tường thẳng thừng:

- Đúng là con không vừa lòng . Con muốn lấy lại hết toàn bộ, để đầu tư làm ăn Mất bà Hà trợn lên:

- Cái gì ? Lấy hết à ! Vậy chú Tiến sẽ ở đâu, và lấy gì để sống ? Giọng Tường lạnh lùng:

- Chuyện đó con không cần biết Hai Nhân nhừa nhựa:

- Mày nói khó nghe thật ! Làm việc gì cũng có trách nhiệm chứ ! Dầu sao ổng cũng là bạn thân của ba ! Lấy hết đất lại ổng ở đâu vậy ? Tường quát mất lên:

- Từ lâu tôi quên ba có một người bạn như thế rồi Bà Hà đập tay vào ghế:

- Mày hỗn vừa thôi !

Tường bình tĩnh đáp:

- Cái gì cũng có nguyên do của nó . Hôm nay tôi không ngại nói toạc ra luôn, con muốn đuổi ổng đi Hai Nhân nạt:

- Đúng là điên . Mày có biết hàng năm chú ấy làm lợi cho nhà này bao nhiêu cây vàng chưa ? Tường nhếch môi:

- Trước đây tôi không biết, vì tôi điên mà ! Nhưng bây giờ khó ai qua mặt tôi lắm ! Vậy mẹ và anh có biết mỗi đợt thu hoạch, Sáu Tiến cất riêng ình bao nhiêu cây vàng không ? Bà Hà nôn nóng:

- Làm gì có chuyện đó . Mày giỏi đặt điều Tường cười khẩy:

- Con không quên đặt điều, và chưa đặt điều nhằm hại ai bao giờ . Mới trở về hơn ba tháng thôi, nhưng con đã tìm hiểu được cung cách làm ăn của chú Tiến rồi . Nhà ta không cần mướn chú ấy nữa . Con sẽ đảm nhận phần việc của chú Hai Nhân ngửa mặt cười hô hô:

- Thì ra là vậy ! nhưng tao và mẹ không cần, không tin vào thằng điên như mày . Dân ở đây cũng thế, mày chỉ làm ăn với người cỗi trên thôi Tường không hề nổi giận, anh thần nhiên nói:

- Vậy sẵn có mẹ và anh ở đây tôi dứt khoát luôn chuyện đất đai . Mẹ nói với chú Tiến cuối tháng tôi sẽ lấy đất, nhà cửa chú phải dỡ đi, mấy vuông tôm tôi sẽ tính thành tiền trả ẹ Bà Hà nhay? nhồm:

- Ủy trời ơi ! Nói đi cũng phải từ từ chứ Chuyện này cách đây ba tháng, con đã nói rồi . Tự mẹ dùng dằng thôi, sao bây giờ trách ngược lại con ? Bà Hà nín thinh nhưng trong lòng tính toán dữ dội....

Khi thấy Tường trở về sau nhiều năm rông đã biệt tích, bà biết cuộc sống của mình sẽ bị đảo lộn nhiều thứ Ngày trước khi bỏ nhà đi, Tường là một thanh niên ít nói, nhút nhát, khờ khạo, quên sống lặng lẽ như chiếc bóng với chứng bệnh tâm thần, bị mọi người xa lánh . Bây giờ trở về, Tường đã là người đàn ông già hơn tuổi rất nhiều . Nó chừng chạc, khôn ngoan, lời đời và rất tính toán trong mọi việc Nó biết yếu điểm của bà nên bắt đầu đánh vào đó để đòi hỏi yêu sách . Nó muốn lấy lại phần đất đai được thừa kế . Trời ơi ! Phải chi hồi đó bà có thể cho nó điên thật và điên suốt cả đời nhỉ ? Lạnh lùng nhìn đứa con ruột của mình, bà chán chường nói lầy:

- Muốn làm gì thì làm . Đất đó của mày mà /một Hai Nhân gắt gỏng:

- Vậy chú Tiến sẽ ở đâu ? Tường nhún vai:

- Nếu anh cần ổng hái ra tiền, thì cho ổng ở chung nhà....

Mày đùa với tao hả.... khùng ? Còn mẹ thì sao ? Thiên hạ dị nghị chết Tường cố ý châm chọc:

- Tôi nghĩ mẹ không phản đối đâu !

Bà Hà ngó lơ lên trần nhà, thằng chó chết bắt đầu giở trò rồi đây Hai Nhân phản đối ngay:

- Ổng là người làm, ở chung làm sao được Tường bật cười:

- Anh cũng còn tỉnh để thấy vậy là không nên sao ? Coi chừng quá muộn rồi đó Bà Hà rít lên:

- Câm mồm lại chưa ? Thằng khốn ! Mày đạt được mục đích rồi ra khỏi, đi ngay Tường đứng lên, giọng trầm xuống:

- Con lấy đất đai lại để đầu tư lại làm ăn . Tất cả những gì con làm đều vì lợi ích chung của cả nhà . Mẹ nên nhớ con luôn luôn vì mẹ . Nếu không, cuộc đời con không cay đắng thế này Mặc bà Hà ngồi gục đầu trên ghế bố, Tường bỏ về . Anh đứng trên balcon nhìn xuống dòng sông trước mặt . Lục bình từng mảng tít hoa, trôi trôi theo nước trong buồn quá Chiều rồi ! Bên kia sông nhà ai toa? khói, làm lòng Tường mang mang . Anh đốt một điếu thuốc và trầm tư một mình với nỗi cô đơn kinh khủng Mãi đến khi nghe tiếng chân người, Tường mới nhìn lên:

- Mời cậu vào dùng cơm Nán thêm một chút nữa Tường mới vào bếp, ngồi xuống mâm, anh có thói quen ăn cơm một mình trong im lặng . Tường vẫn còn nhớ như in lần đầu tiên anh phải ăn cơm một mình . Đó là ngày thứ bảy, trời mưa dầm từ tối tới sáng, anh mệt lã người vì bị đói . Mẹ anh tin lời thầy bắt anh uống nước bùa phép gần cả tuần, đến khi thấy anh gần chết rồi bà mới cho ăn Ngồi một mình trong căn phòng tối tù mù, Tường bưng chén cháo trắng mà hai tay run lẩy bẩy . Anh đã vừa húp cháo vừa khóc ngon lành . Thằng con trai mười hai tuổi ngây thơ, hay phá ngày ấy đã chết rồi, nhưng anh không thể nào quên một tuần lễ bị nhốt trong căn phòng đầy hương khói và bùa phép đó Lớn lên Tường mới hiểu ra tất cả là lừa bịp . Mẹ biết anh không loạn trí cuồng tâm gì hết, nhưng bà cố ý bày ra trò cúng bái, bà cho anh uống toàn thuốc ngủ, để suốt mấy tháng trời anh lơ ngơ như mất trí thật Anh hận mẹ nhưng cũng tội nghiệp mẹ . Bà mê muội ích kỷ quá ! Chỉ vì bản thân bà đã giết dần giết mòn thằng con trai nghịch ngợm thông minh của mình . Bà muốn nó điên thật để giấu nhem tội lỗi đã phạm . Anh đã chờ từ mười mấy năm nay lời ân hận từ miệng bà nhưng mẹ anh vẫn đứng đưng, bà vẫn còn cần người đàn ông đó hơn anh . Thấy anh về bà đứng đưng khó chịu . Hai Nhân cũng thế . Anh ấy vẫn như xưa, thích chế riếu, chọc ghẹo em mình, nhưng hành động của anh bây giờ nhẵn tâm hơn, độc ác hơn . Hai Nhân đâu muốn chia bớt đất đai cho thằng em đã bỏ nhà đi . Bây giờ trở về đòi quyền lợi Tường chán nản buông đũa, anh gọi:

- Chú Năm ơi !

Một người đàn ông dáng vạm vỡ, mặt đầy nét phong trần sông nước bước vào . Ông ta hết sức nhỏ nhẹ:

- Dạ ! Cậu Út cho gọi Chú ngồi đó đi ! Tối này tôi không ở nhà, chú cho đứa nào vô ở dùm Ông Năm ngạc nhiên:

- Chiều rồi, cậu còn về trễ sao ? Tường chép miệng:

- Công việc mà, giờ này ngoài bến vẫn còn tấp nập phải không ? Đi buổi này không nắng Nhưng hơi mệt vì bạn hàng đông, xe chở nặng lại chạy ẩu Tường làm thình, ngấm nghĩ một chút anh nói:

- Chừm nào bán cá ? Dạ chừm một tuần nữa . Lúc đó hút cá, mình bán sẽ được giá . Tôi nghe nói vừa rồi Sáu Tiến bán rẽ nên....nên....

Tường khoát tay:

- Đừng nhắc ông với tôi . Cuối tháng này tôi lấy lại hết đất bên cồn . Chú lo tìm người để sửa sang mọi thứ bên bến Ông Năm lo lắng:

- Sáu Tiến thủ đoạn lắm ! Cậu đừng chủ quan, dễ gì hắn để bà chủ giao đất cho cậu Giọng Tường thản nhiên:

- Tôi phải có cách đối phó chứ !

Ông Năm loay hoay dọn dẹp bàn ăn . Ông biết Tường có bản lãnh, cậu ấy sẽ làm được những điều đã nói . Ông đã không làm người, nên bây giờ mới được Út Tường giúp đỡ tạo dựng cơ ngơi như ngày nay Tường bước ra với chiếc áo gió và cái nón kết trên tay . Anh căn dặn:

- Vài bữa tôi về . Nếu bên mẹ tôi có hỏi chú nói không biết tôi đi đâu nhé !

Ông Năm nói:

- Để tôi kêu tụi nhỏ đưa cậu ra bến xe Tường lắc đầu:

- Tôi muốn đi bộ, trời mát mà !

Bến xe chiều vắng hoe với một chiếc xe nằm đợi khách . Tường chui vào băng hai chỗ, anh ngồi sát cửa, kéo nón che mặt, dựa ra ghế như ngủ Ông Năm nói thế mà đúng . Xe chiều toàn là bạn hàng . Họ lên hàng ầm ầm, chuyện trò, cười cợt inh ỏi . Anh muốn rút vào cũi riêng của mình cũng không được Trở người một cái, Tường tựa đầu vào ghế . Anh có cảm giác ai đó vừa ngồi xuống bên cạnh . Hy vọng là con gái, chớ không phải là một bà hàng gà hàng vịt đánh đá, lẩm cẩm, nếu không tại anh sẽ bị tra tấn từ đây cho tới tận Sài Gòn Cuối cùng xe cũng ì ách lẩn bánh . Gió thổi ào ào át cả tiếng chí choé của mấy bà bạn hàng . Người ngồi cạnh anh bắt đầu ngọ nguậy . Cô ta (đúng là con gái rồi, vì tóc dài bay vướn vào cổ anh) chồm qua người Tường để vớt gì đó qua cửa sổ, rồi loay hoay lục túi xách tìm tìm, kiếm kiếm....

Tường nghe mùi dầu nước xanh phảng phất, anh đang mơ mơ màng màng, thì bị giật giật tay áo mấy cái liền Nè, anh ơi ! Anh....

Tường nhíu mày mở nón ra:

- Chuyện gì vậy ? Một đôi mắt tròn khá quen đang chăm chú nhìn anh với vẻ ngạc nhiên:

- Trong xe dù tối, Tường cũng nhận ra con bé....vô duyên cháu ông Chín Trực . Có lẽ cô ta cũng bất ngờ, nên cứ trở mắt im lặng, đôi môi mà Tường nhớ rất mỏng, hơi trề ra hơi thách thức trông thật dễ ghét Tường hầm hừ trước:

- Cô thích làm phiền người khác lắm à ? Lưu Ly trả lời rất tỉnh:

- Đâu có ! Tôi chỉ thích làm phiền anh thôi . Đóng cửa lại giùm tôi, tôi lạnh quá !

Giọng điệu tiểu thơ con nhà giàu nghe chưa làm sao ! Tường cười thâm trong bụng rồi đưa tay kéo cửa xuống Đùng quấy rầy tôi nữa đấy Xi ! Ai thêm !

Cô ta vừa dứt lời, Tường đã bị chiếc giỏ xách to dùng để lên người . Anh chưa kịp đẩy nó ra cho chủ thì đã nghe tiếp:

- Cái giỏ là ranh giới . Anh không được lấn tui à nha ! Tường tá kênh càng như khỉ đột, ngồi gần hết chỗ của con người ta luôn Tường sượng trân vì mồm mép của con ranh nhỏ . Anh hậm hực chẳng biết trả lời sao thì Lưu Ly lại hạ giọng nói như thì thầm vào tai anh:

- Muốn ngủ, nhớ tựa về phía bên cửa sổ à nha ! Đừng dè lên giỏ xách của tôi, hư quần áo bên trong đó hết Tường trợn mắt, con bé khoanh tay hất mặt nghinh lại . Đây là lần đầu tiên anh nhìn kỹ cô gái anh chưa biết tên này . Cũng dễ thương đấy chứ ! Nhưng với anh, con gái đẹp hay dễ thương đều không nghĩa lý gì hết . Điều anh quan tâm nhất bây giờ là làm sao kiếm được nhiều tiền nhằm tạo một sự nghiệp vững chắc trên đất đai ông cha anh để lại . Trái tim chai sạn của Tường không còn chỗ nào để chứa tình yêu hết . Tất cả còn lại trong tim anh là oán hận, căm ghét Tường hơi bất ngờ khi thấy cô bé le lưỡi trêu chọc mình, như trò trẻ con trêu chọc nhau:

- Eo ơi ! Trùng mắt như ông kẹ khiếp thật !

Dứt lời, con bé che miệng lại cười, tự nhiên Tường bật cười theo . Lòng anh chợt dịu xuống một cảm giác êm ái nhẹ nhàng . Anh trầm giọng:

- Tôi vẫn chưa biết tên cô đấy !

Vậy thì tệ quá ! Lỡ khi muốn rửa tội anh phải làm sao ? Thì....cứ rửa con nhỏ lắm mồm, cháu nội ông Chính Trục là đúng phóc chứ sao ? Chà ! Dài dòng dữ vậy, mà đã có khi nào anh rửa tội chưa ? Chưa ! Nhưng tôi sẽ thử vì gợi ý của cô Tốt ! Để giúp anh thực hiện gợi ý của tôi chính xác hơn . Tôi cho anh biết tên tôi là Lưu Ly . Ngọc Lưu Ly đó ! Bây giờ thì không dám làm phiền cậu út nữa Nghiêng người sang bên trái, Lưu Ly nhắm mắt lại . Khói thuốc lá từ người ngồi băng ghế đối diện bay sang mù mịt làm cô gái phát ho vì bị sặc . Lưu Ly ngo ngoáy sang bên phải và....ng ngay mặt của Tường . Hoảng hồn Lưu Ly ngóc đầu dậy Xe chạy nhanh tiếng động cơ rì rì lẫn với tiếng mưa vừa trút xuống làm người ta dễ buồn ngủ Ly nhìn xung quanh và thấy ai cũng gật lên gật xuống . Cô định kéo cái giỏ xách lại ôm cho đỡ trống trải, nhưng kịp nhận ra cánh tay to lớn của Tường dè lên đó nên cô đành thôi Lẽ ra Lưu Ly không về Sài Gòn bằng chuyến xe chiều chật chội chở đầy gà vịt này đâu . Tất cả cũng vì tính ngang bướng mà ra cả Hồi trưa Lưu Ly mới vừa mở miệng xin phép sang cồn chơi, ông nội đã nạt một hơi làm cô ngọng luôn . Sẵn ám ức chuyện hôm trước hỏi về gia đình Tường, ông gạt ngang không thèm nói, Lưu Ly giận dỗi đòi về Sài Gòn Cô nghĩ rằng nội sẽ năn nỉ mình ở lại phụ Ông chỉnh đốn toàn bộ sổ sách, ai ngờ ông dừng đứng gật đầu . Đáng lẽ sáng về sớm, Lưu Ly ương ngạnh về ngay chuyến xe chiều nay Bỗng dưng Lưu Ly hồi hận khi nghĩ đến ông nội . Ông già thế kia mà cô lại dám giận rồi bỏ về cho thoa? lòng bướng bỉnh . Nghĩ cho cùng, cô là đứa cháu chả ra gì Lưu Ly xốn xang với suy nghĩ trong lòng . Cô chấp chờn theo nhịp lắc của xe và ngủ hồi nào cũng không hay . Đầu cô nghiêng sang một bên rồi tự nhiên ngã lên vai Tường . Tóc Lưu Ly cọ vào má làm anh nhồn nhột . Mở mắt ra anh hơi xúc động khi thấy Lưu Ly đã ngủ ngon lành Cô bé vô tư làm sao ! Mới vừa chầm chọc, khích bát người khác, giờ đã ngủ rồi . Chả biết tựa đầu lên vai mình, cô nhỏ mọn thấy gì nhỉ ? Chỉ mong rằng những tính toán lo toan của mình đừng lên vào giấc ngủ, làm hỏng những cơn mơ tuyệt đẹp cô nhóc đang mơ Tường bỗng nhớ hôm anh kéo Lưu Ly từ dưới sông lên bờ . Hôm đó anh có uống chút ít, và trong người không được khỏe nhưng vẫn thích nhảy xuống bơi một vòng như thường ngày . Nhờ vậy anh mới thấy Lưu Ly trôi hụp giữa dòng Tường không rõ bằng cách nào anh kéo được Ly vào bờ rồi té xỉu ở đó . Anh cũng chẳng nhớ nổi mặt mũi cô ra sao . Mãi tới hôm gặp Ly ngoài vườn xoài, Tường mới để ý xem cô như thế nào mà dám bạt tai hai Nhân . Lưu Ly cũng tạo cho anh một ấn tượng, nhưng kỳ lạ sao ấn tượng đó không sâu như lúc cô đang ngủ vui trên vai anh lúc này . Buông khuâng nghe mùi hương con gái thoang thoảng, anh lim dim mắt nhớ lại những câu đối đáp chanh chua cô nói với anh và mỉm cười . Ước gì cô né tựa vào vai ta hoài nhỉ ? Đang mơ màng với bao điều trong đầu, Tường bỗng kinh hoàng khi nghe tiếng thắng xe rít, tiếng bánh xe kéo sệt trên mặt lộ rồi chiếc xe lao vào lên đâm thẳng xuống ruộng Tường ôm đ.ại Lưu Ly khi chiếc xe lăn một vòng chổng bốn bánh lên trời . Toàn bộ hành khách đổ đặc để dồn nằm chổng dè lên nhau . Tiếng kêu la rên rĩ đầy sợ hãi đồng loạt vang lên thật hỗn loạn Lúc ấy Tường nhận ra mình đang dè lên Lưu Ly . Anh liền gượng dậy lay vai cô nhưng Ly không cựa cựa Trời vẫn mưa tầm tã và tối đen . Anh mò mẫm mở cửa sổ và kéo Lưu Ly ra giữa tiếng la của những người còn kẹt bên trong . Tường nghe Lưu Ly rên nhẹ Anh lo lắng hỏi:

- Có sao không ? Lưu Ly lấp bắp:

- Kinh khủng quá !

Rồi cô đứng tựa vào thân xe không nói thêm lời nào nữa . Tường lom khom chui đầu vào cửa, kéo túi hành lý đưa cho Lưu Ly run lên vì gió Trong túi xách có cái áo mưa . Anh lấy ra trùm đi !

Cô ro khoanh tay trước ngực Lưu Ly nói tiếp:

- Anh cao hơn tôi nhiều lắm, do đó anh sẽ mặc áo mưa, còn tôi sẽ....núp ở dưới Tường lác đầu:

- Tôi không cần áo mưa đâu ! Cô mặc đi !

Sao lại không ? Bộ diện không biết lạnh sao ? Tường hầm hừ:

- Mới thoát chết đã độc mồm . Người ta nói hoa. vô đơn chí đó Lưu Ly cong môi:

- Tại anh, tôi mới độc mồm chứ bộ . Tôi cho anh che chung áo để anh đi đâu tôi theo đó, chứ không tốt bụng như anh tưởng....Nè, mau lên ! Tôi lạnh quá rồi Tường miễn cưỡng trùm áo mưa vào đầu . Lưu Ly chạy lúp xúp theo anh . Hành khách ở trong xe đã chui ra hết . Cũng may là không ai bị thương nặng . Đám bạn hàng đang bu quanh tài xế để đòi đền bù, đòi trả về Vừa lồm bồm lợi ruộng để đi lên mặt lộ Lưu Ly vừa lải nhải:

- Bao nhiêu đây người làm sao đón xe giữa trời mưa gió thế này được . Biết xui xẻo đến suýt chết như vậy tôi đã không thèm đi chuyến xe chiều này Tường mỉa mai:

- Không có cô, biết đâu chừng xe không đứt thắng . Chả hiểu ai xui đây nữa Lưu Ly ầm ừc làm thinh, cô vấp một góc rạt chúi vào người Tường . Anh ôm cô lại và hỏi:

- Bao nhiêu tuổi rồi ? Hai mươi !

Vậy mà chả nên thân chút nào Lưu Ly tức giận đả tay Tường ra:

- Quyền gì mà anh nói thế ? Tường hỏi:

- Phải có quyền mới được nhận xét người khác à ? Tôi ngán đi chung với người bộp chộp, lổc chốc lăm . Lên tới lộ tôi trả áo mưa cho cô, liệu mà đón xe một mình nhé....ranh con láu cá Lưu Ly chột dạ:

- Anh....anh nói thật hả ? Tôi chưa hề đùa với cô bao giờ Nhưng lỡ tôi đón xe không được thì sao ? Tường bật cười:

- Tự hỏi mình chớ sao lại hỏi tôi . Trông đám hành khách này thiếu gì đàn ông con trai . Không có tôi cô vẫn lợi dụng được người khác bằng cách cho họ che chung áo mưa kia mà !

Lưu Ly nóng mặt:

- Vậy thì trả áo lại đi ! Cầu mong anh bị chết vì viêm phổi Tường cởi áo ra, giọng tỉnh queo:

- Cầu mong cô sẽ đón được xe, không thì cũng chết vì cảm lạnh đấy Lưu Ly xăm xăm bước đi về phía đám đông nhốn nháo bên đường . Cô không nghe tiếng chân Tường theo mình, nhưng cô cũng chẳng thèm quay lại xem anh ta đâu Mưa vẫn chưa bớt . Đứng xơ rổ bên những người lạ hoắc, Lưu Ly muốn khóc hết sức nhưng chả ai thèm chú ý tới cô Đón xe giữa đường ban đêm đã khó khăn, huống hồ chỉ trời lại mưa và người cần đi lại đông như vậy . Lưu Ly sốt ruột nhìn những ánh đèn từ xa đang tới gần . Nhiều người chạy ra giữa đường chặn xe, nhưng đâu phải chiếc nào cũng ngừng . Lưu Ly lếch thếch chạy theo họ, xong không tài nào chen lên những cabin xe tải chỉ chở một hai người Những bậc mây râu giữa cơn hoạn nạn này chả ai biết galang cả . Ngoại trừ đám bạn hàng còn đứng bên đồng hàng của mình, số hành khách trên đường chả còn mấy người . Đồng hồ trên tay Ly đã sắp tám giờ rồi cô sốt ruột gương mặt ra đón xe . Lần này nhất định Lưu Ly leo lên bằng được mới thôi, cô sẽ không nhường ai hết nữa Xốc lại giỏ xách trên vai, cô mím môi chạy theo một chiếc xe mới vừa thắng lại tay bám vào cánh cửa, chân vừa leo lên, Ly đã bị một người đàn bà to lớn kéo xuống . Còn đang mất thăng bằng thì hai ba người nữa chen vào đẩy cô ra Lưu Ly té ngã trên đường khi xe chuyển bánh, vừa đau vừa tức Ly oà lên khóc . Lúc ấy có một người cúi xuống đỡ cô đứng dậy Anh ta rút một hơi thuốc rồi nói:

- Đâu cần phải giành giật chen lấn, rồi cũng có xe về Sài Gòn mà, lo gì đến mức....nè vậy ? Ngược lên nhìn và hất tay anh ta ra Lưu Ly quay mặt chỗ khác, nước mắt cô vẫn tràn trụa trên má lẫn với nước mưa Biết giận lấy như thế là vô duyên, (thì người ta từng mắng cô như vậy rồi) nhưng Lưu Ly không thể nào không giận được khi nghe giọng Tường châm chọc . Hoá ra hán vẫn còn ở đây với giọng điệu này, chắc gì Tường

sẽ đón xe giùm cô, không chừng hẳn cũng sẽ xô đẩy Ly như những người khác. Làm bộ không nghe Tường nói, cô bước dọc theo lộ về hướng Sài Gòn. Tường lẽo đẽo theo sau:

- Định chạy bộ về thành phố à ? Nếu có gan đi tới sáng cũng tới nhà đây. Lưu Ly lăm lũi đi tiếp:

- Chỗ khác cho tôi đón xe. Sao không giới thiệu những người hồi nãy, mà để họ xô té ? Cô chỉ có tài ăn hiếp người quen . Tôi không quen người như anh. Tường nói như thật:

- Vậy sao ! Có xe lên nữa kìa . Tôi đi trước nhé. Lưu Ly quay người lại vội đến mức không tránh kịp. Tường đang bước tới, một lần nữa cô lại ngã vào anh. Tường tỏ vẻ thích thú khi ôm Ly trong tay:

- Tôi biết thế nào cô cũng té vào tôi để ăn vạ mà . Cần chi phải làm thế . Khi tôi đã ra đón xe dùm cô rồi. Lưu Ly tức lắm nhưng đành im lặng vì đang cần tới Tường . Mãi lúc sau cô mới hỏi:

- Nãy giờ anh ở đâu ? Chỉ tay vào một cái chòi lá thấp khuất sau bụi cây, Tường nói:

- Nấp mưa trong đó, chờ đâu gốc đến mức chạy bộ theo xe như nhiều người. Lưu Ly đưa tay vuốt mặt miệng lẩm bẩm:

- Đến khi không còn xe về thì mới biết ai gốc hơn ai. Đang nói, cô chợt cắn môi vì bị anh tròng mắt . Tường sửa cái nón kết trên đầu lại rồi hít một hơi thuốc, đóm lửa trên môi anh đỏ rực lên . Lưu Ly chớp mi khi thấy đôi mắt của Tường. Trời ạ ! Đúng là đôi mắt sáng rực nhưng đầy uẩn khúc cô từng thấy . Anh ta thật lạ lùng, mới chêu chọc cô tức thời, đã trở nên lăm lũi khó ưa . Giọng anh chợt khô khan:

- Vào trong chòi đứng, bao giờ nghe tôi gọi là chạy ra ngay. Lưu Ly cởi áo mưa đưa cho anh, Tường lắc đầu:

- Không cần !

Nếu anh không cầm lấy, tôi không đi đâu hết !

Tường nhún vai:

- Vậy thì đưa đây. Cô lom khom chui vào chòi và để ý xem Tường đón xe bằng cách nào. Trong lúc đó Tường đứng dang tay giữa lộ, ánh đèn xe vàng chói chiếu thẳng vào người không làm anh nao núng, trái lại nhìn mặt Tường, Lưu Ly thấy sợ thế nào ấy. Chiếc xe thứ nhất lách ra giữa đường chạy luôn . Tường châm điếu thuốc khác và chờ tiếp tục . Lưu Ly bắt đầu thấy lạnh, cô ngồi xuống ôm cái giỏ, hà hơi vào hai tay rồi lấy dầu ra thoa cho đỡ cứng. Đang nhăn mặt hắt hơi, cô nghe tiếng Tường gọi mình, hốt hoảng Lưu Ly xách giỏ chạy ra. Cô thấy anh đã ngồi trên cabin một xe hàng và đang chồm người xuống đưa tay cho cô . Lưu Ly nắm tay Tường leo lên . Anh kéo mạnh đến mức cô chúi nhủi vào lòng anh . Chưa kịp ngồi đàng hoàng Tường đã đóng cửa và xe phóng vụt đi. Lưu Ly tìm chỗ để xích ra, nhưng chẳng biết xích đi đâu . Cô buột miệng:

- Trời ơi ! Chật quá !

Giọng Tường sát tai cô:

- Chỉ có ngồi ngoài chòi giữa đồng là rộng thôi . Cô muốn nơi nào ? Một người năm chục đấy ! Cô chê tài xế không thêm chỗ đâu. Lưu Ly làm thỉnh cố thu người lại cho đừng....nh anh, nhưng không được. Tường cao lớn, ngồi một mình đã hết ghế, huống hồ chi thêm cả cô nữa . Lưu Ly khổ sở nép vào cửa xe, tấm kiến bề một mảng lửa gió mưa vào làm cô lạnh muốn chết. Đường như biết được tâm trạng của Ly, Tường thì thầm:

- Tôi chả thú vị gì khi bị éo sát thế này . Nhưng muốn về nhà đành phải chịu khó, nói thật nếu không nghĩ đến bà nội cô khi xưa, tôi đã nhảy xe đi lâu lắm rồi. Chớ đâu cần ngồi chung nghe cô cần nhẫn, bị cô né tránh như vậy . Nhớ hôm ở dưới sông, cô ôm tôi cứng ngắt, lên đến trên bờ vẫn chưa chịu buông. Lưu Ly kêu lên:

- Anh....anh....

Ông tài xế ngạc nhiên:

- Chuyện gì vậy ? Tường tỉnh khô:

- Em lạnh thì cứ xích vào. Đưa dầu cho anh xúc cho không thì bệnh đó. Thấy Ly ngồi yên Tường cười thầm . Tự nhiên anh cứ muốn trêu cho con bé kên kiệu này bỏ tật chanh chua. Tiếp tục ghé sát vào tai Ly, Tường thì thầm:

- Ngắm lại tôi chả biết có nợ cô không mà cứ phải cứu mạng hoài . Hồi nãy lo kéo cô ra, tôi....ng đầu sưng một cục đây nè Lưu Ly mặc kệ Tường nói gì thì nói . Hắn ta cũng xạo lắm chứ chả vừa . Hừ ! Nếu không ba xạo đâu có giả điên Nhưng tại sao mình lại nghĩ Tường giả điên biết đâu anh ta từng điên thật, nhưng bây giờ đã hết rồi Lưu Ly xuýt xoa:

- Lạnh quá !

Gió lùa qua mảng kính vỡ khiến Ly rùng mình từng hồi, mũi cô nhức buốt vì lạnh . Hai hàm răng va vào nhau cứng đờ . Cô biết chỉ cần xích vào một chút thôi sẽ rất ấm . Lúc này té vào người Tường, cô đã cảm nhận như thế . Anh ta nóng như có lửa vậy Mặt đỏ lên vì ý nghĩ vừa thoáng qua . Lưu Ly cô người lại vì gió . Hắn ta mà đọc được ý mình thì chết . Ngay đó Lưu Ly chợt thấy hai bàn tay tê cóng của mình đang nằm gọn trong đôi tay cứng cáp của Tường . Lưng cô tựa vào ngực anh vững trãi, và đầu cô tựa trên vai anh êm ấm Hoảng hồn Lưu Ly vùng ra, nhưng vòng ôm của Tường đã siết lại nhẹ nhàng mà chắc chắn Trời ơi ! Sao lại thế này ! Chả lẽ hẳn hiểu mình nghĩ gì à !

Ly còn hoang mang, đã nghe giọng Tường nghiêm nghị:

- Lạnh cóng cả người mà cố chấp thì kẻ sắp bị viêm phổi là cô, chứ không phải tôi đâu . Hừ ! Đưa chai dầu đây !

Lưu Ly riu rít vâng lời . Cô nhắm mắt để mặt Tường xoa dầu vào thái dương, vào cổ, vào hai bàn tay rồi tự nhiên ôm cô vào lòng Lưu Ly thấy mình yếu đuối hẳn đi, cô nghe tiếng cười thật khẽ, cô muốn đẩy anh ra nhưng lại không dám . Cô lo lắng, bứt rứt, nhưng cô cũng thấy thích thích mới kỳ Như vậy là xấu lắm ! Cô phải ngồi xích ra thôi, nghĩ thế nhưng Ly không cục cựa được . Nước mắt cô ràn ràn rồi ứa ra, chảy xuống ướt cả tay Tường Anh ngạc nhiên nâng mặt cô lên:

- Em đau ở đâu à ? Lưu Ly lắc đầu . Không biết sao cô lại áp úng đối:

- Dầu cay mắt quá !

Xin lỗi, tôi vụng về lắm !

Lưu Ly khẽ nhích người nép sang một bên . Cả hai rơi vào im lặng thật lâu . Bên ngoài mưa cũng bắt đầu tạnh . Cái gạt nước đã thôi đưa qua đưa lại, trước mặt cô ló vào thành phố sáng rực đèn Hai người định xuống đâu ? Giọng ông tài xế ồn ồn vang lên làm Lưu Ly ngơ ngàng nhìn Tường . Đã tới Sài Gòn rồi sao ? Trái tim cô bỗng nhiên nhói nhói chẳng cần hỏi xem Lưu Ly về đâu Tường trả lời:

- Tới xa lắm, bác ngừng giùm Thành phố khô rang như không biết mưa là gì . Lưu Ly bước xuống xe, đầu hơi choáng một chút . Cô giữ khư khư cái túi xách khi đám xích lô quay quanh, xô đẩy, chào mời quá trớn làm cô chẳng biết phải làm sao Tường nắm tay Ly kéo đi, miệng liên tục nói không . Đến một chỗ yên ổn anh lắc đầu:

- Trong cô như trên sao hoa? vừa rót xuống cứ ngo(ngát chán . Dân thành phố sao ngờ vậy ? Với bọn này, cô mới cần đốp chát chanh chua đấy Lưu Ly không để ý đến giọng điệu mai mỉa của Tường . Cô ngơ ngẩn hỏi:

- Anh có đưa tôi về nhà không ? Tường nhè nhẹ lắc đầu:

- Tôi không phải mẫu đàn ông ga lăng với phụ nữ . Nên tới đây đường ai nấy đi là đúng rồi, cô không giận đấy chứ ? Lưu Ly xịu mặt buồn hiu:

- Tôi gởi trả tiền xe và cảm ơn anh Tường xua tay:

- Chuyện vặt vãnh sao cô lại quan trọng dữ vậy, dù sao chúng ta cũng đồng hương mà !

Tôi không muốn mắc nợ Tường nhếch môi:

- Nếu nói tới nợ thì số tiền này có nhằm gì so với món nợ ba mẹ cô thiếu nợ chúng tôi Lưu Ly ngơ ngác nhìn anh:

- Tôi không hiểu ý anh Cũng chả nên hiểu làm chi cho khổ . Chúc cô lúc nào cũng vô tư như bây giờ Ngoắc chiếc xích lô đậu gần đó lại, Tường đỡ Lưu Ly lên xe ngăn ngừa một chút anh dặn:

- Đừng bao giờ cho ở nhà biết cô đã quên với tôi . Mẹ cô không thích đâu Lưu Ly chưa kịp hỏi tại sao, Tường đã bước đi . Chiếc xe lắc lư chạy qua mặt anh . Ly dần lòng lấm mới không quay lại nhìn . Cô gục đầu vào tay và nghe như khối thuốc lá thoang thoang còn trên tóc mình Người ta mất hút rồi, nhưng vẫn còn lảng đảng đâu đây những âm hưởng bất ngờ làm tim Lưu Ly xôn xao . Dù Tường như thế nào, dù có bao nhiêu điều xầm xì về anh chẳng nữa, Lưu Ly vẫn khốn khổ nhận ra bắt đầu từ đêm nay, cuộc sống của cô đã bị anh làm đảo lộn.

6. Chương 6

Lưu Ly ngồi bó gối nhìn trần trần vào ti vi, nhưng hình như cô chẳng thấy, chẳng nghe gì cả. Tâm hồn cô đã bay bổng trốn nào rồi thì phải Bà Lan gọi đến lần thứ hai, Ly mới giật mình:

- Dạ ! Mẹ nói gì á !

Nhúu mày đầy khó chịu, bà gắt:

- Vặn nhỏ lại.Ồn quá mẹ nhức đầu lắm !

Lưu Ly ngơ ngác:

- Mẹ không coi à !

Nãy giờ con coi, chờ mẹ có ghé mắt vào đâu Vậy thì con tắt Nói dứt lời cô nhấn rơ-mốt rồi đứng dậy bước ra cửa. Bà Lan lắc đầu nhìn theo Từ hôm ở quê về tới nay, con bé y như mất hồn mất vía. Chẳng lẽ nó thất tình à ! Con gái ở tuổi này mơ mộng phảio biết. Lưu Ly hai mươi rồi mà vẫn chưa quên ai vì bà quá khó. Bạn trai tới nhà đều phải gặp bà trước, rồi mới gặp Lưu Ly sau. Đứa nào không vừa ý bà, đừng hòng ghé thăm con bé lần thứ hai. Ở thời buổi này, giữ kỷ con gái như bà là thượng sách, nhưng thả lỏng cho nó tự do giao tiếp bà không an lòng Bởi vậy Lưu Ly tuy nghịch ngợm, bướng bỉnh và khá mồm mép, nhưng rất ngờ nghệch, khờ khạo khi ra đời. Nó y như một con búp bê xinh đẹp ngồi trong tủ kính, thản nhiên nhìn thiên hạ rảo qua mỗi ngày, nhưng không hề biết ngoài tủ kính ấy là gì. Đời đối với nó ắt hẳn là một bức tranh đẹp. Nó không giống bà ngày xưa nên không khổ. Vậy cũng tốt, bà muốn con mình cứ vô tư, sung sướng cho đến ngày bà chọn cho nó một tấm chồng xứng đáng Nhưng hình như Lưu Ly không hiểu lòng mẹ. Tuy không nói thẳng ra, bà vẫn biết nó trách bà thiên vị Đoàn, đối xử thiếu công bằng với nó Bà Lan thở dài ! Thật ra bà yêu thương anh em Lưu Ly như nhau, có điều với con gái bà khe khắt hơn. Còn tại sao phải khe khắt hơn, bà không biết Hồi còn trẻ như Lưu Ly bây giờ, bà sống nghèo khó và nhọc nhằn ghê gớm lắm ! Từ một con ở, bà phải vất bỏ sĩ diện để ngoi lên địa vị bà chủ, đâu phải chuyện đơn giản Bà Lan trầm ngâm tựa người vào salon. Nhìn Lưu Ly bây giờ, bỗng bà lại nhớ ngày xưa Mười bảy tuổi phải lên Sài Gòn làm đầy tớ cho người lạ, bà đã biết tính toán lợi hại trong mỗi câu nói, mỗi việc làm với chủ, chớ đâu như Ly muốn nói gì thì nói, không cần uốn ba tấc lưỡi như bà luôn răn dạy Là gái, đáng lẽ Lưu Ly phải giống tính bà mới đúng, ngược lại con bé mơ mộng, dễ tin người giống ba nó. Ông Trịnh thời trai trẻ rất đa cảm, dễ động lòng trắc ẩn và rất đam mê, chính vì vậy bà mới có cơ hội chiếm lấy ông từ tay người đàn bà khác hơn mình về mọi phương diện Chính vì tình tình con gái giống chồng, bà mới không yên tâm khi nó đến tuổi bước ra đời Phải chi Lưu Ly được một chút như Đoàn thì đỡ một biết bao ! Thằng con trai đầu lòng của bà đúng là quý tử. Khi sanh nó ra bà đã đổi đời như bà đã tính toán và chờ đợi. Cả dòng họ hiếm hoi này xem Đoàn như báu vật. Nhờ Đoàn, từ con ở trong nhà, bà nghiêm nhiên thành bà chủ, được chồng cưng quý như vàng, dù gia đình ông đứt khoắc không nhận bà là dâu Ngày đó bà tin rằng mình sẽ lấy lòng ba mẹ chồng chẳng khó khăn gì, nhưng thực tế diễn ra đằng đằng mấy chục năm cho thấy bà không làm được chuyện đó Năm năm sau, sau khi sanh Đoàn, bà có thai. Lần này bà hy vọng lại là trai. Bà muốn nhờ đứa con trai này bà mẹ chồng sẽ đón mình về ở cứ như thâm tâm bà từ lâu vẫn ao ước thế. Ai ngờ bà sinh con gái. Trong khi ông Trịnh mừng hơn bất được vàng, bà lại nằm khóc ròng Không như lần sinh thằng Đoàn, dù chưa chấp nhận bà là dâu con, ba mẹ Ông Trịnh cũng lên thăm cháu đích tôn, lần này hai người im hơi, lặng tiếng, không một lời nhắn thêm xem cháu gái ra sao. Nữ nhi ngoại tộc. Con gái hư giống mẹ. Họ đã in vào định kiến đó để hắt hủi bà. Trước đây bà thương chồng đành chịu lụy. Lúc đó bà lại đâm ra thù, dù bà

biết rõ lý do tại sao gia đình ông Trịnh không chấp nhận mình Người bà thù nhất là mẹ chồng. Bà đã lấy tên mẹ chồng đặt cho con gái và hả hê vì cao kiến đó Bà Lan lại thở dài lần nữa. Tất cả hận thù rồi cũng qua đi, chỉ còn thời gian là tồn tại. Hai người đối đầu với bà đều đã chết cả. Một người từ bỏ cõi đời khi mới ngoài hai mươi. Một người chết già trong quạnh quẽ vì con trai duy nhất và hai đứa cháu nội không ở gần Năm tháng chồng chết, tuổi đời càng cao, người ta càng hay hồi tưởng. Bà đang nhớ về quá khứ và thấy khổ nhiều hơn thanh thản. Bà vẫn còn sống, nhưng so với hai người đã chết, bà thua cuộc. Nếu có một vở cải lương hát về một cuộc tình tay ba, thì bà sẽ là nhân vật thứ ba thủ đoạn lẳng lơ chen vào phá hạnh phúc gia đình người khác mà trên sân khấu lẫn ngoài cuộc đời chẳng được ai ưa. Trong vở diễn bà sẽ bị loại cho kết cuộc có hậu. Nhưng thực tế ở đời mình, không ai loại được bà. Bà vẫn tồn tại ở vai trò làm mẹ làm vợ bao nhiêu năm nay. Ở thành phố này, mạnh kẻ nấp, kẻ ấy sống, không ai biết quá khứ của bà. Ngay cả con cái bà cũng thế. Chúng không được biết ngày xưa mẹ chúng đã thủ đoạn ra sao để chiếm được trái tim dễ tin người của cha chúng. Con cái bà chỉ biết một chiều rằng:

- “Bên nội khinh rẻ coi thường không nhận mẹ là dâu con, chỉ vì mẹ nghèo” Từ khi biết suy nghĩ, Đoàn và Lưu Ly đã được bà nhồi nhét những lời ấy nên chúng không ưa ông bà nội. Nhất là Đoàn. Cái thằng mới cố chấp làm sao ?

Nhưng thôi ! Đừng nhớ tới quá khứ, đừng nhắc tới người đã chết, dẫu sao chẳng nữa với họ bà vẫn có lỗi. Điều cần lưu ý bây giờ là Lưu Ly. Bà phải đọc cho bằng được những gì con bé nghĩ trong đầu mới an tâm. Bước ra sân, bà thấy Lưu Ly đang ngồi kế bên hồ bán nguyệt trông hoa sủng. Con bé ném từng viên sỏi nhỏ xuống hồ rồi nhìn những vòng tròn đồng tâm tan ra một cách chăm chú. Con làm gì vậy ?

Lưu Ly giật bắn người khi nghe mẹ hỏi cô đáp ứng:

- Có làm gì đâu mẹ !

Sao ngồi thẩn thờ ở đây ?

Tránh đôi mắt sắc lẹm của mẹ, Lưu Ly lấp lửng:

- Con đang suy nghĩ Về chuyện gì ?

Tiếp tục ném một viên sỏi trắng bé bằng hạt đậu xuống nước, cô ngập ngừng:

- Nhiều chuyện lắm. Rốt cuộc cũng chẳng tới đâu, vì có nhiều vấn đề con chưa biết. Bà Lan ngồi xuống kế bên:

- Như vấn đề nào đâu ?

Lưu Ly im lặng. Cô không lạ gì những câu hỏi xẻ dọc xẻ ngang tâm hồn mẹ vẫn hay vắn vẹo, mà lần nào cô cũng phải trả lời. Cô đã chán ngắt những câu hỏi cung này. Cô muốn làm người lớn với những bí mật không thể chia sẻ cùng ai. Vì muốn chống đối sự kiểm soát của mẹ, nên Ly bỏ về ở với nội gần nửa tháng. Chẳng lẽ sự phản ứng đó của cô chẳng cho bà sự suy nghĩ nào cả sao ?

Tự dưng Lưu Ly cảm thấy bức bối. Cô xằng giọng:

- Con nói mẹ cũng chẳng hiểu Bà Lan cười tự phụ:

- Đã có chuyện nào mẹ không hiểu chưa ?

Lưu Ly nói đại:

- Mẹ chỉ hiểu theo cách của mình. Cách đó không còn hợp thời nữa. Và lại đây là chuyện riêng của con mà Bà Lan ngạc nhiên trước câu trả lời của Lưu Ly. Con bé này trở chứng rồi đây. Chà ! mới xa mẹ nửa tháng đã bày đặt lý sự. Buồn cười thật !

Bằng giọng điệu thật tự nhiên, bà nhỏ nhẹ:

- Con có chuyện riêng sao ? Mẹ nhớ con từng hứa không giấu ba mẹ bất cứ chuyện gì mà !

Thì con có giấu ba mẹ đâu. Có điều con chẳng biết sao hết về những suy nghĩ lung tung, lộn xộn của mình....

Về một người nào đó phải không ?

Mặt Lưu Ly đỏ bừng lên, cô ấp úng:

- Không phải ! Sao mẹ lại nói thế ?

Bà Lan cố ý nhìn con gái:

- Sao con lại đỏ mặt ?

Lưu Ly ngó lơ ra gốc sân, nơi có mấy nhánh sứ Thái Lan đang khoe hoa rực rỡ. Cô không hiểu sao trống ngực đập mạnh đến thế. Mẹ luôn bắt nạt bằng nhiều câu hỏi đại loại như vậy. Sao hôm nay lại hết hồn, và vì sao mình lại nghĩ ngay tới gã khùng ấy nhỉ ? Có phải tại mẹ hỏi đúng tim đen của mình không ?

Cô ú ớ:

- Tại mẹ hỏi kỳ quá !

Nghiêm mặt lại, bà Lan đánh đòn tâm lý:

- Mẹ để ý từ lúc dưới quê trở về tới giờ, con y như mất hồn. Tại sao vậy ?

Nhớ tới những điều muốn biết nhưng không ai chịu nói, và nhớ tới những lời Hai Nhân mắng mẹ, Lưu Ly ậm ừ:

- Mẹ thừa biết còn hỏi con làm chi ?

Cô để ý thấy mẹ sững người lại, mặt hơi tái đi. Nhưng vốn là người luôn giữ bình tĩnh trước mọi tình huống, nên chỉ vài ba giây thôi, bà đã trấn an:

- Mẹ không biết gì hết. Nhưng có điều ám ức sao lại giữ trong lòng ? Chả lẽ con tin người ngoài hơn cả mẹ ?

Lại một đòn trận đầu nữa. Nếu không biết gì hết sao mẹ lại hỏi thế ?

Lưu Ly ngập ngừng, tính toán, cuối cùng cô bảo:

- Con chỉ hỏi mẹ một câu thôi. Và mẹ phải trả lời chứ không lẩn tránh như ba và ông nội Bà Lan chột bối rối:

- Với điều kiện mẹ phải hiểu, phải biết về vấn đề con muốn hỏi Lưu Ly cười, cô cố ý nhắc lại lời bà lúc nãy:

- Đã có điều gì mẹ không hiểu, không biết đâu !

Mặt bà Lan đanh lại:

- Vậy con hỏi đi. Một câu thôi !

Lưu Ly nghiêm nghị:

- Con muốn biết chuyện gia đình ông nội và gia đình bà Hà mâu thuẫn có liên quan tới ba mẹ không ?

Bà Lan cau mày:

- Con muốn biết chi vậy ?

Lưu Ly lắc đầu:

- Mẹ cứ trả lời con trước đi. Có không ?

Bà Lan hất mặt lên, giọng lạnh tanh:

- Không ! Mẹ chưa bao giờ được đặt chân vào nhà nội con, nên không hề biết bà Hà là ai cả ?

Thế còn ba ?

Ba lên Sài Gòn đã ba mươi năm. Những mâu thuẫn gì đó làm sao liên quan được Lưu Ly đứng phắt dậy, giọng lạt đi:

- Nhưng những người bên đó biết mẹ, họ đã chửi....

Bà Lan gằn từng tiếng:

- Chửi cái gì ?

Lưu Ly liếm môi:

- Họ bảo con giống mẹ, rắc giồng dĩ thoã Bà Lan tái mặt:

- Khốn nạn ! Đứa nào dám nói thế. Mẹ đã bảo chô? đó không ơ? được, vậy mà ba mày dám cho con về dưới chơi những nữa tháng đề? té sông té mương rồi nghe tầm bậy tầm bạ Lưu Ly trầm ngâm:

- Tại sao họ lại nói thế hả mẹ ?

Lấy lại bình tĩnh bà Lan nói:

- Tất cả vì ghen ghét thôi. Họ ghen với sự. thành công của ba mẹ và ông nội Lưu Ly lắm lì:

- Con không tin. Họ không thế? hiện sự. ghen tị khi nói chuyện với con mà thế? hiện lòng căm thù, oán ghét Nhưng cụ thể họ là ai trong nhà đó. Tại sao họ lại nói chuyện với con ?

Lưu Ly nhìn mẹ:

- Con trai lớn bà Hà đã mắng như vậy lúc con sang cảm ơn họ. Bây giờ mẹ khẳng khẳng bảo không hề quên biết gia đình ấy. Thật con chả biết phải tin vào đâu đây khi người ta nói một đường mẹ lại nói khác đi một ngã xa lắc xa lơ Bà Lan đổi giọng thuyết phục:

- Tại sao phải quan tâm đến chuyện phải tin vào ai. Dĩ nhiên con phải tin ba mẹ rồi, chứ cha? lẽ tin vào người xấu Con không nghĩ họ xấu, dù Hai Nhân rất thô lỗ Nói tới đây Lưu Ly chợt cắn môi khi hình bóng Tường vừa thoáng qua hồn cô Nghiêng mặt lại, cô vụt hỏi:

- Người ta bảo rằng ba mẹ nợ họ một món nợ rất lớn. Có đúng không ?

Bà Lan vội trấn áp:

- Tại sao con tra hỏi mẹ những chuyện ở đâu đâu vậy ? Cơ ngơi mình thế này, đất đai vườn tược nhà nội thế đó mà thiếu nợ à ! Con có biết suy nghĩ không ?

Lưu Ly thông thả nói:

- Con có suy nghĩ nên hiểu rằng nợ cũng có lắm chứ. Nợ. tiền thì dễ trả, chỉ sợ nợ ân, nợ Oán mới khổ thôi Ngồi thừ ra bên hồ nước khá lâu, bà Lan nhếch môi thách thức:

- Vậy theo con ba mẹ nợ họ những gì ?

Lưu Ly chớp mi. Mẹ hỏi lấy cô hay hỏi để dò dẫm đây ? Dù hỏi ở trường hợp nào, mẹ cũng để lộ nhược điểm của mình rồi , Ly biết từ xưa đến giờ tính mẹ rất rành mạch, bà không bao giờ lập lờ giữa không và có. Đặt câu hỏi như thế ắc hẳn phải có vấn đề Ngần ngừ một chút, Lưu Ly trả lời lấp lửng:

- Con đang tìm hiểu, có lẽ cũng sắp biết rồi Bà Lan lạnh lùng:

- Nghe cho rõ đây. Mẹ cấm con tìm hiểu những chuyện bá láp này. Người ta lừa con, con biết không. Gia đình đang êm ấm, con muốn xáo trộn lên vì nghe lời bọn vô lại hả ?

Lưu Ly bạo gan ngấp ngừng:

- Sao mẹ biết họ là bọn vô lại ?

Bà Lan làm thinh, Lưu Ly hỏi tới:

- Mẹ từng biết họ, đúng không ?

Con không có quyền hỏi mẹ như vậy ! Vào nhà đi Lưu Ly lấm lét đứng dậy khi thấy mặt mẹ tái xanh, dấu hiện chứng tỏ bà đang xúc động mạnh hoặc giận ở mức kinh khủng. Những lúc như vậy số rờ bên bà là đại đột Bo? vô phòng, Lưu Ly nằm úp mặt vào gối. Hôm qua Đào có lên đây với mấy giỏ trái cây, con bé cho biết ông nội rất giận vì cô dám bỏ đi vào lúc chiều tối Lưu Ly thở dài. Làm người già giận là có tội. Vậy cô rất nhiều tội, vì vừa rồi lại chọc giận cả mẹ. Nhưng đâu phải tại cô hồn. Chẳng qua Lưu Ly muốn biết mẹ đã làm gì để gia đình Tường oán hận thôi. Mẹ khẳng định bà không biết, không liên quan tới họ, thế sao lòng cô nặng trĩu như vậy. Suốt tối, Lưu Ly rù rì hỏi Đào đủ chuyện. Cô được biết đạo này Út Tường

ơ? dưới. Anh định xây dựng một khu du lịch gì tận bên cồn, sát phần đất của gia đình cô Nhỏ Đào bấu môi chêm thêm “Du lịch gì ở cái hóc bà tó đó không biết ! Thằng cha ấy đúng là điên nặng !” Mém chút xíu là Lưu Ly buột miệng bênh Tường rồi, nhưng cô đã dần được. Với Ly, chuyện đi chung xe cùng anh, và chuyện ngồi trong lòng anh vẫn là bị mật tuyệt đối. Cô rất muốn có người để thổ lộ lòng mình, nhưng vẫn chưa tìm ra chi kỷ. Đào vô tâm lắm, biết con bé thông cảm cho cô không khi biết Ly đang quan tâm tới một người như Tường Phải chi sáng nay cô được về dưới với Đào nhỉ ?

Lưu Ly đưa tay mở cassette, tiếng nhạc không lời êm êm vang lên làm cô nhớ về một khu vườn ngập lá, một dòng sông lênh đênh những vật lục bình hoa tím. Càng suy nghĩ, Lưu Ly càng thấy bị Tường cuốn hút hơn bao giờ hết. Cô muốn biết sự thật về anh vì cô vốn rất tò mò, và cũng có thể vì cô....

Ê ! Ly Ly, ra anh hỏi chút coi Ngồi bật dậy, cô thò đầu ra khỏi phòng, giọng ngạc nhiên:

- Chuyện gì vậy ông tướng ?

Ra về quan tâm, Đoàn hỏi nhỏ:

- Em biết ông nội viết gì cho ba không ?

Ly ngẩn ra, cô nhìn anh mình:

- Viết gì vậy ?

Đoàn trợn mắt:

- Trời đất ! Sao lại hỏi ngược lại tao ?

Em có thấy thơ thần nào đâu mà biết Mây ở nhà tối ngày chỉ giải ngu? thôi. Thư con Đào đem lên cho ba hôm qua, mày không thấy thật à ?

Ly ngơ ngác lắc đầu. Đoàn chép miệng:

- Chắc lại chuyện đất đai Lưu Ly buột miệng:

- Đất đai làm sao ?

Đoàn nhún vai:

- Con gái tò mò chi vậy ? Nó đâu phải của em Lưu Ly nhếch môi:

- Chắc đất đai là của mẹ và anh, vậy anh đi mà hỏi mẹ Không nghĩ là em gái mĩa mai mình, Đoàn nhăn nhó phân bua:

- Mẹ cũng đâu biết chuyện này. Tình cờ thấy ba đọc thư, ông ghé mắt nhìn, ổng liền cất vào túi mà không thêm hé môi một lời. Anh hiểu là ổng muốn giấu nên đâu dám hỏi. Mới tức thời anh nghe ba nói với mẹ mai ổng về dưới với em. Anh tưởng em biết nội dung lá thư chứ Lưu Ly lấp bắp vì bất ngờ:

- Sao lại về với em ?

Ai mà biết Lưu Ly ngập ngừng:

- Muốn biết ba về dưới làm chi anh xin đi theo Đoàn cười khan:

- Sức mấy ba mẹ cho Anh chưa xin mà Đoàn khoát tay:

- Tao không hạp đất đó, về làm quái gì Nhưng nó sẽ là của anh sau này Bao giờ thuộc về tao, tao sẽ bán không chừa một tấc Lưu Ly khó chịu trước cách nói của Đoàn, cô với anh vốn khác khẩu, nói vài ba câu là có gây, Bao giờ mẹ cũng bênh cậu quý tử của bà. Nên đối với Ly, Đoàn luôn lên mặt anh Hai, luôn vênh váo quá độ đến mức thấy chán Liếc Đoàn một cái, Ly châm chọc:

- Chắc anh định bán luôn mồ mã ông bà Ai ngờ Đoàn thần nhiên đáp:

- Chuyện đó có gì quan trọng. Muốn người ta lấy cột cả dòng họ, đem bỏ? vào chùa cho ầm. Chứ cứ để? mồ mã ở dưới, ai rảnh mà về thăm Lưu Ly trừng mắt nhìn anh mình. Chưa chi ông đã tính mọi thứ, đúng là chả bỏ công mẹ cho ổng đi du lịch nhiều chỗ. “Đi một ngày đàng học một sàng khôn” có khác. Nhưng khôn kiểu mất gốc như anh Đoàn thì đáng sợ quá Cô đành giọng:

- Em không đồng ý chuyện bán cả mồ mã ông bà Đoàn la lên:
- Nói bậy ! Ai bán mồ mã ông bà hồi nào. Gặp nội, mày nói tào lao cho ổng chửi thì biết tay tao Lưu Ly hậm hực quay vào phòng, chưa kịp đóng cửa Đoàn đã gọi giật lại:
- Nè ! Về dưới nhớ để ý, nghe ngóng xem hai ổng bàn tính chuyện gì. Nếu là di chúc thì ráng coi nội lập di chúc ra sao Ly mĩa mai:
- Nữ nhi ngoại tộc. Em đâu có phần trong di chúc, tội tình gì phải nghe ngóng, rình coi. Anh muốn cứ xin theo cho thoa? chí.... tò mò Đoàn lắc đầu:
- Đâu được ! Tao về dưới nguy hiểm lắm Nguy hiểm quái gì ! Em ở cả nửa tháng có sao đâu ! Té sông còn chưa chết đấy !

Đoàn hạ giọng:

- Mày là gái, tụi nó đâu thèm đề? ý. Cháu đích tôn như tao mới là mục tiêu của chúng Lưu Ly ngạc nhiên:
- Anh nói gì vậy ?

Ly thấy Đoàn hơi khựng lại. Anh khóa lắp:

- Tao đùa thôi. Về dưới buồn thấy mồ. Rồi còn công việc nữa. Chả lẽ bo? làm đi chơi ?

Lưu Ly nghe tim mình đập mạnh. Cô dò dẫm hỏi tới với về như mình rành hết mọi chuyện:

- Dóc hoài ! Anh mà đùa ! Em biết anh sợ đám con nhà bà Hà nên không dám về Đoàn nhứu mày rất thành thật:
- Bà Hà nào ?

Thì bà Hà ở giáp vườn ông nội. Cái nhà to đùng đối diện nhà mình ơ? dưới đó Tao chả biết bà Hà nào hết, nhưng mẹ nói tao mà về dưới là bị...thịt ngay Lưu Ly bủi môi:

- Xì ! Làm như phim xã hội đen không bằng. Anh làm gì mà họ thịt anh ?

Đoàn không tra? lời. Lưu Ly đứng dựa cửa giọng thì thầm:

- Em nghi ba về kỳ này vì miếng đất trồng xoài đó quá ! Nhà mình đang tranh chấp mà Miếng đất trồng xoài nào ?

Chắc ! Anh không về dưới em có nói anh cũng đâu biết Đoàn chột rùng mình, anh hỏi nhỏ:

- Phải miếng đất có người tư. tử không ?

Lưu Ly gật đầu:

- Anh cũng biết vụ này nữa sao ?

Thì chuyện đó lâu lắm, rồi mà !

Kê? cho em nghe đi !

Đoàn lắc đầu ngay:

- Thôi ! Mẹ chửi tao chết !

Lưu Ly hỏi tới:

- Tại sao bà ta tư. tử vậy ?

Ai mà biết Anh biết ! Người tư. tử là chị hay em gì đó của bà Hà mà em nói hồi nãy. Lần rồi về dưới, em có gặp con bà ta, họ rất hần học, thậm chí chửi em và mẹ nữa. Tại sao họ chửi, em không hiểu nổi. Bị chửi mà chả biết vì sao. Gặp anh, anh tức hông ? Cái chết của bà ấy có liên quan gì tới ba mẹ mình. Anh kê? đi ?

Đoàn trầm ngâm. Lâu lắm anh mới nói:

- Em lớn rồi cũng nên biết chuyện ngày xưa của người lớn. Anh nghe mẹ kể? hồi đó gia đình nội và gia đình bà Ánh có hứa làm sui với nhau từ lúc ba với bà ta còn nhỏ. Khi lớn lên ba lên Sài Gòn ăn học rồi thương mẹ. Bất chấp gia đình phản đối, ba mẹ lấy nhau. Bà Ánh vì thất vọng đã tự tử chết trong vườn xoài nhà nội, nơi mà hồi còn bé, ba và bà ấy vẫn thường đùa vui Lưu Ly thắc mắc:

- Như vậy ba mẹ đâu có lỗi gì. Tại sao con bà Hà nói ba mẹ thiếu họ một món nợ. Chẳng lẽ cái chết của bà Ánh là món nợ. khiến hai bên xích mích nhau Đoàn nói:

- Đúng vậy ! Họ rất thù mẹ, bởi thế bà đâu dám về dưới. Những ngày em ở nhà nội là những ngày mẹ ăn không no, ngủ? không yên vì lo Lưu Ly hoang mang nhìn Đoàn. Cô thấy trong chuyện này, có những điều không thuyết phục được mình. Nhưng dù sao thắc mắc trong lòng cô bao lâu nay cũng được giải tỏa phần nào. Nghĩ tới mẹ, cô thấy buồn cười. Bà tưởng cô còn bé lắm sao mà chuyện như thế cũng giấu. Ai cũng có quyền yêu. Ba mẹ yêu thương nhau đâu có tội gì. Chỉ tội cho tình yêu đơn phương của người đã chết. Cái chết của bà làm ba ân hận nên ông mới lập miếu để thờ. Xem ra ba cũng không tệ Đoàn trầm giọng:

- Mẹ nói, họ hàng của bà Ánh cứ giữ nỗi hận trong lòng mãi, do đó tốt nhất mẹ và anh đừng bao giờ trở về. Chính vì mâu thuẫn này mà anh không tha thiết tới quê hương. Anh muốn bán đất là vì thế đó !

Lưu Ly chống ta lên cằm:

- Bán đất, theo em là giải pháp xấu nhất. Cùng năm tháng, oán hờn gì cũng tan hết. Huống hồ chỉ chuyện tự tử này. Họ thù ba mẹ là vậy, chúng ta sẽ tìm cách giải hoà. Đất đai là vốn muôn đời. Bán đi là hết rồi Đoàn cau mày:

- Giải hoà bằng cách nào ? Ba mẹ còn phải bỏ xứ. Mày giỏi nói cái miệng Lưu Ly bướng bỉnh:

- Em sẽ có cách của em Đoàn lầm lì:

- Không ai cần cái cách quỷ quái của mày. Liệu hồn đó, tao sẽ nói với mẹ ày khỏi tài khôn xía vô chuyện người lớn Lưu Ly nghênh nghênh:

- Ý anh muốn nói mình là người lớn chứ gì. Xì ! Hơn người ta có năm tuổi mà đã đòi làm người lớn Anh đã tự lập, tự nuôi mình được chưa ?

Đoàn sấn tới:

- Còn ranh này....

Lưu Ly đóng sập cửa lại ngay:

- Lắm chuyện phải không ? Em chưa già lắm bằng bà Thủy Tiên của anh đâu. Bà giỏi nịnh để mẹ cho theo anh đi du lịch mà không tốn các nào. Làm người lớn như hai ông bà thì nhục lắm !

Đoàn hầm hừ:

- Mày có ngon thì ra đây hãy nói. Rút vô phòng ông óng cái mồm cha? giống ai Lưu Ly lăn mình trên giường tiếp tục trêu:

- Nói hết rồi, ra làm chi nữa. Thôi....ông đi địa phòng đi. Tui đi ngủ !

Ly còn nghe Đoàn leo nhéo gì nữa đó, nhưng cô không quan tâm vì đang tưởng tượng đến ngày mai....Chắc hẳn cô sẽ gặp lại Tường. Nhưng gấp để làm gì, nói gì, Lưu Ly hoàn toàn chưa nghĩ ra.

7. Chương 7

Lưu Ly khổ sở ngồi ì trên chiếc Astrea đang chạy ngon lành tự. nhiên tắt máy. Nãy giờ cô vừa đạp vừa đề hơn mười phút rồi, nhưng xe vẫn không nhúc nhích. Điều này phải dắt bộ kiểm chỗ sửa thôi. Trời chuyển mưa rồi, chẳng biết dắt tới đâu đây nữa Rầu rĩ, Lưu Ly khom lưng đẩy xe. Gió thổi mạnh như có giông, lá rung đầy đường và quay tròn theo từng cơn trốc xoáy Mây đen chụp kín bầu trời, không khéo lại mắc mưa.

Điều Lưu Ly sợ đã tới. Mưa ào ào đập vào mặt rất buốt, cô vội vã đẩy xe lên lề Khúc đường vắng càng vắng hơn với hai dãy nhà đóng cửa im ỉm. Lưu Ly không trở chứng, cô đã về tới nhà lâu rồi chớ đâu phải hứng mưa như vậy Đang than khổ trong lòng, Lưu Ly chợt thấy một chiếc mô tô từ dưới đường vọt lên lề, thẳng cái kết trước mặt mình Trái tim cô thất lại khi nhận ra người điều khiển xe là Tường. Đúng là anh rồi nhưng Tường không đi một mình. Sau lưng anh, chung trong cái áo mưa còn một cô gái, tiếng cô ta cười ròn rã át cả tiếng mưa, cho cô biết hai người phải rất thân nhau nên mới.... trùm chung áo mưa như thế Tường ép sát xe vào mái hiên cho cô gái chun ra, mặt anh ướt mưa nhưng rất rạng rỡ , Anh không để ý tới xung quanh, nên không thấy Lưu Ly. Tự nhiên cô quay mặt nơi khác với nỗi thất vọng chưa từng có Không nhìn Lưu Ly, vẫn thoáng thấy anh leo xuống xe, lấy chìa khóa mở cửa. Thì ra nhà Tường ở đây và chiếc Astrea của Ly đã chặn ngang cửa nhà anh Giọng cô gái vang lên:

- Chị Oi....dắt xe cho người ta vô nhà !

Lưu Ly miễn cưỡng bước đến, cô nghe Tường kêu lên ngạc nhiên:

- Lưu Ly ! Ngọc Lưu Ly Cô gượng gạo cười rồi loay hoay dắt xe Tường mau mắn:

- Để đó cho tôi Vừa nói anh vừa chụp tay lái. Lưu Ly giật mình khi bị tay anh chạm phải. Cảm giác ấm áp đêm mưa nào vụt thức dậy trong hồn cô. Ly không buông, Tường cũng thế. Hai người như dần lấy tay lái. Lưu Ly bối rối bỏ mặc cho Tường. Anh dắt xe cô vào nhà trước Lưu Ly ngập ngừng:

- Tôi trú mưa một chút sẽ đi ngay....

Tường kéo Ly vào nhà:

- Chừng nào đi hãy hay , Bây giờ còn mưa mà. Một mình giữa mưa lạnh lắm Lưu Ly cắn môi khi nghe anh nói thế. Cô bối rối trước cái nhìn sỗ sàng, soi mói của cô gái đi cùng Tường. Cô ta không giấu nổi vẻ? bực dọc trên gương mặt rất vui, đã sự xuống trầm dìm Đây chiếc mô tô của mình vô, Tường đóng bớt cửa lại. Anh nhìn vào cô gái rồi ra lệnh:

- Thúy Diệp ! Vào trong lo nước nôi dùm anh. Nhanh nhanh nghe !

Lưu Ly e dè:

- Phiền anh chị quá. Tôi thấy ngại lắm ! Anh chị cứ nhiên, để mặc tôi....

Tường không quan tâm tới lời của Lưu Ly. Anh trầm giọng:

- Ngồi xuống đi ! Trông cô như con gà con mắc mưa. Lạnh lắm phải không. Chờ tôi một chút Lưu Ly tò mò nhìn quanh. Phòng khách không rộng, nhưng lịch sự và ấm cúng nhờ những bức tranh có gam màu nóng treo trên tường. Bộ salon sang trọng cô đang ngồi đã làm căn phòng sáng lên vì màu caphê sữa ngọt mắt Không ngờ lại gặp Tường ở đây ! Lưu Ly tựa đầu vào ghế, mặc cho tâm trí trôi đi theo những xúc động đang dâng lên trong lòng Hôm trước Lưu Ly đã chắc chắn sẽ được về quê với ba, ngờ đâu mẹ cô cương quyết không cho. Bà nói chắc nịch rằng:

- Nếu Ly bỏ? đi như lần rồi, thì đừng trở về nữa Trước thái độ dứt khoát của bà, Lưu Ly đành nhượng bộ. Dầu sao cô vẫn nghe lời mẹ. Cô cũng như anh Đoàn, chưa đủ? khôn để tư. tung tư. tác. Mẹ từng nói thế nhiều lần. Và có lẽ bà nói đúng, dù lần đó, Lưu Ly khóc vì không được theo ba Bây giờ gặp Tường rồi đây. Cô sẽ nói gì, hỏi gì nhỉ ? Tự nhiên cô hồi hộp quá Anh bước ra vội vàng với chiếc khăn trắng tinh và cái áo gió trên tay Lau tóc cho khô đi !

Thấy cô ngần ngại, Tường cười:

- Khăn mới. Bảo đảm chưa ai xài Ly chợt thấy rợn rã vì nụ cười của anh, cô nghiêng đầu ngấm ngấm:

- Cái áo này cũng vậy chứ ?

Áo đó của tôi, nhưng chắc không lạ với cô đâu Cảm ơn lòng tốt của anh, nhưng tôi sợ. người ta trách mình phiền phức lắm!

Tường nho? nhẹ:

- Cô từng nói chỉ thích làm phiền tôi thôi mà ! Quên rồi sao Lưu Ly chớp mi:

- Chưa quên nhưng cũng không dám nhớ. Vì tôi sợ phải nhớ hay quên lắm Đưa khăn sát tay cô, Tường ân cần:

- Có sợ cũng lỡ rồi. Không lau khô, mặc ấ, sẽ bị viêm phổi đấy !

Lưu Ly bật cười. Không ngờ anh vẫn nhớ những lời cô nói đêm mưa hôm đó Cầm chiếc khăn, Ly lau nhẹ mái tóc dài của mình. Cô bối rối khi thấy Thúy Diệp bưng khay nước ra, rồi quảy quả quay vào ngay:

- Lưu Ly đứng dậy:

- Chị ngồi đây với em....

Thúy Diệp lạnh nhạt:

- Cô cứ tự nhiên, tôi còn nhiều việc phải làm lắm !

Lưu Ly nhìn Tường đầy trách móc:

- Sao anh không giới thiệu. Chị ấy là....là thế nào với anh vậy ?

Tường rót nước trà ra tách:

- Cô nghĩ Thúy Diệp là gì của tôi cũng đúng hết. Trong nhà phải có bàn tay đàn bà mới ngăn nắp, gọn gàng, Sau mỗi ngày mệt nhoài vì công việc, tôi cần có cơm nóng, canh ngọt để ăn. Với tôi, Thúy Diệp rất quan trọng Lưu Ly chưa xót cần môi. Lời Tường vừa nói đủ? đánh thức trái tim u mê của cô chưa ? Vậy mà mấy tháng nay cô ao ước được nhìn thấy anh, trước đây mỗi khi đọc chuyệ hay xem phim, Lưu Ly rất ghét những cô gái yêu đơn phương, say mê trong thâm lặng một người không hề nghĩ tới mình. Lưu Ly từng tự phụ tin chắc rằng cô chẳng đời nào lụy vì tình, đàn ông phải xếp hàng dài dài cho cô chọn, họ phải khổ vì cô mới được Nhưng thực tế đã trái ngược. Chưa có gã đàn ông nào khộ vì Ly hết, khi mẹ còn nhốt cô như nhốt chim trong lồng thế này....

Duy chỉ một lần sô? lòng thôi, con chim khờ khạo bị trúng tên rồi. Đang là cô gái đầy dêu hãnh, Lưu Ly đã trở thành một nhân vật luôn gây khó chịu, hoặc gọi lòng thương hại cho kẻ khác rồi sao ? Cô không muốn thế đâu ! Nếu vậy phải....vực cho lý trí tỉnh lại thôi Làm ra vẻ bình thản,Lưu Ly....khen:

- Anh thật hạnh phúc Tường thông thả đáp:

- Tôi cũng nghĩ thế. Nhưng tất cả? mới là khởi đầu, tôi không bao giờ chủ quan khi nhớ tới những năm tháng mù mịt mình đã trải qua. Ầ ! Lưu Ly uống tý trà nóng cho ấm. Nếu biết hút thuốc, chỉ cần rút vài hơi là....cân bằng nhiệt độ. ngay Xốc lại chiếc áo gió khoát hờ hững trên vai, Lưu Ly bưng tách trà lên:

- Tôi chưa hút thử? lần nào. Nhưng nhìn người khác trầm tư bên khói thuốc, tôi cũng có cảm giác ấm áp Tường mỉm cười, anh đốt một điếu ba số năm rồi nói:

- Lúc nào cô cũng dành cho tôi sự bất ngờ và thú vị Lưu Ly thành thật:

- Còn anh luôn gây cho tôi sự tò mò. Tôi vẫn thắc mắc không hiểu anh....điên ở chỗ nào Tường nheo nheo mắt sau làn khói:

- Chỗ nào của tôi cũng điên hết, trừ trái tim Anh ví von hay nhỉ. Tôi có đọc ơ? đâu đó cân danh ngôn thế này:

- “Người điên chính là người mất tất cả chỉ? còn lại lý trí”. Anh thì khác hoàn toàn Đúng vậy ! Nhờ chỉ còn....trái tim, tôi mới tồn tại tới bây giờ để....gặp cô Lưu Ly hơi bất ngờ, cô nói loanh quanh:

- Gặp tôi chỉ toàn phiền phức bức mình....

Nhưng đó là những phiền phức dịu dàng Lưu Ly nghiêm mặt lại, cô thấy tự ái khi Tường đùa cợt như thế. Anh đang nghĩ gì về cô thế nhỉ ?

Cô nói lảng đi:

- Anh cũng biết đùa nữa sao. Hình như ở Sài Gòn anh cởi mở, thoải mái hơn ở dưới quê Tường hơi nghiêng nghiêng đầu:

- Vì ơ? đây tôi là người bình thường. Người bình thường có đùa dai một tý cũng chả sao. Nói thế không có nghĩa là những lời của tôi vừa rồi là đùa Lưu Ly im lặng như ngầm bảo:

- “Tôi không ưa cách....tác của anh”. Tường cũng làm thình, chi? có tiếng mưa là rõ. Mưa ào ào hắt vào cửa kính, nhạt nhoà, lạnh buốt Cô đang nghĩ gì thế ?

Không nghĩ gì hết mà chỉ trông mau tạnh mưa Tường khoanh tay nhìn cô:

- Ngồi gần tôi chán lắm sao ? Hôm gặp ngoài vườn nhãn, cô bảo thích nói chuyện với tôi lắm mà !

Lưu Ly phản ứng ngay:

- Tôi chỉ thích nghe chuyện về anh thôi Hôm nay còn thích không ?

Không !

Tường gật gù:

- Tôi cũng đoán thế. Phụ nữ thường hay thay đổi nhất là gặp điều không vừa ý. Dù tôi như thế nào, chúng ta cũng....đồng hương mà ! Ở....cố hương có nhiều chuyện đáng nói lắm đấy !

Như chuyện tự tử của dì anh chẳng hạn. Tôi thấy nếu vịn vào cái chết của dì ấy mà gán....nợ. cho ba mẹ tôi thì hơi quá đáng Đang tươi cười mặt Tường bỗng cau lại:

- Cô đã hỏi mẹ mình rồi sao !

Lưu Ly gật đầu, Tường hỏi:

- Cô nghĩ sao mà cho rằng tôi quá đáng ?

Ngẫm nghĩ một chút Ly nói:

- Ai cũng có quyền yêu, người may mắn sẽ được đối tượng của mình đáp lại. Dì anh bất hạnh nên đắm chìm mãi trong mối tình đơn phương. Dì ấy tự tử? vì thất vọng khi tình yêu không như ý muốn. Ba tôi nào có lỗi gì ?

Tường gằn từng tiếng:

- Ngoại tình, phụ rẫy vợ mà không có lỗi à ?

Mặt nhú lại suy nghĩ, Lưu Ly ngạc nhiên:

- Anh nói ai ngoại tình, phụ rẫy vợ ?

Tường cười khẩy:

- Ba cô, người tôi từng gọi là dưỡng Trịnh chứ ai !

Lưu Ly kêu lên:

- Dưỡng Trịnh ! Đúng là buồn cười. chỉ là do gia đình hai bên đính ước, chứ ba tôi đã cưới dì Ánh bao giờ đâu mà gọi ông là dưỡng Tường nhấn mạnh:

- Chưa cưới bao giờ sao ? Ông ấy đã kể với cô như thế à ?

Lưu Ly lắc đầu:

- Mẹ tôi đã kể? thế Tường vung tay định nói gì đó, nhưng không hiểu sao anh ngưng lại, châm thêm một điều ba số năm nữa Mãi lúc sau anh mới trầm giọng:

- Cách đây mấy tháng tôi có gặp lại dưỡng Trịnh. So với trí nhớ của tôi, dưỡng ấy không thay đổi bao nhiêu. Tính tình vẫn điềm đạm, cổ mơn? như xưa....Gặp tôi dưỡng mừng lắm, thăm hỏi đủ? điều Lưu Ly cau mày:

- Anh lại gọi vậy rồi. Tôi thấy khó nghe quá !

Xin lỗi, tôi quên miệng. Suốt hai mươi mấy năm nay, gia đình tôi vẫn gọi ba cô như thế, dầu dì Ánh chết lâu rồi, và ông Trịnh đã là chồng người khác Lưu Ly chống tay dưới cằm:

- Dì Ánh phải là người yêu mãnh liệt, cuồng nhiệt nên mới dám chết vì yêu Tường chậm chạp nói:

- Cô lầm rồi ! Dì tôi tư. tử vì uất hận. Dĩ? hận nhiều hơn yêu....

Lưu Ly hoang mang:

- Sao lại tư. tử vì hận chứ ?

Điều này ba mẹ cô biết rất rõ Lưu Ly bĩu môi:

- Nhưng tôi muốn nghe anh nói kìa Mưa tạnh rồi đấy !

Anh chưa nói tôi chưa về đâu. Vả lại xe tôi đạp không nổ, mưa tạnh cũng không về được Tường đứng dậy:

- Để tôi sửa giùm cô....

Lưu Ly khấn khoảng :

- Không cần ! Anh nói đi mà ! Tại sao dì Ánh lại hận, khi dì ấy yêu đơn phương ?

Dụi đầu thuốc lá vào gạt tàn, Tường nhìn Lưu Ly thật lâu khi ánh mắt anh làm cô bối rối. Tường mới thông thả nói:

- Yêu không được thì hận. Đã hận thì phải? trả. Dì tôi lấy cái chết để làm người sống phải ăn năn, ray rức suốt đời. Điều này chắc dì Ánh tính đúng, vì bao nhiêu năm rồi dưỡng Trịnh vẫn bị lương tâm trừng phạt. Dưỡng ấy tin rằng lập miếu thờ dì Ánh, thì sẽ thanh thản, nhưng tâm hồn người ta phức tạp, chớ đâu đơn giản như điều dưỡng nghĩ Lưu Ly thấy trong câu trả lời suôn sẻ của Tường có nhiều điều chưa thỏa đáng. Cô không hiểu sao người ta có can đảm chết để? trả thù. Rồi oán thù ấy cứ kéo dài mãi chớ không dứt Cô nhỏ? nhẹ:

- Bây giờ gia đình anh vẫn tiếp tục hận thù gia đình tôi, vì cái chết dì Ánh của đấy à ?

Tường bật cười:

- Điều này chắc do ba mẹ cô phao lên thôi ! Chúng tôi đâu rảnh trí để hận thù người khác mãi Lưu Ly lườm Tường:

- Chính miệng anh nói gia đình tôi thiếu nợ. gia đình anh đây !

Tường nhún vai:

- Đúng vậy ! Nhưng tôi có....đòi nợ. cô đâu trái lại tôi rất tốt với cô kia mà !

Một lần nữa Lưu Ly phải tránh đôi mắt của anh. Tường bước tới chiếc Astrea. Anh đạp vài ba cái chiếc xe vẫn....lầm thình. Tường loay hoay xem ở phần máy rồi tiếp tục....đề Lăn này xe nô? ngon lành. Anh nói:

- Bị tuột dầu bu ri chớ đâu có hư gì. Cô nên tìm ình một anh chàng tháo vát, dễ nghe, dễ bảo nhưng ít mồm mép là vừa rồi đó Lưu Ly nghiêm mặt:

- Sao anh biết tôi chưa có ai ?

Vì trông cô chanh chua, độc địa nhưng lại rất tre? con, không giống người đã biết yêu lúc nào cũng rất ngoan hiền, dịu dàng nhưng lại ranh ma..... Vậy là anh lầm to Tường tủm tỉm cười:

- Thế à ! Anh chàng của cô chắc gốc lăm mới thả rong cho người yêu xin đẹp đi lung tung như vậy. Nếu tôi là anh ta, thà đạp đầu tư. tử, còn hơn để...bồ mang ơn các đàn ông khác hai ba lần Lưu Ly cứng miệng. Hôm nay anh ta....mọc nanh rồi nên nói ra câu nào cô nghe đau câu đó Ấm ức đến bên chiếc Astrea, Lưu Ly nói:

- Anh ấy dù có gốc một chút vẫn còn hơn người tâm thần trăm ngàn lần Tường thần nhiên:

- Tôi cũng nghĩ vậy. Nhưng gốc có nghĩa là không được thông minh, do đó có hơn người điên nặng, cũng hơn chút chút thôi chớ đâu hơn trăm ngàn lần như cô tưởng tượng Nhìn ra ngoài trời, Tường ngáp ngừng:

- Định về thật sao ? Mưa mới bớt chớ chưa tạnh hẳn đâu. Cô còn nhiều điều thắc mắc lắm mà !

Bây giờ hết rồi ! Tôi đã hiểu chuyện xưa kia và thấy thanh thản vì ba mẹ tôi không cố ý gây ra cái chết cho dì Ánh, gia đình anh cũng không nuôi mãi oán hờn xưa như bên nhà tôi vẫn luôn nghĩ. Thế là tôi an tâm rồi !

Tường trầm giọng:

- Cô không....thèm thắc mắc gì về tôi nữa sao ?

Lưu Ly gượng gạo nhếch môi. Anh hỏi câu làm động tới trái tim cô rồi. Sao cô lại không thắc mắc về anh chứ ! Nhưng mọi thứ đã lỡ làng, biết nhiều về anh càng khô? thêm chớ ít lợi gì Nhè nhẹ lắc đầu, Lưu Ly nói cứng:

- Ngoài người yêu của mình ra, tôi không thắc mắc về người đàn ông nào cả Tường châm chọc:

- Ít ra cô cũng muốn biết tôi đã từng điên như thế nào chứ ?

Lưu Ly vội vàng chống chế:

- Trước đây tôi có thắc mắc thật, nhưng bây giờ lại thấy không cần nữa Mắt Tường chợt sáng lên những tia tinh quái:

- Tại sao vậy ?

Lưu Ly mím môi:

- Anh chả có gì tôi phải quan tâm thắc mắc cả. Hồi ơ? dưới, vì nghe lời đồn đại về “Cậu Út Tường” tôi tò mò muốn biết người cứu mạng mình ra sao. Bây giờ tôi lại nghĩ khác. Biết quá nhiều về một người, đôi khi mình lại thất vọng Tường lắc đầu cười. Anh ra ve? thú vị nhiều hơn giận:

- Phải Thúy Diệp mồm mép như cô, chắc ngôi nhà này vui lắm !

Lưu Ly nhẹ nhàng:

- Mỗi người có cá tính riêng. Anh sẽ ân hận nếu tôi là chi. ấy Nghiêng đầu nhìn Tường. Lưu Ly khách sáo:

- Tôi xin phép về. Cám ơn anh đã cho trú mưa và sửa giùm xe Rồi cô chép miệng:

- Cứ mang ơn hoài, khổ tâm quá....Cho tôi gửi lời chào chị Diệp nhé !

Tường dắt xe ra cho Lưu Ly. Cô đưa chiếc áo gió cho anh. Tường trầm giọng:

- Nếu không có người chờ cơm, tôi đã đưa em một đoạn rồi Ly rò ga nói:

- Hôm ở xa vắng tôi rất cần anh đưa về nhà. Còn hôm nay thì không. Xin cảm ơn những gì anh đã làm cho tôi Mưa vẫn ray ray hạt nhỏ. Tường dựa cửa nhìn theo Lưu Ly với chút buông khuâng. Lúc này anh đã không giấu được xúc cảm của mình khi gặp lại cô. Lưu Ly như một đóm lửa nhỏ làm ấm căn phòng của anh trong cơn mưa chiều nay. Tường biết mình đã vui quá mức, nói nhiều hơn bình thường, đề? bây giờ anh ân hận vì mình....dở quá ! Gần ba mươi tuổi với bao nhiêu thăng trầm trong đời, anh đâu phải là cậu bé mới lớn, tim đập như đánh trống khi đứng trước con gái. Nhưng rõ ràng từ lúc gặp Lưu Ly cho tới bây giờ, trái tim chai sạn của Tường vẫn còn đầy ắp cảm giác êm đềm rất lạ. Anh vẫn thích trêu cho cô bé ấy nổi cáu lên mới kỳ. Nhưng có sự. thật anh lại không dám nói ra, vì sợ. cô bé luôn đặt lòng tin vào cha mẹ sẽ bị hụt hẫng Lưu Ly còn ngây thơ quá nên không sao chịu đựng nổi, nếu cô biết ngày xưa mẹ ruột mình khi là con ỏ, đã quan hệ với ông chủ đến có mang....

Lưu Ly sẽ không tin vì mẹ ruột cô mà dì Ánh đã tự. tử với đứa con mong đợi bao nhiêu năm trong bụng Cô bé ấy không có tội gì đối với việc làm của ba mẹ mình ngày xưa. Dì Ánh đã chết trước khi Lưu Ly sinh ra. Lúc đó Tường còn bé nhưng anh nhớ như in hình ảnh rừng rợ ấy, vì anh là một trong đám trẻ chơi năm mười ngoài vườn xoài....

Bất giác Tường rung mình. Lần ấy anh bị Ôm liệt giường ca? tuần vì sợ. Đám ma dì Ánh được tô? chức vôi vàng, chôn liền trong đêm vào lúc không giờ. Ánh lửa bập bùng của những bó đuốc lá dừa vẫn ám ảnh anh tận bây giờ. Suốt thời thơ ấu. Tường không dám leo hoảng tới gốc xoài dì Ánh tự. tử. Thế nhưng sau đó không lâu, người ta lại phát hiện anh nằm chết giấc ơ? nơi lạnh lẽo, ẩm đậm đó Lần này anh cũng ôm liệt giường cả tuần lễ, đứng ra phải nói anh ngu? mê mệt cả tuần mới phải. Sau giấc ngu? dài đầy ác mộng

đó, anh như người mất vía. Thế là mẹ và tên đàn ông ấy lu loa lên bảo rằng anh bị ma nhập Anh có điên không, đâu ai biết. Nhưng mẹ, người cho anh sự sống, người biết rõ anh không điên sao lại nỡ đang tâm đẩy đứa con rứt ruột đẻ? đau của mình vào cõi trầm luân ?

Ngày ấy còn ngây thơ lẫn dại khờ, Tường không hiểu lòng mẹ nghĩ gì, cần gì, muốn gì, và sống dựa vào gì. Anh chỉ? cảm lạnh làm người điên vì thương bà, vì bà là mẹ anh Thế nhưng sự hy sinh ấy có được gì đâu ! Bà không hối hận việc mình đã làm, mà ngày càng lún sâu vào cuộc tình bất minh bất chánh. Bà xem Tường như ke? điên thật, dù ngày ngày vẫn cho anh đến trường học sau khi đã nghỉ mấy tháng vì bệnh Mẹ đâu cần biết ơ? trường anh bị đối xử ra sao, có bạn bà để đùa vui không. Bà chỉ? cần có nhiều thời gian rảnh rang để? tìm gặp người tình mà không bị con cái theo dõi. Mẹ đã....tổng Hai Nhân ra tỉnh học, nên trong nhà lúc ấy chỉ? còn Tường là kỳ đà. Kỳ đà đã biết nhiều chuyện quá nên, cho Kỳ đà ra khỏi nhà càng tốt....

Anh vào ăn cơm cho nóng Giọng Thúy Diệp mềm mỏng vang lên cắt đứt dòng hồi tưởng của Tường Anh quay lại ngơ ngác:

- Đã có cơm rồi sao ? Chiều nay cho anh ăn gì đây Thúy Diệp nhe? nhẹ:

- Vẫn món anh thích. Cá trê chiên chấm nước mắm gừng, gà xào và canh....

Đang nói, cô ngừng lại vì nhận ra Tường hỏi cho có lệ chớ tâm trí anh đang trôi tạt đâu. Thúy Diệp cố nén tiếng thở? dài. Tường vẫn có những phút mất hồn, lạc vía như thế. Nhưng chiều nay Diệp bỗng thấy anh xa lạ hơn thường ngày. Mắt Tường xa xôi hơn. Mặt anh suy tư hơn, trầm ngâm hơn....

Trái tim Thúy Diệp hơi nghèn lại và đau buốt, khi nghĩ tới cô gái lúc này.... Cô chưa bao giờ thấy anh mừng rỡ như thế trước bất cứ người nào Tường là người lắm lì ít nói. Anh luôn che dấu xúc cảm của mình. Thế mà với cô gái kia, nah lẳng xẵng lít xít như tre? con được quà Dù này giờ đã nghe và biết Ly là ai, cô vẫn hỏi:

- Cô ta là ai vậy ?

Tường giật mình:

- Em hỏi gì ?

Mặt đỏ? lên vì kích động, Diệp nhắc lại:

- Em hỏi cô ta là ai ?

Tường thản nhiên đáp:

- À ! Con gái của dưỡng Trịnh. Lúc này Lưu Ly định vào chào em, nhưng anh ngăn lại vì nghĩ chắc em cũng chẳng thích ba cái xã gia mất thời gia đó Thúy Diệp mai mĩa khi nghe Tường nói dối:

- Em có nói gì đâu. Sao anh lại giải thích dài dòng thế ?

Anh không muốn ai hiểu lầm bạn anh hết Con ông Trịnh và bà Tư Lan thành bạn của anh hồi nào nhanh vậy ?

Tường nhếch môi:

- Chuyện riêng của anh, chắc đâu cần giải thích với em. Anh ăn cơm đây ? Em có thể? về được rồi đó !

Mặt Thúy Diệp hơi cau lại. Cô lặng lẽ tới sát vách đất chiếc xe đạp Trung Quốc ra, mắt đỏ lên như muốn khóc Dầu biết rằng xong công việc mình phải về, nhưng bị nghe những lời cộc lốc từ miệng Tường, Thúy Diệp Không sao chịu nổi Mới vừa vui vẻ yêu đời, chuyện trò ròn rã tức thời, anh đã lắm lì lạnh nhạt với cô rồi. Tường đúng là nhẫn tâm, thế nhưng Diệp không thể? rời xa anh. Hằng ngày cô đến dọn dẹp nhà cửa, giặt giũ quần áo lo cơm nước rồi chờ anh về. Cô làm công việc với tấm lòng người vợ, nhưng Tường chưa bao giờ đoái hoài tới cô. Anh không xem Thúy Diệp như một người giúp việc, nhưng thực tế cô có khác thế đâu, khi mỗi tháng Tường vẫn lịch sự tế nhị gửi cô một phong thư tiền kèm theo hộp bánh, lọ dầu thơm hay xấp vải Từ ngày rời cái xóm cồn lên thành phố học may đến nay, cô đã nghe lời ba mình lo cơm nước cho cậu út Tường. Tính ra cũng bốn năm năm rồi chớ ít ỏi gì Thời gian đó đủ để một cô gái quê thoát xác thành người thành phố. Thúy Diệp đã học xong nghề, đã thành thợ. chính ột tiệm may khá nổi tiếng.

Nhưng với Tường cô vẫn là chiếc bóng thâm lặng. Anh rất tư? tế với Diệp, song điều cô mong đợi ơ? anh là tình yêu chứ không phải sự. ân cần đó. Cô yêu anh và tiếp tục hy vọng, vì ngoài cô ra Tường hầu như không để? ý, quan tâm hoặc đặc biệt đến cô gái nào khác. Anh mãi mê với công việc quên cả? bản thân, và có lẽ quên cả yêu Thế nhưng thái độ. của anh chiều nay thì sao ? Lần về thăm nhà vừa rồi, Thúy Diệp có nghe ba mình kể chuyện Tường cứu cháu gái ông chín Trục, khi cô ta té sông. Lúc đó cô không quan tâm lắm vì Diệp quá biết mâu thuẫn lâu nay của hai gia đình. Nhưng bây giờ cô lại lo lắng....Trục giác của cô nhạy bén và cô không thể? nào mất người yêu suốt bốn năm nay được Giọng Tường nhất gừng nhắc nhở:

- Dem theo áo mưa phòng hồ Thúy Diệp khịt mũi:

- Không cần đâu !

Máng cái áo lên ghi đông, Tường lững lờ:

- Em không cần nhưng anh cần. Nhỡ em bệnh, ai nấu cơm cho anh đây ?

Thúy Diệp chẳng cười nổi, dù trước đây Tường vẫn đùa như thế, cô im im dắt xe ra rồi khép cửa Trong nhà chi? còn mình Tường. Anh ngả người lên salon chờ chưa đi ăn cơm. Anh biết mình đối với Thúy Diệp không công bằng, nhưng anh sợ phải dấn thân vào một cuộc tình ngoài ý muốn, nên luôn luôn dừng đứng đáp lại sự lo lắng chăm sóc của cô. Tường cố tình cho Diệp biết cô đến đây vì công việc chứ không vì mục đích nào khác, hàng tháng anh gửi tiền công cho cô hậu hĩnh, nếu thấy chưa hài lòng Thúy Diệp có thể? nghỉ Nhưng cô sẽ không nghỉ? làm, dù Tường khe khắt hơn nữa. Tội nghiệp !

Tường thở dài. Tình yêu là điều hết sức lạ kỳ, nó có thể? biết ghét thành thương, hận thù thành gần gũi. Trước đây gặp Lưu Ly ơ? ngoài vườn xoài, Tường không ưa gì cô, chẳng hiểu sao sau đêm đi cùng xe, hoa. cùng hưởng, mưa cùng đội, và cùng ngồi sát vào nhau, về nhà anh lại thấy nhớ cô bé lố chốc ấy Rồi anh tự xua đuổi hình bóng cô bằng công việc là bằng lý do:

- Lưu Ly là con gái của dưỡng Trịnh, người đã phụ bạc dì anh để bà phải tự. tử chết. Anh không được quyền nghĩ xa hơn cô Nhưng lần đi đi về về quê, Tường khao khát gặp lại Lưu Ly, nhưng anh đã thất vọng. Ngay vào lúc Tường nghĩ sẽ gửi nỗi nhớ mong của mình vào vô vọng thì anh bất ngờ gặp cô. Cơn mưa chiều nay thật dễ thương. Dễ thương như em vậy đó, ngọc Lưu Ly trong suốt Tường mỉm cười một mình. Mặc cho những chuyện ngày xưa đã ảnh hưởng như thế nào tới anh, Tường mơ màng nghĩ tới lúc đối diện với Lưu Ly. Lần này anh sẽ chu? động tìm cô, chứ không thể? chờ vào sự. bất ngờ, ngẫu nhiên như những lần trước nữa

8. Chương 8

Lưu Ly tò mò hỏi Đoàn:

- Ba mẹ đang cãi chuyện gì nghe căng dữ vậy ?

Ra vẻ quan trọng, Đoàn thì thầm:

- Chuyện đất đai chứ chuyện gì. Toàn bộ đất ở dưới, ông nội đã sang tên cho ba hết rồi Thì hôm trước em cũng nghe mẹ nói với giọng hết sức phấn khởi. Sao hôm nay lại gây ?

Đoàn bắt mắt:

- Tại ba với nội dễ dãi quá nên mất cả năm sáu công đất đang có huê lợi, mẹ bực mình cần nhàn. Thế là gây ! Mà mẹ gây là đúng. Thửờ đời đất của mình mà để? ai muốn làm gì thì làm Lưu Ly băng khoắc:

- Nhưng mà đất chỗ nào Thì chỗ vườn xoài trước kia em từng nói với anh đó. Không biết nội và ba làm sao mà họ dám vô ơ? phần đất ấy Họ là ai ?

Đoàn chất lưỡi:

- Bọn côn đồ nhà bà Hà chứ ai ?

Lưu Ly kêu lên:

- Họ có giấy tờ không mà dám làm thế ?

Đoàn ngao ngán:

- Ai mà biết ! Mẹ cũng đang tra hỏi ba vụ này. Mẹ nghi trước kia ba đã....lên cho ơ? bển năm công vườn, nhưng không hỏi ý nội. Bây giờ họ tới ở, sự việc đó? bển ra không chi? ông nội giận, mà mẹ còn nổi cơn tam bành lục tặc lên vì ghen Lưu Ly le lưỡi thì thầm:

- Trời ơi ! Sao lại ghen với người đã chết chứ ?

Cô vừa dứt lời thì bà Lan trong hầm hầm bước ra. Hai anh em Ly im phăng phắt khi thấy mẹ nước mắt nước mũi tràn trụa. Mẹ mà khóc thì lớn chuyện rồi, mẹ mà khóc thì bảo đảm ba thua là cái chắc Bà Lan gào lên:

- Ông ra đây đi ! Có mặt con cái đầu đủ hãy nói cho chúng nghe tại sao đất của mình mà người ta dám tới ở. Trời ơi ! Thì ra bao nhiêu năm nay ông lừa tôi, không coi tôi ra gì hết. Tôi đã khổ một đời vì ba mẹ Ông rồi. Ông chưa vừa lòng hay sao ?

Lưu Ly lo lắng nhìn Đoàn. Anh ngó lơ ra cửa sổ? với thái độ dửng dưng làm cô bức bối. Những lúc như vậy không bao giờ anh thế? hiện cái chất đàn ông, cái trách nhiệm của? con trưởng trong nhà hết. Hôm nay chắc anh cũng im ỉm ngồi nghe ba mẹ gây nhau thôi Cô sợ hãi nhìn ông Trịnh ngồi xuống salon. Ông hất hàm:

- Bà muốn tôi nói sao với con đây ? Hừ ! So với những gì bà đang có bây giờ thì mấy công đất ấy đáng là bao. Tại sao bà không nhớ lại quá khứ mà rộng rãi với mọi người một chút Là Lan xoè hai tay ra:

- Hiện tại tôi có gì đâu ? Hừ ! Ông tưởng những gì ông cho tôi trong mấy chục năm nay là nhiều lắm sao ? Có những thứ không gì bù đắp được Ông Trịnh lạnh lùng:

- Bà nói đúng đó ! Có những thứ không gì bù đắp được. Vì vậy chuyện mấy công đất nhượng lại cho Sáu Tiến, bà không gì phải nói nữa hết Bà Lan cau có:

- Tại sao phải nhượng cho thằng chả ấy chứ ? Tôi không hiểu hết cái từ “nhượng” của ông Đoàn cũng chen vào thắc mắc:

- Phải đó ba ! Con không biết ông Sáu Tiến là ai, mà nhà bà Hà yêu cầu mình cho ông ơ? trên miếng đất đó. Họ đâu có quyền đòi hỏi như thế Ông Trịnh trầm giọng:

- Sáu Tiến là bạn của ba hồi nhỏ. Chú ấy nghèo nên làm công cho nhà bác Hà ơ? bên cồn Nay con trai Út bác Hà lấy đất lại đề? lập khu du lịch gì đó, chú Sáu không có chỗ ơ? nên có xin ba cho sang ở bên khu vườn xoài chớ nhà bà Hà đâu có yêu cầu gì Lưu Ly buột miệng:

- Khu đó hoang vắng, không ai chăm sóc hết mà !

Ông Trịnh gật đầu:

- Đúng vậy ! Này Chú Sáu ơ? ông sẽ coi sóc ình, mỗi năm thu huê lợu đâu có ít Bà Lan cười nhạt:

- Ông đừng hòng qua mặt tôi. Dù không về dưới bao giờ nhưng ở đó cũng là quê hương, bà con họ hàng cho tôi biết toàn bộ huê lợi miếng vườn đó bên con mẹ Hà hưởng trọn mấy chục năm nay. Ông và nội sắp nhỏ không cần biết tới. Nay Sáu Tiến đòi về đó ơ? tôi nghĩ cũng do mẹ Hà bày đặt thôi. Sáu Tiến ở rồi làm sao ông đuổi đi được. Rồi huê lợi đó, sức mấy thằng chả đưa lại cho ông. Hừ ! Tự nhiên công rần về nhà ! Ông cả tin người quá sức....

Ông Trịnh quát to:

- Bà im đi ! Từ lâu tôi coi mình không có miếng vườn đó. Nay cho bạn bè ơ? nhờ, ba tôi chưa có ý kiến gì. Bà dám can hả ? Nếu can thì ra khỏi nhà này đi !

Bà Lan sững sờ nhìn chồng, rồi lẩn ra salon khóc rú lên:

- Ôi trời ơi ngó xuống mà coi người ta đuổi con vì mụ đàn bà đó. Ôi trời ơi ! Ông Trịnh ơi ! Ngày xưa ông dụ dỗ tôi. Thế sống thế chết với tôi. Hơn nữa cuộc đời tôi hầu hạ Ông,, sanh con đẻ? cái cho cả họ nhà ông có con trái nối dõi tông đường. Thế mà bây giờ vì người đứng ở đâu đâu, ông đành đoạn đuổi tôi đi. Ông có còn là người chồng tốt, người cha nghiêm cho con cái kính trọng nữa hay không ?

Ông Trịnh lấp bắp:

- Bà....bà ..im đi ! Đừng kéo chuyện ngày xưa ra nữa chẳng hay ho gì đâu Bà Lan tru tréo:

- Tôi thì hay ho gì. Chỉ có người yêu đã chết.... thế lưỡi của ông mới đáng lập trang miếu mà thờ thôi Ông Trịnh đứng dậy vung tay lên, Đoàn vội kéo ông lại, trông lúc Lưu Ly ôm lấy mẹ. Cô sợ quá sức ! Chưa bao giờ Ly thấy ba mẹ đều giận đến mức....mất khôn như vậy. Ba chưa khi nào đánh mẹ, thế mà lần này tay ông đã giơ khỏi đầu.... Lúc này nếu không có anh em cô ở nhà, chả biết chuyện gì đã xảy ra Ông Trịnh thở dài bo? ra ngoài sân, Lưu Ly nghe tiếng xe của ba. Ông đi rồi mẹ vẫn nằm khóc thút thít Thấy Đoàn vào bà mếu máo nói:

- Chúng bây phải cẩn không để ông Sáu Tiến vào đất đó. Không sẽ mất luôn đấy ! Mẹ nghe dì nằm ở dưới lên kể lão ta không vừa gì đâu. Có vợ có con hăn hoi nhưng vẫn tăng tị với con mẹ Hà. Bởi vậy mụ ta mới xúi lão tới xin ba tị bậy. Năm công đất đâu phải ít....Trông khi ông ngoại các con mơ suốt đời một công đất cũng không có. Làm vợ bao nhiêu năm, đã bao giờ mẹ dám mở miệng xin ba các con đâu. Ông vô tình với bên vợ thì thôi, mẹ cũng chả dám trách. Đàng này.. Híc ! Híc ! Đàng này ổng....Híc ! Híc ! Trời ơi ! Mẹ tức đến vỡ tim chết quá Đoàn mím môi:

- Mẹ đừng lo ! Con không để mất đất dễ dàng vậy đâu. Con sẽ tìm cách thu huê lợi hàng năm trên vườn xoài đó nữa kìa !

Lưu Ly nói ngay:

- Anh tìm cách nào vậy ?

Đoàn lừ mắt:

- Mày con nít biết gì mà xía vô Vì không biết em mới hỏi chứ Đoàn nhìn mẹ giọng ngập ngừng:

- Tốt nhất là tìm cách bán quách chỗ đó đi !

Bà Lan chưa nói gì, Lưu Ly đã chen vào:

- Xì ! Đất đó bán ai dám mua !

Đoàn gắt gỏng:

- Sao mày ăn nói vô duyên quá ! Bán giá hời thử coi người ta chê không ?

Lưu Ly bủn xỉn:

- Bán rẻ thì như cho rồi còn gì. Minh đâu túng tiền, bán làm chi chứ ?

Bà Lan thở dài:

- Lúc này mẹ nóng quá nên hư chuyện. Với ba con các con phải dụ ngọt mới xong Đoàn cười hì hì:

- Đợi ba về mẹ thay đổi chiến thuật mấy hồi. Đàn ông nào cũng chết vì mật ngọt hết mà. Bây giờ mẹ vào phòng nghỉ đi. Chừng nào ba về. Con sẽ nói là mẹ bệnh rồi Lưu Ly ngồi thừ trên ghế salon. Cô suy nghĩ và thấy mọi việc bắt nguồn từ Út Tường. Nếu anh ta đừng lấy lại đất bên cồn thì làm gì có chuyện ông Sáu Tiến....đi tản qua đất nhà cô. Tại sao anh ta đuổi thẳng tay người làm cho gia đình mình mấy chục năm vậy kìa ? Có phải tại bà Hà đàn đàn díu với ông Sáu Tiến không ?

Cô bật dậy với một quyết định bất ngờ. Phải đến gặp Tường mới được. Nghĩ tới Thúy Diệp tư. nhiên Lưu Ly xiu xuống. Cô ta chẳng hiểu khách chút nào, nếu Ly đến đó không gặp Tường lại phiền. Nhưng chuyện này đâu dần dai được, phải dẹp tư. ái, sĩ diện qua một bên để tới nhà anh ta thôi. Với lại thật lòng Lưu Ly cũng muốn nhìn thấy Tường, nghe anh nói những lời không thật của người đã có vợ Vừa tháng nay ngày nào tan học, Ly cũng về ngang ngôi nhà đó, nhưng không bao giờ thấy mở cửa. Cô nhớ nhung khổ sở? với nỗi buồn giấu kín. Bận bè ít ỏi hồi học phổ thông giờ mỗi đứa một trường đại học. Cô thì rớt, đành theo

khoa quản trị Ồ? đại học mở, bạn thân không có ai, mỗi buồn tan trường lủi thủi đi về một mình lẻ loi chán ngắt Cũng có thể tại cô khó khăn khi chọn bạn. Cũng có thể? cô ngại mẹ dò xét quan hệ của mình, nên cha? hứng thú tìm tri âm, tri kỷ đê? những lúc như vậy, chẳng ai hiểu lòng cô Nhưng nếu có người khuyên Lưu Ly hãy quên Tường đi, cô quên được không ?

Lưu Ly nghe tim mình thất lại, đóm lửa nhỏ trong đôi mắt Tường đêm mưa nào bỗng cháy mãi không nguôi....Cô chạy vào phòng nằm rấm rức và nghe ngoài hành lang giọng anh Đoàn nghêu ngao:

- “Người đi qua đời tôi trong những chiều đông sâu, mưa mù giăng mấy vai, gió mù lên mấy trời....” Tội nghiệp mẹ. Bà cố níu chân cô trong nhà, giam cô trong chiếc lòng son xinh đẹp và nghĩ rằng con gái mình sẽ không khổ vì yêu. Bà không biết rằng nếu Lưu Ly từng giao thiệp rộng, từng quen nhiều người thì hôm nay cô đã đâu khốn khổ thế này o0o Thúy Diệp ngạc nhiên đến sững sờ khi thấy người gõ cửa là Lưu Ly. Hôm nay con bé trông xinh xắn dễ thương như con búp bê với bộ váy đơn giản nhưng sang trọng màu trắng. Con bé dám đến tìm Tường tại nhà. Thật là trơ trẽn !

Không thèm mở rộng cửa ra, Thúy Diệp lạnh lùng:

- Anh ấy đi vắng rồi !

Nơ? nụ cười thật duyên dáng, Lưu Ly nói:

- Tôi sẽ chờ để gặp cho được Tường, vì có chuyện quan trọng Thúy Diệp ngần ngừ rồi nép sang một bên để Ly bước vào. Nhất định hôm nay cô sẽ làm cho con nhóc này bẽ bàng tới mức không chờ đến khi Tường về Ngồi xuống salon, Diệp ném về phía Lưu Ly cái nhìn khinh thường:

- Cô vẫn thường chu? động tìm đến nhà đàn ông như vậy sao ?

Lưu Ly cau mày. Cô không nghĩ vợ Tường lại nói những lời chói tai đến thế, nhưng do đã chuẩn bị tinh thần nên Ly thản nhiên đáp:

- Nếu không chu? động, công việc sẽ trễ nải. Mong chị thông cảm tôi nói chuyện với anh nhiều lắm là mười lăm phút Về vấn đề gì ?

Lưu Ly nhìn vào mắt Thúy Diệp:

- Đắt đai ơ? dưới quê Thúy Diệp ngờ vực nhìn Lưu Ly. Đạo này Tường rất bận, anh đi về thất thường, lắm hôm bỏ ca? cơm nước làm cô lo lắng. Thúy Diệp biết Tường đang xoay một số vốn khá lớn để xây khu du lịch bên cồn. Chẳng hiểu công việc của anh tới đâu, mà suốt ngày Tường lảm lì, bực dọc khiến Thúy Diệp phát sợ. Không dám hỏi thăm. Cô chi? cố làm nhữmg món ăn ngon, vừa miệng anh. Nhưng dường như Tường cũng chẳng màng tới việc ăn uống. Anh dùng bữa qua loa rồi lại đi, Thúy Diệp chưa nghe anh nói gì về đắt đai hết. Vậy Lưu Ly muốn gặp Tường là sao nhỉ ?

Thúy Diệp nôn nóng:

- Cô có thể? nói rõ hơn không ?

Lưu Ly ngần ngừ tính toán rồi nho? nhẹ:

- Xin lỗi ! Tôi chỉ nói với riêng anh Tường thôi Thúy Diệp dài giọng:

- Bí mật dữ vậy sao ? Hừ ! Chắc cô nghĩ tôi không biết gì về gia đình cô hết ? Nói thật nhe, cô đừng tưởng anh ấy đã quên chuyện ngày xưa mẹ cô giết chồng của dì Ánh, rồi tới đây như vậy. Khó coi lắm Lưu Ly chồm người tới trước:

- Nè ! Đụng tới ba mẹ tôi là không được đâu. Ai giết chồng ai hử ? Chị lớn mà nói vậy, tôi không nể à nha !

Khoanh tay đầy ngạo nghễ, Thúy Diệp khinh khinh:

- Tôi nói những chuyện ở dưới quê ai cũng biết hết, chứ không nói vậy. Hôm trước anh Tường vì lịch sự nên dẫu lý do khiến dì Ánh chết. Tôi thấy cô hí hửng tin một cách ngây thơ những lời anh nó mà buồn cười Bù môi một cái, Diệp gằn từng tiếng:

- Đóng kịch hay lắm ! Chối bo? tội cho mẹ hay lắm ! Chẳng lẽ lương tâm cô yên ổn khi nghe Tường nói không hận thù, không đòi món nợ xưa kia sao ?

Lưu Ly vô cùng bối rối. Cô nghiêm giọng:

- Nếu cho rằng những lời Tường nói là sai, thì chị hãy nói sự thật đi !

Thúy Diệp nhún vai:

- Được ! Tôi nói ra sự thật để cô em biết điều đừng tới làm phiền Tường nữa, vì tôi tin cô rất tự trọng, chứ không giống mẹ cô ngày xưa, từng phá hạnh phúc Lưu Ly lạnh lùng ngắt ngang:

- Chị khỏi phải dài dòng Thúy Diệp so vai nói một hơi:

- Trước khi ăn ơ? với bà tư Lan, ông Trịnh đã cưới dì Ánh hai người sống với nhau ở Sài Gòn được chừng sáu năm. Vì dì Ánh ốm yếu hay đau ốm, bà Chín Trực mới đưa một cô giáo quê vừa mười bảy tuổi lên để phụ con dâu công việc nhà Liếc Lưu Ly một cái, Diệp chầm chọc:

- Chắc cô biết cô gái quê ấy là ai rồi ? Bà Tư Lan ngày xưa là một con ở chánh cống đấy !

Lưu Ly ngồi chết trân trên ghế. Cô? hòng khô ran, cô cố giữ bình tĩnh để? nghe Thúy Diệp nói tiếp:

- Tuy còn nhỏ? tuổi nhưng cô gái quê ấy rất ranh am, thu? đoạn. Cô ta biết lợi dụng nhan sắc, tuổi trẻ, sự nghèo khó của mình để? khơi gợi lòng thương hại của ông chủ vốn dễ tin, giàu lòng hào hiệp. Sau một lần mô? ruột, bà Ánh về quê ơ? với mẹ chồng để? được chăm sóc kỹ lưỡng hơn Cô tớ gái thừa cơ hội đã mê hoặc ông chủ trẻ Lưu Ly nuốt nước bọt:

- Chị nói ngắn gọn giùm Thúy Diệp cười độc ác:

- Câu chuyện dài mấy mươi năm, làm sao kể ngắn gọn được. Nhưng vì bận làm cơm cho anh Tường tôi đành tóm lại vậy. Tối đâu rồi nhỉ ? À....khi dì Ánh trở lên thì chồng mình đã bị....giật mất rồi. Ông Trịnh nản nỉ quá, dì Ánh cũng đành bỏ qua. Thừa thắng xông lên, Tư Lan xúi ông Trịnh về xin cha mẹ cưới thêm vợ. bé ỉnh với lý do dì Ánh hiếm muộn Thấy Lưu Ly ôm đầu, Thúy Diệp hạ giọng:

- Gia đình chưa đồng ý, thì Tư Lan đã có thai. Dì Ánh chịu đau khô? không nổi, đành trở về quê ơ? với bà chị ruột, cạnh nhà cha mẹ chồng Lưu Ly gượng gạo thêm vào:

- Và sau đó dì ấy tự tử vì buồn ?

Thúy Diệp nhếch môi:

- Nếu đơn giản như vậy thì có gì phải nói. Khi bà Tư Lan sanh con trai thì cả? họ nhà ông Trịnh đều mừng như bắt được vàng, dì Ánh tuy rất buồn nhưng vẫn cố sống trong an ủi vì mẹ Ông Trịnh rất quý mến bà. Bằng đi mấy năm biệt tăm Ông Trịnh lại trở về quê phụ gia đình việc vườn tược, để xin tiền mà không xấu hổ. Đạo đó nghe nói ông làm ăn bị thua lỗ là ghê lắm ! Gặp lại vợ. cũ, ông rất xúc động. Vốn là kẻ? đa cảm, đa tình, ông đâu thể? bỏ? mặc vợ, khi đêm đêm ông phải một mình. Thế là dì Ánh có thai. Điều khó tin đối với người vốn rất chậm đường con cái Lưu Ly mơ? to mắt nhìn Thúy Diệp, giọng cô ta vẫn đều đều:

- Hồi đó nhà dì Hà có một người bạn của chồng ở, để phụ việc c trong nhà. Chẳng biết ông Trịnh nghe lời xúi dục của bà Lan ra sao mà nhất định nói giọt máu trong bụng dì Ánh là của ông Sáu Tiến chứ không phải của mình Lưu Ly muốn nhảy nhồm lên khi nghe Thúy Diệp nhắc đến tên Sáu Tiến. Cô hốt hoảng hỏi:

- Rồi sao nữa ?

Chính sự chối bỏ? độc ác này mà dì Ánh mới tự tử, với cái thai ba tháng Đưa tay quệt những giọt mồ hôi rịn ra trên trán, giọng Lưu Ly khàn đặc:

- Từ trước tới giờ tôi hoàn toàn không biết gì cả Thúy Diệp ngạo nghễ:

- Có ai bắt lỗi cô đâu mà phân trần ! Làm sao ba mẹ cô dám kể những chuyện này với con cái. Hừ ! Nhưng cuộc đời mà, cô cần phải biết cha mình đã sống như thế nào để tu tâm dưỡng tánh, vô chùa làm phúc, và nhất là đừng khi nào đi lại con đường ngày xưa mẹ mình từng đi Lưu Ly khó chịu trước cách kể cả của Thúy Diệp, nên dù đang hoang mang, cô cũng bực dọc nói:

- Tôi muốn biết sự thật chuyện ngày xưa chứ không cần nghe ai lên lớp cả Vậy....hết chuyện rồi đó ! Cô còn có ý chờ Tường nữa không ?

Lưu Ly làm thinh. Cô muốn gặp Tường vì chuyện ông Sáu Tiến xin ơ? nhờ làm ba mẹ gây gổ. Bây giờ rõ ra ba đồng ý cho ông ta ở vì nguyên nhân hết sức sâu xa. Chính vì nguyên nhân này ông mới khổ tâm định đánh mẹ. Nếu gặp Tường, anh sẽ giải quyết gì khi vấn đề này ngoài kha? năng của anh ?

Tất cả những lời Thúy Diệp vừa kể vẫn còn làm Lưu Ly choáng váng. Cô không hiểu sao Tường lại giấu mình. Tại anh thương hại cô à ? Thật là kỳ. Anh cần gì phải tội nghiệp cô chứ !

Đang ngồi trên salon với biết bao câu hỏi thì Lưu Ly nghe tiếng mô tô ngoài cổng Tường về tới rồi. Dù đã cố dần, trái tim đầy hoang mang của Lưu Ly vẫn loạn nhịp Anh như sững sờ khi nhìn thấy cô. Không cần đề? ý tới Thúy Diệp, Tường lao vào nhà như con lốc Tư. nhiên Lưu Ly tủi thân vô cùng khi nghĩ anh từng dối mình. Mím môi lại, cô cố dần ầm ức xuống, nhưng không hiểu sao nước mắt cứ chực trào ra Tường ngồi xát bên cô ngạc nhiên:

- Sao vậy Lưu Ly ?

Cô lắc đầu, mặt cúi gằm xuống, Tường đứng phắt dậy gắt gỏng:

- Em đã nói gì hả Thúy Diệp ?

Thúy Diệp thản nhiên:

- Nói những gì cô ta thắc mắc. Nãy giờ Lưu Ly chờ anh vì chuyện đất đai ở dưới quê. Chờ cũng lâu lắm rồi đó !

Lưu Ly gương gao:

- Nhưng bây giờ tôi thấy không cần nữa. Xin phép anh chị tôi về đây !

Tường cản lại:

- Không được !

Quay sang Thúy Diệp, anh bảo:

- Chiều anh không ăn cơm, em có thể đi đâu tùy ý Rồi chẳng cần biết Diệp còn đứng đó hay không, Tường chăm chú nhìn Lưu Ly, giọng anh hết sức dịu dàng:

- Sao vừa gặp tôi đã đòi về rồi ?

Lưu Ly chớp mi ầm ức:

- Vì anh không thành thật chút nào Tôi dối Lưu Ly chuyện gì nhỉ ?

Cười nhạt, cô tra? lời:

- Chị Thúy Diệp đã kể nguyên nhân dì Ánh tư. tử cho tôi nghe rồi. Thì ra mọi người đều gạt tôi, kê? cả anh, người tôi tin thành thật Mặt Tường thoáng cau lại một chút. Anh hỏi:

- Lưu Ly tới là vì chuyện này à ?

Lưu Ly lắc đầu. Cô buồn bã nhìn anh:

- Tại sao anh lại nói dối ?

Tường hơi chồm người về phía trước, giọng nhỏ nhẹ:

- Tôi ghét khơi lại đồng trò tàn. Tại sao phải kể, cho số người biết tẩm bi kịch ấy tăng thêm chứ ? Thật ra tôi đầu dối Lưu Ly, tôi chỉ nói xuôi theo những điều em được biết, với hy vọng em cứ vô tư, an tâm nghĩ tốt về ba mẹ mình Lưu Ly kêu lên:

- Nhưng anh có cảm nhận được sự hụt hẫng đến choáng váng của tôi không ? Chắc không đâu ? Anh làm ra vẻ cao thượng bỏ hết chuyện xưa kia, nhưng thật thì anh đang lợi dụng nó để làm áp lực bắt ba mẹ tôi đáp ứng yêu cầu của anh. Anh dễ ghét chứ không như tôi nghĩ....

Nói tới đây Lưu Ly chợt ngừng lại khi nhận ra mình đã....thô? lộ cả tẩm lòng. Song hình như Tường không để ý câu sau cùng của cô Anh hấp tấp hỏi gần:

- Lợi dụng để đáp ứng yêu cầu là sao ?

Lưu Ly bĩu môi:

- Nếu không phải anh xúi thì ông Sáu Tiến gì đó làm sao dám đến xin ba tôi cho ở? trên vườn xoài được. Lâu nay toàn bộ huê lợi, nhà anh hưởng, bây giờ muốn cho người sang chiếm đất luôn à ?

Tường nóng nảy dậm xuống bàn làm Lưu Ly giật mình Từ trong bếp Thúy Diệp chạy ra ngạc nhiên:

- Chuyện gì vậy ?

Khoát tay, Tường bảo:

- Em về đi. Chuyện này của chúng tôi Đợi Thúy Diệp giận dỗi dẫn xe ra ngoài xong, Tường hỏi ngay:

- Ai nói với em vấn đề này ?

Chả ai nói hết, nhưng không đúng sao ?

Tường ngồi thờ người ra, hai tay nắm chặt vào nhau, mặt lăm lăm, mắt trầm tư như đang suy tính dữ dội Anh dịu giọng:

- Có đúng là Sáu Tiến xin qua vườn xoài ơ? không ?

Lưu Ly giận dỗi:

- Sao lại hỏi tôi ? Ông ta nêu lý do là cậu Út Tường lấy lại đất bên còn lại để thành lập khi du lịch, nên không có chỗ ở kia mà ! Hừ ! Anh giả nai hay lắm ! Ba mẹ tôi gây nhau vì thu? đoạn mượn người chiếm đất của nhà anh. Nếu không...ai thêm tới đây làm chi Tường phân trần:

- Lưu Ly ! Tôi chả biết gì về chuyện này hết Lưu Ly hơi thách thức:

- Bây giờ biết rồi. Anh tính sao ?

Mặt Tường trở lại vẻ bình thản. Anh ngẫm nghĩ và nói:

- Tôi chưa thể trả lời bây giờ. Nhưng tôi hứa sẽ không có ai vào ơ? trên đất nhà của em hết. Em vừa lòng chưa ?

Lưu Ly ngọt nhạt:

- Tôi cũng chưa thể trả lời. Hừ ! Nếu tôi không tới đây, anh lấy ai để hứa như vừa rồi ?

Giọng Tường trầm hẳn xuống:

- Có thể em không tin, nhưng thật những điều em vừa cho biết về Sáu Tiến, đang làm tôi bức mình đây. Sáu Tiến đúng là thủ đoạn. Ông ta lợi dụng chỗ bạn bè để đòi hỏi quá đáng. Nhưng hạng người đó đâu xứng đáng để được Trịnh đối xử tốt như vậy Lưu Ly buồn bã:

- Chắc ba tôi vì người đã chết, chớ không vì ông ta đâu Thơ? dài một cái, cô khổ sở? nhìn Tường:

- Những điều chị Diệp nói quả là kinh khủng. Tôi thấy sợ khi nghĩ một lát nữa quay về nhà sẽ gặp mẹ, sẽ nghe những lời bà dạy bảo, sẽ vâng vâng dạ dạ như trẻ con trước một người mẹ luôn đúng, tốt, giỏi về mọi mặt. Từ trước đến giờ tôi không hề thần tượng mẹ, bây giờ còn gì nữa đâu. Trong lòng tôi, hình ảnh một bà mẹ tâm thường cũng không có. Tất cả tan vỡ hết rồi Đưa tay lên che mặt, Lưu Ly ghen nào:

- Ba mẹ đã giấu tội lỗi của mình bao nhiêu năm nay. Tôi căm ghét bản thân và xấu hổ khi nghĩ tới những lúc đã cố tình tin là ba mẹ mình rất tốt Tường dịu giọng:

- Tôi hiểu ! Em đang thất vọng vì sự thật ngoài sức tưởng tượng. Nhưng em không có lỗi trong chuyện này. Với em, ba mẹ vẫn tốt kia mà !

Lưu Ly rưng rưng:

- Vậy sao mọi người nhìn tôi bằng ánh mắt dè bĩu....Trước kia anh Hai Nhân mắng tôi những lời độc địa, rồi lúc này vợ. anh cũng thế. Rõ ràng họ xem tôi như một tội phạm đáng khinh nhất. Việc gì anh phải an ủi chứ !

Tường ngáp ngừng:

- Họ là những người nhỏ mọn, tâm địa hẹp hòi. Họ chưa biết khổ là gì nên không thông cảm với ai cả. Tại sao Lưu Ly phải làm khổ mình vì những kẻ như vậy ?

Lưu Ly bật cười chán chường:

- Anh lại an ủi tôi bằng cách nói xấu vợ và anh mình à ! Ôi ! Thật là nhân thế tình thái. Tôi đã làm người. Làm tất cả mọi người rồi !

Dứt lời cô đứng dậy, nước mắt hoen mi. Tường vội vàng nắm tay Lưu Ly thản thốt:

- Em đi đâu vậy ?

Lưu Ly giật tay lại:

- Tôi chán mọi thứ ! Chán lắm rồi, đi đâu mắt xác tôi không cần ai thương hại hết Tường lắc đầu:

- Em lại chanh chua nữa rồi ! Tại sao nói Thúy Diệp là vợ tôi nhỉ ? Nói thế tội nghiệp cô ấy ! Vì Diệp chi? là người giúp việc cho tôi thôi....

Thấy Lưu Ly khựng lại, Tường vội kéo cô ngồi xuống. Tự nhiên Ly khóc ngon lành. Cô có cảm giác mình đang trôi nổi giữa trùng trùng sông rộng mà vớ được phao. Tường không phải là phao nhưng một lần nữa lại làm điểm tựa cho cô trong cơn hoảng loạn. Từ lúc nghe Thúy Diệp kể về ba mẹ mình tới giờ, Ly thêm khóc cho cả những đau đớn biết bao, nhưng cô đã dần lòng. Lúc này mọi dè dặt trôi đi đâu cả, cô cứ tựa vào salon mà khóc vì tủi, vì khổ? tâm Anh vỗ về:

- Cứ khóc đi...em bé. Rồi tất cả cũng sẽ lắng xuống đây thời gian như nó từng nằm sâu bao nhiêu năm nay. Em sẽ quên và quên đi thôi mà !

Lưu Ly tức tưởi:

- Anh đừng an ủi nữa. Lúc này nếu nghe mắng nhiếc, chắc tôi dễ chịu hơn. Tại sao lại như vậy chứ. Ba mẹ lừa tôi đến chừng nào đây Tường nói:

- Đâu cha mẹ nào can đảm kê? với con cái những chuyện như vậy ! Em không nên trách, mà nên nghĩ ba mẹ bây giờ cũng canh cánh bên lòng nỗi khổ riêng. Họ sợ ngày nào đó con mình rút ruột sinh ra sẽ xem thường họ, thậm chí không nghe lời dạy dỗ vì những lỗi lầm của họ thời còn trẻ. Tôi chưa gặp dì Tư Lan lần nào, nhưng tôi tin dì ấy rất yêu thương và lo lắng cho em....

Lời Tường nói làm Lưu Ly nín khóc. Đúng là đối với con cái, ba mẹ không có lỗi. Lưu Ly không được quyền lên án khi chưa hiểu hết nỗi lòng của hai người. Dù dì Ánh đã chết vì bà, nhưng mấy chục năm nay mẹ sống thanh thản hay luôn bị dằn vặt, chưa bao giờ cô để ý hết. Cô chi? đòi hỏi, phân bì, cho rằng mẹ không công bằng với mình chi? vì bà hay nhấn mạnh một điều:

- Phải khe khắt, khó khăn với con gái....Bà nhốt Lưu Ly trong lồng son vì sợ cô gặp những chuyện lỗi lầm như mình hồi còn trẻ phải không ?

Lưu Ly hoài nghi nhìn Tường. Anh có thương hại cô không mà nói như thế ?

Cô trầm giọng:

- Anh nói đúng, rồi tôi sẽ quên dần và quên đi chuyện này, nhưng bây giờ phải làm gì để đối xử bình thường với ba mẹ ? Tôi sợ. mình không đóng kịch được. Rốt cuộc ai cũng khổ? hết khi bên lòng luôn canh cánh một nỗi niềm riêng. Tốt nhất cứ thẳng thắn nói những gì mình đã biết, có lẽ sẽ nhẹ nhõm hơn Tường chắc lưỡi:

- Điều ấy thì dễ rồi nếu em là người can đảm. Chắc ! Nói thì hay lắm nhưng không đơn giản chút nào, khi động vào vết thương sâu kín luôn nhức nhối của ba mẹ. Em chịu đựng nỗi cảnh cha mẹ phải ngồi gục đầu vì những lỗi lầm của mình không ?

Lưu Ly thở dài. Cô nhìn khói thuốc bay dạt dờ và hỏi:

- Nếu là anh, anh sẽ làm sao ?

Tường nhẹ nhàng:

- Với quá khứ, tôi thích im lặng hơn Im lặng đâu có nghĩa là đã quên Đúng vậy ! Quên hay nhớ không do trái tim mình định đoạt, nhưng vì người khác, ta phải biết dẫn lòng Nhìn Lưu Ly, Tường nói tiếp:

- Đó là cách suy nghĩ, giải quyết của tôi, xin em đừng xem như lời khuyên Lưu Ly im lặng, trong phòng chỉ? còn tiếng quạt rì rì rất nhỏ. Cô rụt rè nhìn anh:

- Tôi phải về thôi !

Tường vội kêu lên:

- Sao vội thế ! Tôi vẫn còn nhiều chuyện chưa nói với em mà !

Lưu Ly ngập ngừng thoái thác:

- Tôi không còn tâm trí đâu để nghe nữa Tường gục gặt đầu:

- Tôi hiểu, nhưng nếu về nhà, hoặc cỡi ve lang thang khắp thành phố vào lúc này, em còn bị khủng hoảng hơn nữa. Đầu sao ơ? đây vẫn có người để Lưu Ly trò chuyện cho khuây khoa? Cô nhếch môi chán nản:

- Chắc gì anh hiểu tâm trạng của tôi Tường không tra? lời. Anh liên tục bật rồi tắt cái hột quẹt trên tay, trán nhú lại như đang quyết định chuyện quan trọng Cha? hiểu sao Lưu Ly cũng không chịu về như cô vừa nói. Đúng là lúc này cô sợ có mặt ở nhà, sợ. ngồi đối diện với mẹ hoặc ba trước mâm cơm. Còn lang thang một mình trên phố, thì cô cha? thích, nên miệng nói về nhưng chân không nỡ? nhắc lên Nơi Ly đang cần là ở đây, với người lâu nay cô luôn nghĩ tới. Tường không bị ràng buộc với ai, sao cô lại dối lòng khi nói “phải về” chứ ?

Giọng Tường bỗng tràn đầy xúc động:

- Tôi không dám cho là tôi hiểu tâm trạng của Ly, nhưng tôi có thể chia sẻ, cảm thông với em bằng một câu chuyện....

Lưu Ly chớp mi:

- Chuyện kể? về anh à !

Tường nhẹ nhàng lắc đầu:

- Về nhiều người, trong đó có tôi Có....tôi không ?

Tường nhìn cô mê mải rồi nói:

- Chắc chắn phải có, tôi tin vậy Không đề? ý đến câu nói đầy vẻ khó hiểu của anh, Lưu Ly ngồi yên với nét mặt chờ đợi Tường trầm tư:

- Hồi bé tôi rất được cha thương, có lẽ vì tôi giống ông nhiều hơn anh Nhân. Nhưng cha tôi chết trẻ, lúc tôi mới mười tuổi. Dù gia đình thuộc hàng giàu có, nhưng sớm mồ côi cha vẫn là bất hạnh. Và nỗi bất hạnh ấy đã giáng xuống đầu tôi Lưu Ly đoán mò:

- Không lẽ vì đau lòng trước cái chết của bác trai, mà anh đã....đã điên ?

Tường bỗng hơi gất gỏng:

- Tôi chưa bao giờ điên hết. Trái lại thần kinh của tôi là thần kinh thép....

Thấy mặt Ly hơi xui xuống, Tường vội vàng đùa với suy nghĩ sẽ làm cô vui lên:

- Em mà còn nghĩ tôi đã từng điên, chắc tôi sẽ điên thật mất Lưu Ly châm chọc:

- Vậy anh thử?...điên đi xem ra sao ?

Tường cười cười:

- Điên có nhiều loại, riêng tôi khi điên hay cắn bậy lắm, xúi tôi....lên cơn rồi la làng ghen Lưu Ly cũng cười theo anh, bất chợt cô quên khuấy những dần vật trong lòng. Tường đùa cũng vì muốn cô khuấy khoa?. Lúc nào anh cũng tốt với Ly hết, hay cô tưởng tượng thế ?

Tư. nhiên Lưu Ly bồi hồi khi nhận ra mình gần gũi anh biết bao. Dù chỉ gặp và trò chuyện với anh ba bốn lần, nhưng hình như...

Tiếng anh trầm trầm vang lên cắt dòng suy tưởng của Ly:

- Dì Ánh tư. tử sau khi ba tôi chết được một năm. Chính tôi phát hiện xác dì ấy trên cây xoài. Lần đó vì quá sợ, tôi ốm liệt giường cả tuần, đêm nào cũng mê sảng làm mọi người lo dì sẽ....dắt tôi theo, vì dì Ánh rất thương tôi. Cả dượng Trịnh cũng thế, bao giờ gặp, ông cũng dúi vào tay tôi tiền....

Lưu Ly nghiêm nghị:

- Thế anh có....ghét ba tôi không ?

Hồi đó còn quá nhỏ tôi chưa hiểu biết chuyện của người lớn để có thể ghét hay ưa. Đến lúc đủ khôn ngoan thì phải đối đầu với những nghịch cảnh khác, tôi không nhớ đến chuyện thù hận. Dượng Trịnh hay bà Tư Lan đâu Lưu Ly bấu môi không tin:

- Vậy sao lần đầu gặp tôi ở vườn xoài, anh lạnh lùng nói không hề quên chuyện xưa. Đã vậy còn bảo tôi:

- “xéo ngay” nữa Tường nheo nheo mắt:

- Vì lúc ấy trông em dễ ghét lắm !

Lưu Ly nhún vai:

- Tôi lúc nào cũng dễ ghét hết Tường nghiêng đầu ngấm cô:

- Lúc này thì không đâu Ly liếc anh một cái, mặt đỏ bừng. Cô chưa biết phải trả miếng thế nào, Tường đã nói tiếp:

- Thử ấy tôi tra? biết gì cả, con trai ở tuổi mười hai mười ba còn khờ lắm, đầu óc lúc nào cũng lo đá banh, thả diều chứ đâu đề? ý chuyện gì. Tôi rong chơi suốt ngày nhưng không đời nào dám leo hoành tới chỗ dì Ánh đã thất cổ. Nhất là từ khi dượng Trịnh lập cái miếu thờ. Tôi xa lánh nơi ấy vì một nỗi lo sợ mơ hồ nào đấy cho cuộc đời mình sau này, nhiều hơn là sợ. người đã chết. Thế nhưng đúng là số phận trở trêu, dù không tới vườn xoài tôi cũng bị lôi tới Sao lạ vậy ?

Chẳng có gì là lạ. Vì chuyện nào cũng có nguyên do cả Tường trầm ngâm nói tiếp:

- Ngay ngôi nhà sàn của tôi bây giờ, xưa kia là ngôi nhà sàn bằng gỗ rất đẹp do ba tôi tư. tay chọn từng cột mun, ván gỗ dựng lên. Khi ông chết rồi, tôi thường tới đó ngồi trên balcon nhìn xuống dòng sông phía sau nghĩ lung tung. Có một lần nghĩ học giữa chừng, tôi tới nhà sàn và lên lầu....

Nhếch môi một cái Tường nói tiếp:

- Em biết tôi đã thấy gì không ?

Ly lắc đầu thật nhanh. Cô bỗng hồi hộp khi đôi mắt anh bỗng dừng tới xâm lại, giọng hết sức lạnh:

- Tôi đã thấy mẹ tôi và Sáu Tiến....thật kinh khủng ! Tôi choáng tới mức đâm đầu chạy rồi té từ cầu thang xuống đất. Lại lòng sao khi tỉnh dậy tôi lại nằm ngoài vườn xoài, lúc đó trời tối rồi, vậy quanh tôi có rất nhiều người với những bó đuốc lá dừa bập bùng Tường rừng mình:

- Tôi không bao giờ quên những ánh lửa bập bùng như ma chơi đó....Nó đã ám ảnh suốt thời thơ ấu của tôi Lưu Ly kinh ngạc:

- Tại sao anh lại nằm đó ? Bộ....người nào đã lôi anh ra à !

Tường chua chát:

- Người nào bây giờ, ngoài mẹ tôi và Sáu Tiến !

Nhưng tại sao hai người lại làm vậy ?

Tại họ muốn dựng một vở kịch, trong đó tôi phải làm một diễn viên bất đắc dĩ Lưu Ly trầm giọng:

- Anh càng nói tôi càng thấy khó hiểu Tường đứng dậy:

- Vậy em tự suy nghĩ xem. Cũng đơn giản thôi mà ! Tôi vào tìm nước uống nhé !

Lưu Ly nhìn theo dáng cao lớn, nhanh nhẹn của Tường rồi nhíu mày. Cô suy nghĩ lung tung, nhưng không dám đưa ra kết luận vì thấy vô lý quá !

Trở ra với hai lon pepsi trên tay, Tường khui rồi đưa Ly một lon Anh tư. nhiên uống và nói:

- Em nghĩ ra rồi chứ ?

Lưu Ly gật đầu:

- Tôi có nghĩ, nhưng không tin rằng anh phải? đóng vai diễn Sao lại không, khi trên đời này chuyện gì chẳng xảy ra được. Chính hai người đã cho tôi uống thuốc ngủ, rồi kéo ra đó. Chờ đến tối mẹ mới hô ho.

Sao lại không, khi trên đời này chuyện gì chẳng xảy ra được. Chính hai người đã cho tôi uống thuốc ngủ, rồi kéo ra đó. Chờ đến tối mẹ mới hô hoảng người nhà đi tìm vì tôi chưa về Uống thêm một ngụm nước ngọt nữa, Tường kể tiếp bằng giọng đều đều vô cảm:

- Chính chú Năm, ba của Thúy Diệp tìm thấy tôi đầu tiên. Chú ấy bảo lúc đấy người tôi đã lạnh ngắt. Phải làm hô hấp, xoa bóp đủ thứ tôi mới mở mắt ra, nhìn trần trần xung quanh rồi lại mê man....Rồi từ hôm đó trở đi, tôi luôn mê ngủ và bị nhốt một mình trong phòng tối....Ai cũng bảo tôi bị mất hết hai hồn, năm vía rồi. Không khéo sẽ đi theo dì Ánh mắt !...Từ đâu cha? hiểu, Sáu Tiến rước một lão thầy bùa. Lã dấn bùa, bắt ấn, niệm thần chú gì chả biết. Chỉ biết sau mấy ngày tụng niệm, cả xóm này gọi tôi là “cậu Út” với giọng hết sức tôn kính Lưu Ly ấp ứ:

- Nhưng anh đâu có khủng, sao không biện hô. ình ?

Tường nhếch môi:

- Ai sẽ tin lời biện hộ của một thằng nhỏ khi chính mẹ nó đã khẳng định :

- ” NÓ điên rồi vì dám phá nơi....qua lại người côi âm”. Em biết không, ngày nào mẹ và SáuTiến cũng bắt tôi uống thuốc mà họ gọi là bùa. Uống thứ ấy vào tôi chấp chờn, nửa tỉnh nửa mê. Còn không uống thì bị trối, bị đánh. Lão thầy pháp vút vào người tôi biết bao thứ dơ bẩn, và nện tôi không biết bao nhiêu trận để phục hồn ma vớ vẩn nào đó ra khỏi thân xác đã như đòn Lưu Ly xót xa nhìn gương mặt buồn bã của Tường. Anh bỗng dưng lạnh thình như chìm vào côi riêng đầy đơn côi. Cô chợt thấy nỗi đau của mình so với những gì anh phải gánh chịu ơ? tuổi mười hai mười ba, cha? thắm vào đâu cả Tường mím môi:

- Thoạt đầu tôi chống cự, mắng chửi lại rất hăng, nhưng liền sau đó tôi nhận ra càng chống đối càng bị đòn, bị bỏ đói, nên tôi nhanh chóng ngoan ngoãn, cam chịu, nghe theo tất cả? lời của lão thầy pháp, của mẹ và nhất là của Sáu Tiến. Trong mắt tôi lúc ấy Sáu Tiến mới chính là ma quỷ, hắn đang mỗi ngày bắt một phần hồn của tôi để? thay vào đó là nỗi sợ hãi, nhục nhằn lẫn căm thù. Khi hiểu mục đích của mẹ và Sáu Tiến là muốn tôi không nói ra những gì đã thấy, hoặc có nói cũng cha? ai tin, thì tôi cũng đu? khôn để biết rằng mình muốn yên thân, phải câm lặng, phải khủng hoảng, điên điên như ý mẹ muốn. Và thế là tôi làm như Tôn Tẩn, chi? khác Tôn Tẩn gia? điên vì thằng bạn phản trắc còn tôi lại vì mẹ ruột của mình. Tôi đã già đi, khôn lỏi, biết tính toán trước sau với lứa tuổi mười hai rất nhiều Tường bật quẹt lên rồi nhìn ngọn lửa xanh nhảy nhót trước mặt. Anh cười buồn:

- Xem như tôi mất trắng thời hoa niên thơ mộng Lưu Ly ngáp ngừng:

- Không lẽ suốt thời gian dài anh cứ phải gia? điên mãi....làm sao chịu nổi ?

Để hột quẹt lên bàn, Tường nói:

- Với tôi điên nghĩa là ù lì, im lặng, ngơ ngẩn, ngơ ngác. Để yên thân thì phải giả ngốc thôi ! Sau một năm ở nhà vì....bệnh, tôi được đi học lại. Ngoài thời gian ở trường, tôi rút vào góc riêng của mình và vùi đầu vào sách. Hồi còn sống ba tôi mê sách lắm ông mua nhiều chất đầy mấy cái kệ to trong ngôi nhà hiện nay mẹ tôi và Hai Nhân ở. Ngày này ngày nọ, tôi như một con mọt gặm dần hết đồng sách ấy Lưu Ly hỏi:

- Còn mẹ anh và ông Sáu Tiến thì sao ?

Tường thần nhiên:

- Họ vẫn là một đôi tình nhân, nhưng dè dặt, kín đáo hơn. Lợi dụng sự nhẹ dạ của đàn bà, Sáu Tiến bòn rút tiền bạc của mẹ tôi đem sắm sửa cho vợ. Bà biết, nhưng làm ngơ vì sợ hấn bỏ đi luôn. Trong lòng mẹ tôi chi? còn lại mỗi mình Sáu Tiến nên càng ngày hấn càng lạm quyền, không coi bà ra gì. Hấn tự nhiên ở trong ngôi nhà sàn của ba tôi và xem nó như của mình....

Lưu Ly ngập ngừng:

- Chính vì vậy anh đốt nó ?

Tường nhưống mày:

- Em cũng biết chuyện này nữa à ?

Lưu Ly gật đầu:

- Tôi có nghe kể, nhưng không biết tại sao ?

Tường khó nhọc nói:

- Tôi đã đốt nó vì lòng ích kỷ, vì sự bất mãn, lẫn bất lực trước cuộc sống mà tôi ngỡ không bao giờ đối chọi được. Bây giờ nghĩ lại, tôi thấy việc làm đó thật sai lầm Lưu Ly an ủi:

- Dù sao lúc ấy anh còn quá nhỏ kia mà !

Tường lại nói:

- Nhưng chính nhờ hành động quá khích này, Sáu Tiến không dám lộng hành, hấn về ở mảnh đất bên cồn, thỉnh thoảng mới qua bên vườn và luôn dè chừng đối với tôi. Tính ra hấn nhờ làm quản lý cho gia đình tôi mà giàu lên. Trong khi ấy Hai Nhân cha? hay biết gì hết, tối ngày ảnh chi? nhậu nhẹt bê tha, miễn sao mẹ tôi cho nhiều tiền là được. Tôi cứ điên như vậy cho đến năm mười sáu tuổi

- Khoảng thời gian sau này, tôi hết sợ khu vườn xoài rồi. Trái lại tôi thường ra miếu chơi. Nơi đó vắng vẻ không ai quấy rầy, tha hồ đọc sách Lưu Ly nghiêng đầu:

- Rồi vì đâu anh lên Sài Gòn và trở nên “Ông Chủ nhỏ” như bây giờ ?

Tường mỉm cười:

- Chuyện đó dài lắm ! Kê? tới mai mới hết. Em có....can đảm ngồi nghe không ?

Cúi xuống nhìn đồng hồ. Lưu Ly cong môi:

- Tôi vốn tò mò. Ở lại một chút nữa đâu có sao. Anh kê? tiếp đi !

Nheo nheo mắt Tường thông tha? bảo:

- Nhưng tôi đói rồi ! Minh sẽ tìm quán nào đó ăn tối. Chắc em không nỡ từ chối ?

Lưu Ly nghiêm mặt vì câu nói tự nhiên của Tường:

- Tôi từ chối thẳng thừng dù anh đói cỡ nào Tường ngượng ngùng:

- Em nghĩ sai về tôi rồi....Thật ra tôi rất xấu nét. Đói là phải ăn mới được. Có lẽ thời gian bị nhốt, bị bỏ đói và bị uống thuốc bùa quỷ quái gì đó đã để lại ấn tượng sâu trong tâm trí tôi, nên tôi sợ. đói lắm !

Nhìn ánh mắt Tường, Ly chợt xúc động. Cô ân hận vì cách nói hơi gắt gỏng của mình vừa rồi. Cô đáp ứng:

- Xin lỗi ! Tôi không biết....

Tường dịu dàng:

- Bây giờ biết rồi, Lưu Ly nghĩ sao ?

Ly làm thinh, cô chưa bao giờ đi vào tiệm một mình với đàn ông. Hồi còn học phổ thông, cô chỉ vô quán với bạn bè trai gái cùng lớp thôi. Nên Lưu Ly lấy lý do này đề? từ chối, biết Tường sẽ nghĩ gì Mà tại sao phải từ chối cơ chứ ! Cứ rầm rập nghe theo từng lời của mẹ có tốt đâu khi bà là cả một lầm lỗi, khác xa với

những điều bà đã dạy Ly. Nhưng nếu nhận lời anh thì hay ho gì. Tốt nhất nên về vào lúc này Giọng Tường vang lên sốt ruột:

- Thế nào hả Lưu Ly ?

Tránh cái nhìn da diết của anh, Ly đáp:

- Tôi không quên vào quán với....người lạ Tường nhói ngực vì từ “người lạ” cô vừa dùng. Anh gượng cười:

- Tôi đâu dám ép. Hy vọng một ngày thật gần tôi sẽ không là người lạ nữa....và tôi lại kể tiếp câu chuyện dở? đang này cho em nghe Lưu Ly cần môi ray rút, khác với sự tự nhiên trước đây, cô bỗng đứng khách sáo, dè dặt với anh nhưng trong lòng buồn làm sao. Cô đã dối m'ình khi từ chối đề nghị của anh, đã vậy còn nói anh là “người lạ” nữa Ly mơ hồ thấy Tường có chút tình cảm đối với mình, nhưng thật chủ quan mới vội khẳng định tình cảm đó, khi cô còn biết về anh quá ít. Câu chuyện Tường kể vẫn chưa hết, gia đình anh và cô có những quan hệ phức tạp, Ly thông cảm với nhiều đau khổ Tường đã trải qua, nhưng đâu có nghĩa cô hiểu hết về anh. Dễ dãi quá, người ta sẽ coi thường. Mẹ vẫn từng dạy thế kia mà ! Và điều này mẹ không hề sai Vội vàng đứng dậy như sợ. trái tim đa cảm của mình đối ý, Lưu Ly nói thật nhanh:

- Tôi mong sẽ được nghe chuyện của anh. Còn bây giờ xin phép ..tôi về Tường mỉm cười dẫn chiếc Astrea ra cho Ly. Nhìn cô phóng xe đi, anh nuốt tiếng thơ? dài Dù biết Lưu Ly sẽ từ chối đúng như các cô gái con nhà nề nếp, Tường vẫn thất vọng khi thấy rõ Lưu Ly còn giữ một khoảng cách dè dặt, khách sáo với anh Nhưng Tường đâu có nản, anh nhất định sẽ chiếm được. trái tim cô, con bé chua ngoa nhưng dư sức làm chao đảo hồn anh

9. Chương 9

Sáu Tiến lăm lăm nhìn Tường. Thăng nhóc bị quỷ ám ngày nào bây giờ đã trưởng thành, nó bỏ xứ đi biệt một thời gian nay quay về trong lột vỏ một con báo im lìm, lặng lẽ nhưng cũng dữ dằn, quyết liệt. Lần này nó muốn đối đầu với ông, người nó rất căm hận. Hừ ! Nếu trước kia bà Hà nghe lời ông, nặng tay hơn với Tường một chút thôi, biết đâu nó trở? nên ngổ ngàng suốt đời. Và như thế, làm gì có rắc rối như hôm nay Gõ gõ cái ống pip bằng ngà lên nước bóng loáng vào lòng bàn tay, ông Tiến nhếch môi:

- Nghe....cô Hà bảo cháu muốn gặp chú, nghĩ mãi vẫn chưa ra chuyện gì Tường cười nhạt:

- Chú vẫn nhớ ngày nào, vờ vĩnh hay thật. Tôi không có thời gian rảnh đón nên xin hỏi thẳng:

- Chú rất tin ma quỷ, bô. chú không sợ dì Ánh và chị Huệ sao mà cất nhà gần miếu ?

Xoay xoay cái pip, ông Tiến bình thản trả lời:

- Chú có làm gì động đến họ đâu mà sợ. Ở gần có điều kiện cúng kiến, người khuất mặt còn phù hộ mình nữa là khác Tường hơi ngả người ra ghế và chăm chú nhìn Sáu Tiến. Ở? tuổi ngoài năm mươi, ông ta vẫn còn phong độ để làm mềm lòng mẹ. Bà đã báo cho Sáu Tiến biết anh sẽ tìm gặp, đề? ông ta chuẩn bị đối phó. Ca? bà lẩn Sáu Tiến đều muốn chiếm miếng vườn lâu nay bỏ phế của nhà ông Chín Trục. Điều này làm anh khó chịu. Khi nghĩ mình giáng tiếp tạo điều kiện cho hai người làm chuyện này Sáu Tiến đứng là mưu mô thu? đoạn, còn mẹ thì ích kỷ, tham lam. Cả hai rất xứng đối vừa lứa Nhìn như xoáy vào tâm can của ông Tiến, Tường gần từng tiếng:

- Hương hồn của hai người đàn bà bất hạnh đó sẽ không tha cho chú đâu, nói chi tới chuyện phò hộ. Đúng là phường mua thần bán thánh, lợi dụng vong linh của người chết đề? làm bậy Sáu Tiến vẫn ngọt ngào:

- Sao lại nặng lời dữ vậy ? Từ xưa tới giờ làm việc gì chú cũng tuân theo....lệnh của cô Hà chứ đâu dám tự quyền Tường đánh mặt lại:

- Chú dơ? hết tội ẹ tôi à ? Hừ ! Đúng là hai người làm việc rất ăn ý. Nhưng chắc mẹ tôi không đời nào xúi chú mò vào phòng của dì Ánh Ông Tiến hơi khựng lại nhưng vẫn chống chế:

- Đừng có nói bậy ! Không thì cô Ánh sẽ bẻ cổ mày chết tươi Tường bật cười:

- Chú tưởng tôi là thằng bé mười hai tuổi thơ? nào à ? Thay vì hù dọa lẽ ra chú phải hỏi tôi tại sao biết chuyện này Thấy ông Tiến hậm hực ngoảnh mặt, anh hạ giọng:

- Chính dượng Trịnh kê? đấy. Kể với mục đích thanh minh sự ghen tuông của mình hồi đó chứ không có ý gì độc ác. Vốn nhẹ dạ ca? tin nên dượng ấy cứ ân hận mãi chuyện....lộn phòng của chú. Dượng Trịnh ân hận đã nghi ngờ bạn và vợ để dẫn tới cái chết thảm của dì Ánh. Tội nghiệp ! Dượng ấy chỉ biết có một....

Nhìn trừng trừng vào Sáu Tiến, Tường lẩm li hỏi:

- Tại sao dượng Trịnh nghĩ mình đã ghen lầm, chú biết không ?

Sáu Tiến cúi đầu lẩm thình, Tường nói:

- Sau khi dì Ánh chết khá lâu, dượng Trịnh nghe thiên hạ rù rì với nhau rằng chú mò vào nhà dê? tìm mẹ tôi, ai ngờ tìm lộn dì Ánh....Chú và mẹ tôi là già nhân ngãi non vợ. chồng lâu rồi, nhưng vì dượng Trịnh không biết mới ghen bậy làm vợ tư. tử. Dượng Trịnh đã ân hận ca? đời nhưng khô? nổi dượng Trịnh đâu ngờ hôm ấy mẹ đi với bà nên không có nhà, cũng như chú không hay dượng ấy vừa từ ở Sài Gòn xuống....Thật ra đêm đó chú không hề lộn phòng, chú muốn dì Ánh từ lâu rồi....

Sáu Tiến rít lên:

- Mày lại dựng chuyện ha? thằng điên ? Có chó mới tin mày Tường tỉnh bơ:

- Tôi nói thì không ai tin, nhưng nếu chú Năm Kha nói thì thiên hạ tin rần rần. Đêm đó chú uống rượu với Năm Kha, chú đã nói gì với ông ?

Sáu Tiến ấp úng:

- Tao....không nói gì hết !

Có chứ ! Lâu quá chắc ông quên. Để tôi nhắc lại dùm cho....Sau khi uống ngà ngà, ông vỗ vai Năm Kha huênh hoang rằng:

- “Đêm nay không ngủ được với Ba Ánh thì không đáng mặt đàn ông...” Chú Năm Kha tưởng ông nói đùa nên khuyên sơ sài rồi kè ông về nhà. Ai ngờ ông lại mò qua phòng dì Ánh thật. Hừ ! Đúng là khốn nạn khi muốn bắt cá hai tay. Chính ông phải chịu trách nhiệm cái chết của dì tôi, chứ không phải dượng Trịnh và bà Tư Lan như lâu nay mẹ tôi và ông vẫn đơm đặt Lườm lườm nhìn Sáu Tiến anh nói tiếp:

- Lẽ ra tôi sẽ giấu kín chuyện này, cũng như những chuyện liên quan tới mẹ và ông, nhưng ông quá vô liêm sỉ khi trơ tráo vác mặt tới xin dượng Trịnh cho ở? nhờ ngoài vườn xoài nên tôi không thể? im được nữa Mắt long lên đầy căm hận Tường nghiêng rằng:

- Cuộc đời thật là khốn nạn, chi? vì không muốn thiên hạ biết được mối quan hệ bất chính của mình mà ông và mẹ đã bắt tôi sống kiếp điên khùng, vì lỡ nhìn thấy trò đồn mạt, dơ bẩn của hai người. Không khi nào tôi quên những trận đòn thù bằng roi đuôi cá đuối của ông. Tôi đã trở về thì ông chả bao giờ được yên ổn ở đây Sáu Tiến cười gằn:

- Tao sống trên đất của Chín Trục với sự đồng ý của Hai Trịnh. Mày làm gì đuối được tao ? Không lẽ mày lại đốt nhà như xưa à ? Lúc này làm thế là tù rục xương con ạ ?

Tường cười nhạt:

- Tôi phải có cách đề? dượng Trịnh tổng ông đi chứ ! Hừ ! Ông không xứng đáng để dượng Trịnh đối xử tử tế chút nào Sáu Tiến liếm môi:

- Mày định ngậm máu phun người sao ? Hai Trịnh không tin mày đâu !

Tường lơ lửng:

- Cứ thử xem ! Đời có vậy phải có trả. Huống hồ chỉ ông thiếu nợ. nhiều rồi, sao cứ tiếp tục vay hoài vậy Tao với mày không nợ. nắn gì cả. Mọi chuyện do bà ấy ra lệnh, tao chi? làm theo Kê? cả chuyện cho tôi uống thuốc ngủ ngày này qua tháng nọ à ?

Giọng Sáu Tiến hèn hạ:

- Đúng vậy ! Bà ấy muốn mày cứ mê mê tỉnh tỉnh mất hồn để hưởng quyền quản lý phân nửa tài sản được thừa kế của mày. Chớ đâu phải bà muốn giấu thiên hạ chuyện đã ăn ơ? với tao Tường đứng phắt dậy, mặt tái hẳn đi:

- Chú đúng là một thằng tôi Sáu Tiến rung đùi:

- Không tôi lắm đâu ! Ngày đó nếu tao không nhân đạo cho giảm liều thuốc ngu? lại có lẽ mày đã điên thật rồi. Nếu thế thì bây giờ mày đâu ngồi đây dạy đời tao. Bà ấy cũng đâu đến nỗi điên đứng khi phải giao lại tài sản đất đai ày. Ngẫm lại bà Hà cũng thương con ấy chứ ! Ở xứ này thiên hạ xì xầm chuyện tao và mẹ mày lâu rồi, còn chuyện vì sao mày ngơ ngác ngác tám phần đại, hai phần khờ, chả ai biết đâu. Nhưng nếu bị buộc phải rời khỏi đây, tội vạ gì tao không vui miệng kê? ra chứ ! Lúc đó chỉ sợ. bà ấy vỡ tim mà chết vì vừa mất nhân tình, vừa mang tiếng muốn hại con thôi ! Nghe đâu dạo này bà thường lên máu lắm. Nếu muốn trả thù tao và bà thì...xin mời. Đời này có giết mẹ cũng không có gì lạ Tường muốn đâm vào gương mặt hiu hiu tự đắc của Sáu Tiến quá. Nhưng anh không biết làm thế là rơi vào dụng ý của ông ta, nên dần lòng xuống, Tường mím môi nói:

- Mẹ tôi chi? là một phụ nữ nông thôn ít học, bà đâu rành về luật pháp đề? biết rõ người tâm thần không được quyền hưởng thừa kế. Chỉ có chú là gian manh, thu? đoạn, muốn đoạt của cải, chiếm vợ của bạn mới nghĩ ra cách hại con cái như thế. Nếu lúc đó, Hai Nhân không bị gởi đi học ở Sài Gòn, chắc anh cũng đồng số phận với tôi Lâm lì nhìn Sáu Tiến, anh gần giọng:

- Mẹ tôi không rành về thuốc men làm sao cho tôi uống thuốc ngủ chứ ! Chú nói nhờ chú nhân đạo giảm liều, nên tôi mới không điên à ! Chắc không có chuyện đó quá. Chẳng qua chi? tại sợ tôi bị lạm thuốc chết, nên chú mới giảm liều thôi ! Càng nghĩ tôi càng tội nghiệp sự nhẹ dạ của mẹ và càng hận sự. thâm độc của chú. “Quả báo nhân tiền” Người xưa nói chẳng sai đâu !

Sáu Tiến cắn cái pip thật chặt, mắt nhú lại nhìn đanh ác. Phải chi hồi đó thuốc nó chết nhỉ ? Ông đã tính sai một nước cờ, đề? bây giờ ân hận thì muộn rồi...Đúng là ông tính rất kỹ chớ không sai, có điều ông không tiên liệu được hết mọi chuyện trên đời. Ông chỉ muốn Tường dở dơ? ươn ươn tới già, tới chết nhằm mục đích bà Hà sẽ là người quản lý số tài sản thừa kế ấy được thừa hưởng. Mà bà ta là quản lý, thì khác nào ông quản lý, còn nếu thuốc nó chết, thì Hai Nhân sẽ là người thừa kế duy nhất, bà Hà có sợ mũi gì ngoài công đất ít ỏi được thừa hưởng để dưỡng già Sáu Tiến lại bực dọc cắn chặt cái tẩu. Ừ ! Ông đã tính già hoá ra non. Ông không ngờ có ngày thằng quỷ ám ấy hết điên và trở? về đòi lại những gì của nó, rồi tra? thù bằng cách làm khó dễ, ép ông vào bước đường cùng như vậy. Dĩ nhiên ông cũng có cá tính riêng, ông đang nắm dao đằng cán, sao lại nao núng trước, thằng nhãi ranh từng sợ. Ông như sợ cọp chứ. Hừ ! Để xem nó làm gì được ông Hắt hàm theo kiểu cách kê? cả, Sáu Tiến giễu cợt:

- Mày định trả thù bằng cách tống tao khỏi xứ này à ! Xem vậy chứ không dễ đâu Tường cười nhạt:

- Hôm nay tôi tới khuyên chú nên dỡ nhà rời khỏi đây, nếu không đừng trách tôi Sáu Tiến ung dung đứng dậy:

- Trừ khi Hai Trịnh đuổi, tao mới đi. Đây không phải là đất của mày. Bây giờ ra khỏi nhà tao ngay Tường không nao núng, anh khinh bỉ:

- Chú như một thứ bệnh dịch, ở nơi nào gây họa. nơi đó. Cái chết của chị Huệ, việc chị Sa ôm hận bo? nhà lên Sài Gòn bán bia ôm đu? nói rõ bản chất của chú, một người sống bằng nhục dục thấp hèn Sáu Tiến khựng lại, nhưng ông đã mau chóng cười ré lên:

- Hê ! Hê ! Mày nói gì vậy thằng khùng n! Con Huệ chết liên quan tới lão Chín Trực, chứ ăn thua gì tao ? Còn con Sa hả ? Tại sao nó lên Sài Gòn, mày nên hỏi thằng Hai Nhân cho rõ Ông lúc nào cũng trơn tuột như con lươn. Nhưng rồi xem, từ giờ tới chết ông không được yên thân đâu Sáu Tiến khinh khỉnh:

- Tao không quên đoạ. bằng lời như mày, nhưng bình sanh tao đã tính gì là phải làm cho bằng được, huênh hoang hăm he là kiểu của đàn bà, hiểu chưa ?

Tường hậm hực đi ra khỏi căn nhà lá vừa mới dựng của Sáu Tiến. Anh thấy mình ngu khi tới đây nói những lời chẳng thấm gì với lão. Muốn Sáu Tiến rời khỏi khu này chỉ có vợ Trịnh hoặc ông Chín Trực ra tay

thôi Dầu sao dưỡng Trịnh cũng là bạn thân của lão, dưỡng muốn bù đắp chuyện hiểu lầm ngày xưa nhưng hiện tại không sống nơi đây, thì đâu biết Sáu Tiến làm mưa làm gió gì trên đất của mình. Còn ông Chín, tại sao lại để Sáu Tiến ở, khi ông thừa biết lão là hạng người nào ?

Không thể? để Sáu Tiến ở? đây được ! Tường đi thật nhanh về hướng nhà mình, vừa bước vào trong anh đã vội vã gọi to:

- Chú Năm ơi !

Không nghe trả lời. Tường liền ra phía sau, chỗ balcon nhìn ra sông cái nơi đậu một dây bè. Trên chiếc bè khá lớn ông Năm Kha đang cho cá ăn. Anh nóng nảy lớn tiếng:

- Chú để tụi nó làm, vào đây tôi hỏi thăm chút chuyện:

- Ngồi chờ ơ? chiếc bàn ngoài balcon, anh châm thuốc hút. Anh muốn biết rõ hơn nữa lý do chị Huệ treo cô? ngay cây xoài trước đó dì Ánh đã tự tử và còn cả chuyện chị Sa.... Chắc chắn chú Năm phải rành chuyện đó hơn ai hết. vì cả hai người đều có họ hàng với chú Tường hút đồ. nữa điều ba sô thì ông Năm vô tội:

- Vừa lau mặt vào chiếc khăn rằn, ông vừa hỏi:

- Chuyện gì vậy cậu Út ?

Đẩy gói thuốc về phía ông, Tường nói:

- Chú hút thuốc đi đã Rít một hơi thật dài, ông Năm chăm chú nhìn Tường với vẻ dò hỏi:

- Đợi ông thư giãn chút ít, Tường mới trầm giọng hỏi:

- Vì sao chị Huệ. tự tử vậy chú Năm ?

Không trả lời ngay, ông Năm nhú mày:

- Ủa ! Hôm nay cậu kêu tôi giật ngược vì chuyện xưa lắt nhắt này à ! Con nho? yên mồ yên mã rồi cậu khơi lại làm chi ?

Tường nói:

- Hồi đó tôi nghe tại ông Chín Trực nghi chị ăn cắp vàng của ông theo trai, nên chị? mới tự tử để minh oan ình Ông Năm gạt đầu:

- Thì đúng như vậy rồi !

Tường cau mặt:

- Nhưng sau này tôi lại nghe khác....

Ngừng một chút để quan sát nét mặt của ông Năm, Tường nói tiếp:

- Chính Thúy Diệp kể với tôi đấy....Diệp kể là vì chị Huệ đại dột nghe lời đường mật của Sáu Tiến nên có bầu....Lão già dê ấy tro? mặt, khủng hoảng quá chỉ mới tự tử Ông Năm gạt ngang:

- Con Diệp nói xàm, sao cậu lại tin Tường nghiêm mặt:

- Chú Năm ! Chú định bao che cho Sáu Tiến à ! Chú là bạn của ông, nhưng cũng là chỗ quên biết với ba tôi. Chẳng lẽ chú giấu tôi sao ?

Ông Năm bối rối vứt đầu thuốc còn cháy đỏ xuống sông:

- Nhưng chuyện này không liên quan gì tới cậu hết Tường gằn từng lời:

- Đúng vậy, nhưng liên quan tới ông Chín Trực, ông đâu có lỗi gì sao lại mang tiếng oan ?

Ông Năm Kha làm thinh, Tường nói tiếp:

- Nếu chú không kê? hồi đó Sáu Tiến cố tình mò vào phòng dì Ánh, để dưỡng Trịnh phải nghi ngờ dẫn tới việc dì ấy tự tử, thì tôi cũng như mọi người, đều tưởng rằng dưỡng Trịnh tặc đến mức nghe lời vợ. nhỏ

ruồng rẫy, phụ bạc, phủ nhận cả giọt máu của mình làm vợ lớn đau khổ đến mức phải chọn cái chết Cười khẩy một cái, Tường cao giọng:

- Dù Sáu Tiến có....mò vào phòng dì Ánh hay không, dưỡng Trịnh cũng có lỗi, điều tôi muốn đề cập đến là thái độ của Sáu Tiến, chú ấy thật tráo tráo khi vác mặt tới xin dưỡng Trịnh cho ơ? nhờ vô thời hạn Ông Năm Kha thở dài, ông biết Tường rất hận Sáu Tiến. Ngày bỏ xứ ra đi cậu đã thề nếu trở về thì Sáu Tiến không còn đất dung thân. Bây giờ Tường bắt đầu thực hiện triệt để lời thề của mình Dù là bạn với Sáu Tiến, ông thật bụng chẳng ưa gì hắn vì Sáu Tiến là một kẻ thực dụng, lọc lõi, gian manh, sẵn sàng bán rẻ bạn bè và ca? nhân tình nếu có thể để? đạt được điều hắn muốn. Lâu lắm rồi, kê? từ ngày con bé Huệ. chết, ông đâu thèm nhìn mặt hắn. Nhưng sở dĩ ông giấu bằng chuyện này là vì danh dự gia đình....Không ngờ Thúy Diệp lại lắm điều như vậy Ném tầm nhìn ra sông, ông Năm uể oải nói:

- Cậu đã biết tôi cũng không giấu nữa. Đúng là con Huệ bị Sáu Tiến dở trò đồn mạt đến nỗi phải mang thai chứ không phải nó bị hắn dụ dỗ. Gia đình tôi đâu hay biết chuyện này, vì lúc ấy Huệ. đang làm việc cho nhà ông Chín Trực, Sáu Tiến thì ở tại nhà của mẹ cậu. Nó là thứ heo nọc, già chẳng tha, bé chẳng buông, dù....xin lỗi cậu, có bà Hà một bên, Sáu Tiến vẫn không tha con Huệ. Khi biết mình đã có con, Huệ. tìm Sáu Tiến, thằng này cười hô hô và trơ trẽn nói rằng không có gì chứng minh giọt máu đó là của nó cả. Thế là con Huệ âm thầm ra vườn xoài, tìm đúng gốc cây trước kia cô Ba Ánh thắt cô? đề? tư. tử Nuốt nghẹn ơ? cô? xuống, ông Năm trầm giọng:

- Trước hôm con Huệ. tư. tử? mấy ngày, ông Chín có làm mất mấy khâu vàng, nói chung kẻ ăn người ơ? trong nhà, ai ổng cũng hỏi, cũng nghi ngờ chứ không riêng gì con Huệ. Nhưng đừng một cái con nhỏ? tư. tử, nên miệng đời mới chĩa mũi dùi vào ông Chín. Lúc đó bà chị Hai tôi, vì thương con chết oan nên kéo họ hàng qua nhà ổng ăn vạ. Ông Chín có cho tiền, lo đám ma rất đàng hoàng. Ai cũng tưởng nó chết vì bị nghi oan Tường tò mò:

- Vậy sao chú lại biết....

Ông Năm buồn bã:

- Sau khi mở cửa mã. Chị Hai tôi mới tìm thấy lá thơ tuyệt mạng nó giấu trong tủ quần áo của chị. Đọc xong chị tức tốc kêu tôi qua và mắng chửi thậm tệ, vì Sáu Tiến là bạn tôi mà ! Cầm lá thơ trong tay, tôi bỏ nhào đi tìm thằng chó đẻ ấy. Nhưng vừa ra tới sân, ba con Huệ. đã ngăn tôi lại. Ánh không muốn xóm giềng dị nghị. Theo ảnh để người ta nghĩ con Huệ chết vì muốn minh oan sự vô tội của mình, vẫn tốt hơn, đẹp hơn....Tôi đành chịu ý ảnh chỉ Tường hấp tấp hỏi:

- Chắc lá thư ấy đâu còn nữa hả chú ?

Ông Năm Kha im lặng nhìn Tường, mãi lâu sau ông mới lơ lửng nói:

- Còn thì sao mà đốt thì sao ? Con Huệ. đã yên mồ, yên mã rồi cậu Út à. Tôi không giúp được gì cho cậu đâu Tường lắc đầu:

- Tôi nghĩ chị Huệ rất muốn chúng ta vạch mặt Sáu Tiến, nên mới viết thư kê? rõ mọi việc, gia đình chú lại vì danh dự, đang giá mà để lão ta ung dung tư. tại hằng bao lâu nay, trong khi ông Chín lại mang tiếng oan. Thật phí lý !

Ông Năm nhìn thẳng vào mắt Tường:

- Cậu muốn minh oan cho ông Chín Trực, muốn làm việc gì đó cho con Huệ, hay cậu muốn lợi dụng cái chết của nó để?....đánh vào Sáu Tiến ?

Tường không nao núng:

- Tôi muốn cả ba cái, nhưng không hề lợi dụng cái chết của chị Huệ. Chú quá lời rồi đó !

Chép miệng, ông Năm bảo:

- Tiếc là lá thơ ấy đã bị đốt, mong cậu đừng bươi lại đồng tro tàn nữa Quất mắt lên, Tường cộc cằn:

- Không được !

Đứng dậy ông Năm nhỏ nhẹ:

- Tôi phải về bè dê? chuẩn bị. Ngày mai đã tới kỳ bán cá. Lần này không đơn giản đâu, nếu Sáu Tiến thò tay vào Tường ngã người ra ghế, anh bứt rứt với những gì vừa nghe được. Thì ra chị Huệ bị Sáu Tiến cưỡng bức chứ không phải chị ấy dại dột nghe lời lão ta như Thúy Diệp kể. Anh chợt nhớ tới gương mặt dịu dàng và làn da bánh mật và nụ cười rất có duyên có chị Huệ. Có lẽ chị ấy bằng tuổi anh Hai Nhân....Với Tường chị Huệ luôn đề? lại ấn tượng tốt vì khi mọi người xa lánh, hắt hủi thâm. chị trêu chọc anh khá nhẵn tâm, thì chị luôn ân cần thăm hỏi. Có trái cây ngon, chị hay đem ra miếu cho Tường. Từ hồi bị gán bệnh điên trở đi, anh đã không còn sợ ma quỷ gì nữa, trái lại Tường thích tìm những nơi vắng lặng để suy gẫm cuộc đời hơn Trước khi chị Huệ. tự tử chừng một hai ngày, Tường thấy chị ngồi khóc một mình ngoài bờ sông, hôm ấy trông chị thật lạ. Anh hỏi nguyên do, chị lắc đầu rồi bỏ? đi. Như chạy trốn điều gì đáng sợ lắm. Sau đó anh nghe tin chị treo cổ nơi cây xoài vào ban đêm đúng vào khoảng thời gian anh không có mặt ở? đây Thế là anh mất một người thương mến mình. Trong nỗi tiếc vô cùng. Hồi ấy cũng chính ông Tiến lớn tiếng mắng ông Chín giàu mà keo bẩn, độc ác, đa nghi đến dẫn cái chết của một cô gái thơ ngây. Lão ta đúng là ngậm máu phun người, thật đáng ghê tởm Càng nghĩ Tường càng hận Sáu Tiến kinh khủng. Nhất định anh phải tìm ra cách lật mặt nạ, và đánh bật lão ra khỏi xứ này mới được.

10. Chương 10

Đào xăm xoi trái măng cầu xin chín cây, rồi hí hửng nói với bà Tám:

- Có chú Sáu ở? khúc vườn xoài vậy mà đỡ ghê hờ dì Tám !

Bỏm bẻm nhai trầu, bà Tám làu bàu:

- Tao cha? thấy cái gì đỡ hết. Có lo thêm là khác !

Lừ mắt nhìn cô, bà lừ giọng:

- Bắt đầu từ bữa nay khu vườn bên đó mày dê? chú ba làm cỏ, không có chuyện gì đừng léo hánh ra ngoài mất công....người ta lo thêm Hắt đuôi tóc dài đen nhánh ra sau vai, Đào ngạc nhiên:

- Tại sao vậy ?

Nhíu mày khó chịu, bà Tám gắt gỏng:

- Đã dặn thì cứ làm theo, hỏi hỏi cái gì ?

Rồi bà càu nhàu:

- Cái tướng thẳng cha đó không đem tốt lành lại cho ai đâu. Trước hết nên dang nó ra trước Đào cãi lại:

- Tại di ác cảm với người ta rồi mới nói vậy. Hồng có chú Tiến thì mấy cây măng cầu ở? mé mương dê? cho chim ăn, chớ ai dám ra ngoài hái đem vô tận nhà như vậy cho di. Có người canh vườn, canh đất giùm, di còn chê ! Con thấy chú ấy cũng đàng hoàng dễ mến, lại lịch sự vui vẻ chứ không cộc cằn, lời thôi lếch thếch giống chú Ba Bà Tám nói:

- Nít ranh biết gì mà nhận xét, tao nói Sáu Tiến không phải là người tốt. Hồi đó chính vì ghen với thẳng chả, mà cậu Hai mới nặng lời làm ợ Ánh chết oan Đào trở mắt:

- Vậy sao cậu ấy còn cho ở? nhờ ?

Chuyện đàn ông với nhau, ai mà biết !

Đào lằm bằm một mình:

- Không biết mà....lại nói như rành lắm vậy....

Dì Tám nạt:

- Mày lải nhải gì đó ?

Dạ đâu có !

Vậy thì lo tới nhà thím Chín đòi tiền dứa đi ! Mua cả tuần rồi còn chưa tra? cho người ta Đào ngưng nguẩy bước ra sân, thay vì đi về phía cổng, con bé búống bình rẻ sang khu vườn xoài, Đào vẫn thích trò chuyện với người đàn ông ở nhà quê, nhưng phong cách lịch lân khác thường đó. Ông ta ăn nói rất có duyên, đã vậy còn biết quan tâm đến người khác, dù người ấy....là con nít rang như cô Vừa đi được vài bước, Đào chợt giật mình khi thấy Tường lăm lăm đứng trước mặt. Từ trước tới giờ cô chỉ? thấy anh chớ chưa bao giờ trò chuyện hoặc đến gần như vậy. Anh xuất hiện đột ngột làm Đào hoảng hồn Cô lắp bắp:

- Cậu....cậu Út đi đâu vậy ?

Tường nhú mồm trước vẻ bối rối của Đào:

- Tôi sang thăm ông Chín. Có ông ơ? nhà không cô bé ?

Đào gật đầu thật nhanh:

- Dạ có ! Đê? tôi vào cho ổng hay Nói dứt lời, cô quay lưng chạy một mạch vào phòng khách. Giọng líu lại:

- Ông Chín ơi ! Có cậu Út Tường kiểm Đang ngắm nghía chậu cần thăng nhỏ xíu đặt trên bàn thờ bà, ông Chín Trục hỏi lại:

- Bây nói ai kiểm ?

Dạ....cậu Út Tường, con bà Hà Lấy cái kính lão bo? lên bàn, ông bảo:

- Ra mời....họ vào. Rồi lo nước nồi Chém chè. sữa bột, ngồi lại trên cái trường kỷ bằng gỗ mun cần xa cừ lên nước ngủ sắc óng ánh, ông Chín nhìn ra cửa, lòng đầy thắc mắc....

Lâu lắm rồi bên nhà đó không ai sang nhà này. Ông không trách họ, nhưng riêng Hai Nhân, ông ghét lắm !

Có lần ông được mời đi ăn giỗ, trong đám có cả Hai Nhân và Sáu Tiến, thằng nhãi con hồn xược đáng tuổi cháu nội, đã chỉ? mặt ông mắng sa sả trước bao nhiêu người Nó bảo ông là “lão già ó dâm, giàu mà keo bằm, đa nghi chắc sàm sỡ với con Huệ không được nên đặt điều vu khống, làm con nho? tư. tử ” Lần đó ông giận đến choáng váng mặt mày. Cái thằng chó ấy đã mượn rượu mắng ông những lời thật cay độc. Đến bây giờ ông vẫn chưa thềm nhìn tới mặt nó Với Út Tường thì khác, số phận nó cũng lận đận lao đao khổ sở hơn mọi người. Chuyệ,n giả diên hay diên thật cua? nó vẫn là điều bí ẩn, nhưng dù gì Tường cũng là đứa biết lớn biết nhỏ. Từ khi về tới nay, bao giờ gặp ông, nó cũng chào hỏi đàng hoàng. Nó là đứa biết vượt qua số phận của mình. Lúc bỏ làng bỏ xóm ra đi, nó là một thằng khùng, bây giờ về cố xứ với bề thế một ông chủ , Út Tường không đơn giản chút nào. Nó đã đuổi thẳng cẳng thằng bạn của ông già nó ra khỏi cù lao, bây giờ nó muốn gì ơ? ông chứ ?

Thật ông đoán chưa ra !

Đợi Tường ngồi xuống và nhìn chán chê phòng khách rộng bày biết bao nhiêu là đồ cổ, ông Chín mới đẩy gối thuốc về phía anh:

- Hút thuốc đi Út. Sao, mày thấy phòng này có gì lạ không ?

Tường mỉm cười:

- Dạ không có gì lạ, ngoài cảm giác hồi nhỏ cháu hay theo dì Ánh qua đây chơi, cháu nhớ lúc nào dĩ cũng căn dặn:

- Không được tới gần mấy cái độc bình, đĩa sứ của ông. Lúc đó cháu mê lắm nên cũng đến rờ vào cho bằng được. Cháu không quên cái mặt lạnh của mên sứ khi chạm tay vào. Hồi ấy cháu đứng không cao bằng cái độc bình mên xanh kia, với cháu căn phòng này rất lớn, nhưng bây giờ cũng thường thôi Ông Chín nhếch môi nhìn Tường:

- Ông thấy mày già hơn tuổi nhiều lắm Út à ! Phải lo làm giàu dữ lắm không ?

Tường lắc đầu:

- Dạ đâu có ! Cháu mãi lo làm người mà cứ sợ không xong, nên mới mau già đó chứ !

Ông Chín cười xoa:

- Mày khéo ví von lắm con ạ ! Có chuyện gì, cứ nói đi Tường từ tốn rút ra một điều thuốc rồi nói:
- Có chuyện, nhưng của ông Nhíu mày lại, ông Chín hỏi:

- Của ông à ! Vậy thì nói ông nghe thử coi Trước khi nói, cháu muốn biết tại sao ông đồng ý cho chú Tiến ở đậu ngoài vườn xoài Hơi bất ngờ vì câu hỏi đột ngột của Tường, ông Chín Trục im lặng, nhưng liền sau đó ông chợt dừng dừng nổi giận khi nhớ tới gương mặt cả quyết của Hai Trinh khi nó nói đã đồng ý cho Sáu Tiến ở? nhờ ngoài vườn xoài. Cái thằng đúng là không có lập trường, trước kia hậm hực ghen tuông với Sáu Tiến, bây giờ sau hơn mười mấy năm lại rước nó về ở trên đất mình. Quân tử tàu kiểu này chỉ khiến thiên hạ chê ngu thôi !

Ông Chín thẳng thắn:

- Ông không muốn đâu, ngắt một nỗi dưng Trinh lỡ hứa thành ra tao phải chịu ý nó Lấy trong túi ra một phong thư ngả mày vàng được gấp làm đôi, Tường để xuống bàn. Ông Chín ngạc nhiên:
- Thơ gì vậy ?

Tường nói:

- Thơ của chị Huệ. Trước khi tư. tử, chị ấy đã viết thơ đề? lại cho gia đình Ông Chín Trục dò dẫm:
- Lá thơ này có liên quan tới ông à ?

Cháu nghĩ là có, ít ra nó cũng chứng minh ông không có trách nhiệm đối với cái chết của chị Huệ Đeo cái kín lão lên, ông Chín Trục hấp tấp đọc, trong khi Tường thông thả rít từng hơi thuốc Hơi sáng chú Năm Kha làm anh bất ngờ khi chú đưa anh lá thơ ngả màu vàng và nói:

- Tôi giao lại cậu lá thơ này vì nghĩ tới con Diệp. Cậu liệu sao coi được thì liệu Tường thừa thông minh để hiểu chú Năm muốn ám chỉ điều gì. Chính điều này làm anh khó chịu hơn thông cảm Chú đã biết anh không yêu Thúy Diệp, sao lại cố ý gài anh vào. Chú hiểu anh sẽ không từ chối lá thơ, vì đó là vũ khí giúp anh khử Sáu Tiến khỏi đất này, do đó khi dứt thơ vào túi Tường lặng thinh không nói không rằng....Năm Kha vốn lo xa nên mới giữ :

-” Bằng chứng buộc tội” Sáu Tiến lại, thay vì đốt bỏ. Bây giờ chú mượn tay Tường và ông Chín tống Sáu Tiến đi. Nghĩ cho cùng chú cũng tha? hận, vậy mà còn nói lời ràng buộc với Tường Tư. dưng lòng anh bức bối vô cùng khi nghĩ tới những việc mình đã làm cho Năm Kha , Chú ấy bắt đầu quá đáng rồi đây. Hừ ! Tường không thích leo lải bởi bất cứ ai, về bất cứ chuyện gì. Chú Năm đã sai lầm khi dùng lá thư này đề? định liệu chuyện tình yêu cho con gái mình....

Ông Chín bỗng gầm lên:

- Đồ khốn kiếp ! Cái thằng chó đẻ? đó vừa s* n cướp vừa la làng. Thật không ngờ nó đốn mạt như vậy ! Nhưng tại sao tới bây giờ mới lôi lá thư này ra Tường nho? nhẹ:
- Gia đình chị Huệ phát hiện lá thư này sau ngày mở cửa mã. Họ đã im lặng vì danh dự, nhưng bây giờ họ phẫn nộ. khi thấy Sáu Tiến trơ trên quá mức....

Ông Chín Trục đâm tay xuống bàn:

- Tao sẽ tống cô? nó ngay tức khắc Nhưng nếu với lý do trong lá thư tuyệt mạng của chị Huệ cháu e không tiện, vì....

Ông Chín Trục ngắt lời Tường:

- Tao hiểu rồi ! Nhưng ít ra cũng phải....giải oan cho tao chứ ! Hừm ! Bao nhiêu năm nay ai cũng nghĩ xấu cho lão già này, bây giờ phải vạch mặt nó ra Tường mềm mỏng:
- Chuyện quá lâu, không ai tin ông, khi Sáu Tiến đang ung dung ở? trên vườn xoài Mặt ông Chín đỏ? gay:

- Thiên hạ đui hết từ lâu rồi, tao chả cần ai tin, nhưng dứt khoát thằng khốn nạn ấy phải ra khỏi đất của tao Tường nhẹ nhõm trong lòng. Anh đã đạt được một phần mục đích, bây giờ ăn thua ông Chín Trực, phải khích ông già thêm chút nữa mới được Anh gia? vờ ngập ngừng khó xử:

- Chú Sáu là bạn dượng Trịnh, ông đuổi chú đi chắc khó Ông Chín hầm hầm:

- Sao mà khó ! Hừm ! Hồi mày đuổi nó khỏi miếng đất bên cồn có khó không ? Thà tao lấy vườn lại bán rẻ, còn hơn cho thứ như nó ở. Hừ ! Lâu nay tao không chủ trương bán đất, nhưng lần này chắc phải bán phứt miếng vườn ấy cho rồi. Mười mấy, hai mươi năm nay có thu huê lợi gì đâu !

Tường vội vàng nói:

- Trước đi mẹ cháu sai trái khi để Sáu Tiến hàng năm thao túng khu vườn xoài. Bây giờ trở đi cháu sẽ không để chuyện này xảy ra nữa Ông Chín cười khẩy:

- Thằng Trịnh cho Sáu Tiến ở giữ đất một phần cũng nghe phong phanh thằng Hai Nhân tính rằng sẽ bán vườn xoài này cho tay việt kiều nào đó. Thằng anh mày biết gia đình tao không nỡ tranh chấp phần đất này vì tình nghĩa, nên mới ăn nói khó nghe như vậy. Nhưng thứ? nó bán xem, tao thách đó !

Dụi tàn thuốc vào cái gạt, Tường phân trần:

- Cháu chân ướt chân ráo mới về được mấy tháng, thời gian bỏ xứ đi lại quá lâu, nên đâu biết chuyện này. Nhưng ông Chín an tâm, có cháu, Hai Nhân không làm bậy được đâu !

Ông Chín Trực cười gượng khi thấy mình nổi nóng tầm bậy với Tường. Đúng ra là nó không liên quan tới chuyện Hai Nhân rêu rao sẽ bán đất hết Ông trầm giọng giải thích:

- Đúng là hồi xưa năm công đất ấy là của ông ngoại cháu. Nhưng sau một trận thua bài ổng đã bán lại cho tao, giấy tay, bằng khoán tao còn cất đây, không hiểu sao mẹ mày lại nói bậy để thằng Nhân thừa dịp làm tới. Tao với ông ngoại bây là bạn bè, thông gia, chuyện thằng Trịnh bo? con Ánh để nó tư. tử làm tao ray rứt cả đời rồi. Tao không muốn buồn phiền vì chuyện tranh chấp khu đất đó nữa, nhưng rất giận Hai Nhân và mẹ mày không biết lớn nhỏ, phải quấy. Chính vì vậy tao đành chấp thuận lời dượng Trịnh, cho Sáu Tiến ở Tường làm thỉnh. Anh bắt nạt khi thấy ông Chín đã bị rơi vào mưu của mẹ và Sáu Tiến thì ra ông không hiểu mẹ anh, Sáu Tiến và Hai Nhân chi? là một, tại sao vậy khi cả xứ này ai cũng biết hai người già nhân ngãi non vợ. chồng ?

Nhưng Tường sẽ nói gì với ông Chín về mẹ mình ? Tốt hơn hết là im lặng Ông Chín Trực bỗng nói tiếp:

- Tao biết mẹ bây và Sáu Tiến lén lút bao lâu naym nhưng coi vậy chứ không phải vậy. Trong chuyện quản lý vườn tược, ao cá, địa tô, Sáu Tiến đã qua mặt con Hà, cất riêng vào túi quá nhiều, nên mẹ mày dạo sau này đâu tin tưởng nó nữa, chính vì thế khi sang xin ở nhờ, Sáu Tiến mới khai chuyện Hai Nhân định lén lút bán đất. Hừ ! Nghĩ cho cùng Sáu Tiến đúng là tồi ! Giao đất cho nó cũng có nghĩa là giao trứng cho ác. Phên này thằng Trịnh cũng mất lờm rồi !

Chưa kịp nói gì thì anh nghe có tiếng con gái reo trong vạt:

- Ông nội !

Ngạc nhiên nhìn ra cửa, anh thấy Lưu Ly bước vào với chiếc túi xách hôm nào trên vai. Cô bé ngó ông Chín rồi đứng sững bên chiếc trường kỷ, mặt đỏ hồng vì không ngờ gặp Tường ở đây Tim Lưu Ly chột rợn rã, mặt cô chột sáng long lanh niềm vui bất ngờ. Cô như chột tỉnh khi tiếng ông Chín ngạc nhiên vang lên:

- Ủa ! Sao lại xuống đây ? Con đang đi học mà ! Ba mẹ có biết mày về thăm nội không ?

Phụ đôi môi hay cong lên trông thật dễ ghét Lưu Ly lú lo:

- Lần này mẹ cho con về ở với nội một tháng để...canh vườn....

Ông Chín nhướng mày:

- Không đi học à ?

Lưu Ly nũng nịu:

- Đại học....Mơ? Hà Nội, học ở? nhà nhiều hơn đến trường. Con đem theo một túi sách vở đầy. Tha hồ học Nhưng tại sao mẹ mày cho về đây chứ? Canh vườn nghĩa là sao?

Chớp mi một cái, Lưu Ly chợt rầu rĩ:

- Ba mẹ lại cãi nhau về cái vườn xoài, hai anh em con và mẹ không muốn cho ai vào đó ở cả Anh Đoàn phân công con về đây năn nỉ nội bảo ông Sáu Tiến dọn đi, cho yên nhà yên cửa Ông Chính Trực làm thỉnh. Không lẽ ông lại mắng con trai trước mặt Út Tường? Hừ! Gia đình đang êm ấm lại tự rước vạ vào thân, trong khi con vợ. thì chẳng vừa gì. Thằng Trịnh đúng là ngu, lần này nếu không đuổi được Sáu Tiến, ông cũng chả hơn gì nó Bực bội, ông sẵn giọng:

- Chuyện đó của người lớn. Con không phải lo mau vào trong nghỉ ngơi đi!

Vội liếc trộm Tường một cái, Ly ầm ỨC khi thấy anh mãi lo nhìn chiếc độc bình men xanh, chớ không chăm chú nhìn cô như lúc Ly mới bước vào nhà. Cô cúi cúi vác ba lô đi ra sau và....ng ngay Đào Con bé cười toe toét:

- Thấy chị xuống, em mừng dễ sợ Không kịp cười đáp lễ, Lưu Ly hỏi ngay:

- Gã....khùng kia qua nhà mình chi vậy?

Đào bĩu môi:

- Để....xui ông Chính đuổi chú Sáu Tiến khỏi vườn xoài. Cậu Út Tường đúng là ác nhân thất đức Lưu Ly cau mày:

- Sao em lại nói vậy?

Đào hất mặt. lên:

- Ông ta đã đuổi chú Sáu ra khỏi cù lao, bây giờ lại sang đây xúi bậy, không ác thì là gì?

Lưu Ly nghiêm mặt:

- Nội chị đã từng tuổi này, ai dám xúi bậy ổng, em nói phải lựa lời đấy!

Câu dẫn mặt của Ly làm Đào tiu nghỉu, con bé vả lả:

- Tại em thấy chú Sáu ở? ngoài vườn xoài trong đây mìn đỡ lo khi nghĩ tới trộm đạo, đêm hôm Em chi? thấy cái lợi trước ma* t thôi, còn về lâu dài đâu thể đề? người đứng ở trên đất mình được. Út Tường rồi ca? ông Nội không cho Sáu Tiến ở là đúng Đào bần khoản chống tay dưới cằm:

- Đuổi như vậy không biết chú Sáu sẽ về đâu?

Lưu Ly bật cười:

- Em khéo lo. Ông ta có bốn hướng với bốn bà vợ và con cháu đề? về dưỡng già Trợn tròn mắt Đào la lên:

-L Cái gì? Ông ta có bốn bà vợ. à? S....a....o chị biết?

Mẹ chị nói:

- Đào hỏi tới:

- Mợ Hai ở tuốt Sài Gòn, có về đây hỏi nào đâu mà biết!

Giọng Lưu Ly thản nhiên:

- Cần chi phải về, bà con xứ này lên Sài Gòn làm ăn ca? đồng, người kể một chút tới chuyện xóm làng, quê hương, mẹ chị rảnh thời sự Ở đây hơn em nữa đấy!

Đào bán tính bán nghi nhìn Lưu Ly, một lát sau con bé chép miệng:

- Trông ông ta rất phong độ, thảo nào nhiều vợ. cũng phải Lưu Ly vụt hỏi:

- Dì Tám đâu Đào?

Chắc ở? ngoài vườn. Chà thấy chị, không biết dĩ sẽ....lâu bầu cái gì đây!

Lưu Ly cắc cớ:

- Vậy lúc không có chị, dì đã bầu cái gì ?

Đào nhún vai:

- Đu? chuyện, kê? làm sao hết. Như mới tức thời, dì Tám bầu nói ông Sáu Tiến là người xấu, tại ông mà mẹ Ánh chết oan....

Rồi sực nhớ ra mình vừa hớ, Đào tái mặt bụm miệng lại Lưu Ly lạnh tanh:

- Lần này dì Tám và em phải trả lời tại sao giấu tôi mối liên hệ của gia đình này và gia đình bà Hà Đào vuốt mồ hôi trên trán:

- Chị đã biết hết rồi sao ?

Ly nhếch môi:

- Chuyện đó có gì bí mật, khi cả xứ này đều biết từ lâu Chị phải thông cảm, ông Chín cấm không cho nói, em và dì Tám đâu dám cãi Lưu Ly làm thỉnh thả người xuống giường. Cô thấy ghê tởm vì bị xem là con nít, mọi người bưng bít giấu cô nhiều thứ. Ngay cả Tường cũng vậy, anh ta thật dễ ghét khi gặp cô mà làm lơ. Ly có cảm giác ơ? đây anh là người khác hoàn toàn lúc ơ? Sài Gòn. Anh cũng đóng kịch với Ly như mọi người qua bộ mặt lạnh tanh xa lạ sao ?

Vậy mà đêm qua Lưu Ly đã mơ một giấc mơ thật dễ thương. Trong chiêm bao cô thấy mình và Tường nắm tay dung dăng dung dẻ trên một cánh đồng toàn hoa dại và bướm. Bướm nhiều đến mức vừa đi anh phải đưa tay xua chúng. Rồi Tường hái cả một bó cúc kim vàng như nắng cho Ly. Anh bất ngờ đứng lại ôm cô, mặt cúi xuống, mắt mênh mông nồng nàn....Lưu Ly choáng váng trong vòng tay anh, cô khép mi chờ đợi....Nhưng liền tức khắc Ly giật mình thức giấc và thấy mình đang ôm chiếc gối, tim đập thình thịch, tâm thần xúc động dữ dội....Chính vì giấc chiêm bao quỷ quái này mà Lưu Ly luống cuống đo? mặt. Khi gặp anh ngồi ngay phòng khách Nhưng đó chỉ? là cơn mộng thôi. Thật ra Tường vẫn là một người lạ như trước đây vài ngày Ly đã nói với anh. Tại cô nghĩ tới anh nhiều quá làm chi, rồi bây giờ hụt hẫng Lưu Ly bảo Đào:

- Nhìn xem Út Tường về chưa Con bé rón rén chạy ra ngoài, rồi vụt chạy vào:

- Phòng khách chả có ai. Chắc hai người tới chỗ chú Tiến rồi Lưu Ly nhồm dậy thật nhanh:

- Đi với chị Đào ngạc nhiên:

- Đi đâu ?

Tới nhà ông Sáu Tiến xem nội nói gì với ông Chuyện của người lớn, em hổng dám đâu Lưu Ly đang giọng:

- Không dám thì chị đi một mình Dứt lời cô xăm xăm bước ra sân. Đào hoảng hốt chạy vội theo vì lo cho Lưu Ly nhiều hơn là ngăn cản cô. Con bé thừa biết tính Lưu Ly bướng bỉnh, ở nhà thường bị ba mẹ ràng buộc vào khuôn phép nên khi....xổ lồng như vậy, Ly sẽ làm theo ý mình, khó ai khuyên can được, dù người đó là ông Chín Đến tới căn nhà lá đơn sơ của Sáu Tiến, cả hai đều ngạc nhiên khi thấy cửa đóng khoá bên ngoài Lưu Ly kêu lên:

- Ủa ! Vậy nội đi đâu kìa ?

Giọng Đào tài lanh:

- Chắc qua bên cậu Út rồi !

Tim Lưu Ly đập nhanh với ý nghĩ vừa thoáng qua, cô rụt rè đề nghị:

- Mình qua đó thử coi Nghĩ rằng Đào sẽ phản đối nên nói rồi Ly vẫn đứng ỳ một chỗ, không ngờ con bé lững thững bước tới Lưu Ly bối rối:

- Em đi thật à ?

Đào quạu quọ:

- Chị lạ chưa ! Không đi chắc khó yên thân với chị quá !

Lưu Ly làm thỉnh bước theo sau Đào. Cô chưa nghĩ ra mình sẽ nói gì khi tới ngưỡng cửa nhà Tường. Cô thừa biết nội chả tới nhà anh đâu. Đi tìm nội, hay vừa rồi cô xăm xăm tới nhà Sáu Tiến cũng vì anh, vì muốn gặp anh. Rồi sau đó thì sao ? Ly không biết nữa. Cô đang hành động theo mệnh lệnh của trái tim, mà trái tim trú sau trong lồng ngực, nó có nhìn thấy cuộc đời thế nào đâu để cân nhắc thiệt hơn Bồng dưng Lưu Ly chùn chân, cô gọi nhỏ:

- Về thôi Đào ! Chắc nội không ở đó đâu Không có ông Chín thì có cậu Út, trước đây chị muốn gặp cậu ấy để cảm ơn. Bữa nay là cơ hội tốt đó !

Suýt nữa Ly buột miệng nói cô đã từng gặp Tường, nhưng cô đã kiềm chế được....

Giọng Đào lại vang lên:

- Nhà của ông kia. Em không vô đâu Lưu Ly tò mò nhìn ngôi nhà sàn trên bờ sông. Nhà hoàn toàn bằng gỗ nhưng kiểu cách sang trọng hiện đại sang trọng chứng tỏ chủ nhân của nó là người có tâm hồn sâu lắng, am hiểu nghệ. thuật Đang ngắm nghía căn nhà, Ly chợt giật mình vì giọng nhỏ Đào lạnh lạnh:

- Cậu Út ơi có khách Lưu Ly bối rối chụp tay Đào, trái tim đập thình thịch khi thấy có bóng người thấp thoáng bên trong Nhưng không phải Tường mà là Thúy Diệp. Mặt cô ta tái hân khi nhận ra Lưu Ly Trong lúc cô còn đứng ngơ ra vì quá bất ngờ thì Thúy Diệp đã nhếch môi cay độc:

- Lại là cô nữa à ? Đúng là dân thành phố có khác, muốn gặp đàn ông là tìm tận nhà không chút xấu hổ. Hình như ơ? cô chi? có sự trợ trên chớ không có sĩ diện. Anh Tường khinh thường hạng gái ấy lắm n!

Giọng Lưu Ly lú lại vì giận:

- Tôi tìm anh có việc....

Thúy Diệp không thèm ra tới sân, cô ta đứng trên tam cấp nanh nọc:

- Việc gì ngoài cái việc....ấy ?

Đào hầm hừ sấn tới:

- Nè cái chị kia. Ăn nói cho đàng hoàng một chút đi ! Ở đây đâu chợ cá Thúy Diệp kên kieu:

- Chuyện này không có liên quan tới mày, đừng có nói leo Đào không vừa:

- Chẳng lẽ....cô Lưu Ly tìm cậu Út Tường liên quan đến chị ? Cũng phường mần mướn, làm thuê chị có hơn ai đâu mà bảo người ta nói leo. Xi, tướng móng tay, móng chân bôi đỏ, mắt xanh, má hồng là ngon lắm hả. Bất quá cũng dân thơ. may thôi Kiểng chân lên cho cao, Đào lại gào to:

- Cậu Út ơi !... Có khách....

Thúy Diệp trề môi khinh bỉ:

- Đúng là mặt dày hơn cả....đít quần jean Lưu Ly uất đến ngen cứng ở cổ. Cô quay lại đi như chạy về nhà Vào phòng, cô nằm xuống giường thở hổn hển vì tức. Cô đúng là không nên nét mới ba lần bốn lượt tìm đến Tường. Lần nào cũng gặp Thúy Diệp và nghe cô ta mai mỉa, xía xốc đau thấu tim Tội tình gì Ly phải nhọc nhằn đến thế chứ. Bất quá anh ta cũng chỉ hơn người khác ở số phận nghiệt ngã, dễ làm mũi lòng con gái nhẹ dạ như cô. Nhưng với cuộc đời đầy bất trắc mà Ly chưa có cơ hội dần thân, còn biết bao nhiêu số phận khác đau thương khô? sơ? hơn Tường Tại cô lằng mạn đến mức cứ vớ vẩn nghĩ về anh mãi để bị người ta nói như tát nước vào mặt thế kia. Tường có....để ý gì tới Ly như cô tưởng đâu ! Lo mà sớm dứt khoát với mối tình đơn phương xuẩn ngốc vô vọng này đi Mẹ luôn dặn dò đừng bao giờ để lộ tình ý của mình trước bọn đàn ông, đừng bao giờ tự hạ thấp giá trị mình, dù quá yêu. Những lời đó trước kia thật xa vời, vì Lưu Ly chưa để ý tới ai. Đến khi gặp Tường cô lại đang thất vọng vì mẹ, nên cố tình quên lời bà dạy. Bây giờ ngẫm lại cái lời ba mẹ qua? thật chẳng ra gì Dù mẹ có lỗi lầm to tới đâu chẳng nữa bà vẫn là mẹ, vẫn yêu thương, lo lắng cho cô kia mà ! May thay Lưu Ly chi? đau thâm với những điều mình biết về quá khứ của ba mẹ, chớ cô không hề tỏ thái độ hỗn láo, bất hiếu nào cả Càng nghĩ Ly càng thấy thương mẹ và giận bản thân. Dứt khoát cô sẽ nhớ lo(i bà, không yếu đuối chạy theo tình làm....giảm giá trị mình

như vừa rồi. Dứt khoát cô sẽ không nghĩ tới Tường nữa. Có....lỡ gặp anh, Lưu Ly cũng phớt lờ không quên. Dứt khoát cô sẽ....

Chị Ly ! Trời ơi ! Sao lại nằm đây ? Chị đỡ thật ! Em gọi được Út Tường ra, quay lại chị đã mất tích. Tức dễ sợ !

Đào vừa ôm ngực thở vừa nhăn mặt nói tiếp:

- Phải chị Ở? đó đề? coi thái độ của con mẹ Thúy Diệp đối với Út Tường Lưu Ly cố giữ giọng bình thản khi nghe Đào nhắc đến anh Cô hỏi bằng giọng lơ là:

- Bô. em biết Thúy Diệp à ?

Đào gật đầu rồi bĩu môi:

- Em lạ gì bà ta. Thúy Diệp là con ông Năm Kha, ổng đang coi mấy bè cá cho cậu Út Tường, còn bà đi may ở Sài Gòn, gia đình cũng mới phát lên đây mà bày đặt kênh kiệu thấy ghét. Ủa ! Sao chị cũng biết bà nữa ?

Lưu Ly lơ lững:

- Trái đất tròn mà em....Thắc mắc làm chi Đào tươi cười:

- Bí mật dữ ! Chẳng lẽ trái đất tròn mà trong vương xoài có chút xíu này, chị không gặp được cậu Út, rồi giận dỗi về nhà nằm lầy trên giường như con nít vậy Lưu Ly lừ mắt:

- Nói bậy đi !

Đào leo lự:

- Nói bậy không có nghĩa là nói sai, nói trật. Nè ! Có người nhờ em nhắn lại với chị nhiều điều rất bậy. Chị lừ mắt ghê quá ! Ai dám nói....

Lưu Ly ầm ức nhìn Đào, cô không biết phải mở miệng bằng cách nào đây nữa Làm như chẳng quan tâm tới Ly, Đào nói khơi khơi một mạch:

- Nhìn thái độ lằng xằng lích xích, ẹo qua ẹo lại cua? bà Diệp, em biết tổng bà mẹ cậu Út man man đó như điều đổ. Bởi vậy thấy chị tìm ổng, bà nổ một tràng đại liên liền. Mà ông Tường cũng kỳ....

Không nhin được tò mò, Lưu Ly hỏi ngay:

- Sao mà kỳ ?

Coi bô. Ổng cộc cằn quá. Nói chuyện với phụ nữ mà không nở được nửa phần tư nụ cười. Đã vậy còn nạt nộ Thúy Diệp trước mặt em nữa chứ Lưu Ly hỏi hộc:

- Tư. nhiên hấn nạt chị ta à ?

Đào hất mặt lên:

- Tại em chó đâu thê? nào tư. nhiên được. Đứng réo một hồi, ông ta hót hải chạy ra đầu cô? còn ướn nhẹp....

Nho? Đào che miệng cười:

- Chắc là đang tắm. Thấy em, ổng khựng lại trông tội lỗi. Em liền mắng vốn.... cái mồm bán cá của bà Diệp. Thế là ổng nổi sùng lên đuổi bà vào trong, rồi cộc lốc hỏi em có việc gì. Em liền nói có chị tìm....

Lưu Ly dẩy nẩy:

- Trời ơi ! Sao em nói vậy ?

Chớ nói sao bây giờ ? Em còn bảo tại bà Diệp, nên chị tư. ái bỏ về. Nghe vậy ổng có ve? bối rối, cứ luôn mồm nhắn lời xin lỗi chị mãi Lưu Ly lằm bằm:

- Xì ! Ai thèm nghe hấn xin lỗi chứ !

Đào chép miệng:

- Nếu biết chị không thèm....em đã im lặng rồi ! Chà, còn mấy lời anh ta nhắn, giờ nói với ai đây nhỉ ?

Lưu Ly giận dữ quay mặt vào vách. Cái con ranh này rặc nòi lấu cá, nó cứ màu mè, rảo đón làm cô tức muốn chết. Nhưng dứt khoát Ly sẽ không hối gì hết cho....bỏ ghét Đào khều tay Ly, giọng thì thảo:

- Anh ta nói ngày mai sẽ sang thăm chị đó ! Nè, có phải hai người từng gặp gỡ trước rồi không ?

Lưu Ly làm thinh. Một lát sau cô mới lên tiếng:

- Nếu ngày mai hẳn có qua, em nói chị về Sài Gòn rồi. Gặp làm gì mất công lắm !

Đào nhún vai bỏ ra ngoài. Lưu Ly mệt nhoài với bao diễn biến trong hồn. Cô hy vọng ông nội nhanh chóng đòi lại miếng đất, để sau đó ban phát cho ai cũng được. Lần này Ly không chống đối ý mẹ và anh Đoàn nữa. Vì miếng đất ấy với bao nhiêu chuyện cũ cha? hay ho gì. Nó như vết thương không lành, lâu lâu lại nhói đau thật khó chịu. Phải dứt khoát với dĩ vãng mới yên ổn lo tương lai. Vùng sông nước này đang phát triển về mọi mặt. Tại sao ba mẹ không đầu tư vào đây như Út Tường khi chuyển ngày xưa đã qua lâu rồi Lưu Ly ray rứt buồn tiếng thơ? dài. Cô mới hai mươi tuổi, chưa thật sự là người lớn đề? tính toán chuyện làm ăn. Cô cũng chưa đủ? kinh nghiệm sống đề? lường trước mọi xử sự. của người đời Hai mươi tuổi. Thời điểm chuyển tiếp của lúc nụ chớm thành hoa đầy ngỡ ngàng. Nhưng dù chưa có chút kinh nghiệm còn về gió mưa, sương nắng, cái nụ tơ non đó cũng e ấp nơ? thành hoa và phô sắc giữa thiên nhiên Ly biết mình giống nụ hoa đó. Còn Tường ? Anh là người tốt như cô vẫn nghĩ. Hay là một cánh bướm lãng tử, đa tình nhỉ ?

11. Chương 11

Tường đưa mắt nhìn những bè cá của mình trải dài ngoài sông với tất cả đam mê thích thú của người làm chủ Anh vừa cho đóng hai bè cá quy mô một trăm tấn và hy vọng với bè có lắp động cơ quạt nước, tạo tốc độ lưu chuyển, khúc sông này sẽ nuôi tốt cá của anh Ở đây Tường là người khởi xướng việc nuôi cá bà loại quy mô, nên đang bị các tay chủ bè nhỏ cười. Họ bảo anh điên nên mới chơi trội. Ngoài ông Năm Kha, người trực tiếp nuôi cá cho anh mấy năm nay ra, không ai tin Út Tường sẽ thành công khi đưa bè cá lớn vào các nhàn sông nhỏ Họ đâu biết muốn “chơi trội” như thế, Tường đã nghiên cứu, tiếp thu kỹ thuật mới rất kỹ. Anh phải thuê chuyên viên kỹ thuật đứng ra coi việc nuôi dưỡng, chăm sóc cá, cũng như thuê kỹ sư kinh tế nghiên cứu thị trường để có kế hoạch xuất khẩu cá, chớ không chịu lệ thuộc vào các tay trùm bảo kê khu vực khai thác như trước kia Với dân làng bè ở đây, việc làm của Út Tường hơi phiêu, không ai dám theo một gã có máu điên. Trái lại họ đang nôn nóng chờ coi anh trắng tay vì thất bại Mộng ước của Tường là đầu tư xây dựng vườn du lịch bên cồn. Anh dự định vườn du lịch đó có hồ bơi, sân thể thao, câu lạc bộ bi da, khu cây kiểng, hòn non bộ thác nước, nhà thủy tạ, khu cây ăn quả và một khách sạn. Nhưng vốn đầu tư mấy tỷ đồng đã làm mộng của anh tan thành mây. Chính vì vậy Tường mới quay sang làm ông chủ làng bè Nếu nghề này phát triển, anh sẽ có vốn để biến giấc mộng thành hiện thực mấy hồi. Ở đồng bằng châu thổ này, nhu cầu giải trí vui tươi còn rất lớn, dân có tiền nhiều nhưng chưa được đáp ứng về mặt này. Vậy tại sao anh không mạnh dạn làm người tiên phong chứ ?

Ưu thế của anh là vườn cây ăn trái, nếu không có khách du lịch, anh vẫn thu huê lợi từ vườn. Huê lợi đó rất lớn, nhưng bao nhiêu năm nay Sáu Tiến đã cho vào túi riêng của lão không phải là ít Anh chợt thở dài, phải chi Hai Nhân đừng rượu chè bài bạc thì hay biết mấy. Phải chi Hai Nhân ham làm việc, thì thu nhập của gia đình anh mấy năm nay đủ để làm vốn phát triển khu du lịch vườn rồi, chớ đâu chỉ xây lên ngôi biệt thự to đùng, què kệch mà tốn biết bao nhiêu tiền kia Theo tìm hiểu anh biết Sáu Tiến ham bám trụ Ở đất này, chớ không rẽ bên mấy bà vợ của lão là vì nơi đây lão làm ăn được Tuy không có một bè cá nào, nhưng Sáu Tiến lại là một trong ba tay đầu nậu chuyên môn mua bán cá giống. Bước vào mùa, Sáu Tiến đâu có mặt bên cồn mà có mặt ở chợ, tay cầm điện thoại cho giá và chi phối không ít thị trường cá giống phải nhập từ Campuchia Tiền Sáu Tiến làm ra rất nhiều, nhưng tất cả cũng đi mây về gió hết. Sáu Tiến mê bài bạc vô cùng, chính lão ta dẫn dắt Hai Nhân theo đường ấy. Bởi vậy anh luôn nghe lời, và đồng minh của lão về mọi phương diện Trong gia đình có ba người, hết hai người chống đối việc Tường đang làm. Con đường dẫn tới thành công của anh quá là khó khăn. Hôm qua Hai Nhân say rượu đã tới nhà sàn chửi anh một trận. Anh biết Sáu Tiến đã xúi vào, đả kích. Hai Nhân kiếm chuyện với mình. Lão muốn anh mất uy tín và không tìm ra đất dụng võ ở nơi chôn nhà cất rốn của mình. Bởi vậy, không cho Sáu Tiến ở bên cồn, thậm

chỉ ông Chính Trực tổng lão ra khỏi vườn xoài xong vẫn không có nghĩa đã loại Sáu Tiến khỏi cuộc chơi mà Tường chỉ mới bắt đầu Sáu Tiến giao thiệp rộng, quên biết nhiều, lão sẽ dùng lợi thế này gây khó khăn cho anh. Điều đó thể hiện khá rõ khi chú Năm Kha vừa cho bán một bè cá quy mô cả trăm tấn. Sáu Tiến đã liên kết với con buôn ép giá. Nếu Tường không may mắn ký hợp đồng trước với xí nghiệp Đông Lạnh thì một trăm tấn cá ba sa vừa rồi có nguy cơ lỗ Chắc chắn Sáu Tiến sẽ phá anh nữa. Lão muốn anh bỏ xứ đi vì thất bại, nên luôn mồm chế riếu, chê bai việc anh đang làm. Sáu Tiến muốn được mặt mọi người, anh vẫn là một thằng điên với việc điên rồ là nuôi cá bè các nhánh keng rạch nhỏ.

Tường nhếch môi lạnh lùng. Rồi Sáu Tiến sẽ thấy rõ hơn tính cách điên của anh Nhật một hòn đá ném vào xuống nước. Tường nhìn những vòng tròn đồng tâm loang xa dần và lững thững bước đi. Một ngày nữa lại sắp qua, anh chợt nhớ tới Lưu Ly. Hôm kia cô bé đã trốn tránh không gặp anh, dù Tường kiên nhẫn ngồi trong phòng khách cả tiếng đồng hồ. Không có ông Chính ở nhà, anh phải chịu đựng cái mặt xết nét, khó khăn của bà Tám Giỏi. Anh phải vận dụng hết khả năng ăn nói để bắt chuyện với bà già trầu và may sao, hình như bà có cảm tình với anh nên đã mời “Hôm nào rảnh cứ sang chơi. Tiếc là hôm nay cô Lưu Ly không được khỏe...” Chẳng hiểu cô nàng mệt thật hay....bà già trầu không cho Ly ra gặp anh. Biết cô bé ở đây mà không được nhìn, đúng thật là khổ Nhưng Tường chưa tìm ra lý do nào chính đáng để sang nhà ông Chính Trực lúc này. Ở đây đâu phải là Sài Gòn để có thể tùy tiện. Và lại chắc chắn Ly còn giận anh vì những lời xúc phạm của Thúy Diệp. Nhưng nếu tự nhiên quá, cô bé sẽ mãi mãi xem anh là:

- “Người lạ” thì buồn lắm Tường mỉm cười. Anh thấy tâm hồn dịu lại khi nhớ tới những lời chua ngoa Lưu Ly từng nói với mình. Ước gì bây giờ được trêu cô bé dễ ghét ấy nữa ! Tự dưng Tường khao khát được nhìn thấy gương mặt bướng bỉnh đó đầm đìa nước mắt vì bị mình trêu. Sở thích của anh có điên như anh không ?

Cởi phăng áo thun đang mặc trên người, Tường nhảy xuống sông một cách điêu luyện. Anh hào hứng bơi sải về phía nhà ông Chín. Chiều nay nước lớn, hai bên bờ sông mênh mông rộng. Lợi ngược dòng tuy khó khăn, nhưng Tường vẫn không nao núng. Anh cặp theo bờ tới gần nhà ông Chín Trực và nhìn thấy Lưu Ly....

Đúng là Lưu Ly rồi ! Cô đang ngồi trên cầu đá bắc ra sông. Với tư thế thật hồn nhiên, Ly khoả khoả tay đập đập nước và cười Bỗng nhiên Tường không cưỡng lại được lòng mình, anh núp dưới đám lục bình tím hoa và lợi lại phía cầu. Lưu Ly vẫn không hay biết, cô đang mê mải hát khe khẽ và đùa với nước. Cô vắn tóc lên cao và mặc một áo thun sát tay, rộng cổ cùng chiếc quần soọc đỏ trông tươi mát và quyến rũ vô cùng. Nước lớn ngập cả chỗ Ly ngồi. Cô thò chân xuống sông đập tung toé, rồi cười vang như con nít....

Tường hụp xuống và kéo đám lục bình sát chân cầu. Lưu Ly nhìn đóa hoa tím rồi vươn người với tay hái. Từ dưới sông Tường trồi lên kéo mạnh tay cô, Lưu Ly mất thăng bằng ngã ùm xuống sông Hoảng kinh hồn vía cô vừa kêu lên đã nghe một giọng thật quen:

- Đừng sợ ! Tôi đây mà !

Lưu Ly chơi với trời hụp và ôm....đại Tường. Anh kéo cô ra giữa dòng sông và dọa:

- Buông tôi ra là chết đấy !

Anh làm gì vậy ? Tôi la lên bâu giờ !

Tường tỉnh queo:

- Em la nữa tiếng thôi là tôi nhận nước liền. Sao ? Sợ không ?

Lưu Ly sợ quá quíu cả chân tay, cô đeo anh cứng ngắt, miệng lắp bắp:

- Anh đùa gì kỳ vậy ? Cho tôi vào bờ đi Không được !

Vừa sắc vì nước vô miệng, Ly vừa gào lên:

- Anh muốn gì ?

Tường ép sát Ly vào ngực mình:

- Tại sao em tránh mặt....anh ?

Tại tôi bệnh....chớ bộ Tường đưa tay vuốt nước trên mặt Lưu Ly và nói:

- Bệnh mà dám tắm sông à ? anh không tin Lưu Ly nhắm mắt ôm ngang lưng Tường. Thân thể trần trụi của đàn ông làm cô cuống quýt, xấu hổ khi....ng chạm. Khổ nỗi Ly không dám buông anh ra, đã vậy sóng nước cứ ép khiến người Lưu Ly như sát vào người Tường Cô đổ bướng lên:

- Tôi tránh mặt anh vì....tôi ghét. Được không Tường bắt ngờ đẩy Lưu Ly ra:

- Được chứ ! Ghét thì đừng ôm anh như vậy nữa Lưu Ly hết hồn chụp cứng người Tường, mặt cô nhủi thẳng vào lưng anh. Cô chới với, chời đập và nhận ra mình cách nhà quá xa Giọng Tường ồm ồm:

- Muốn lên bờ phải gọi anh, xưng em dằng hoàng mới được....chịu không ?

Lưu Ly chột đầu đón khi nghĩ Tường đem mình ra đùa cợt. Anh rõ ràng xem cô như trò đùa. Nghiến răng lại Ly hét to:

- Tôi ghét anh ! Ghét anh lắm ! Không đưa tôi vào, tôi sẽ buông anh ra....chết cũng được nữa....

Vừa dứt lời Lưu Ly buông Tường ra, nước cuống cô đi phăng phăng. Tường hết hồn vì không ngờ Lưu Ly dám làm thế. Anh vội theo kéo cô lại, rồi tấp vào bờ, ngay vạt bần xù xì rễ Lưu Ly bám vào cay khóc ngon lành. Nhìn bờ vai nhỏ, run run không dứt, Tường đứt ruột. Anh chẳng hiểu sao vừa rồi mình lại đùa quá trớn như thế, trong khi lòng anh luôn sợ Lưu Ly mãi xem mình là “Người lạ” Hành động lỗ bịch nầy đúng là điên. Bây giờ có nói gì Ly cũng không hết giận đâu ! Anh vừa khao khát được thấy Lưu Ly đầm đìa nước mắt, bây giờ cô bé đã khóc rồi đó. Hả lòng chưa ?

Tường bối rối:

- Anh xin lỗi....Em đừng khóc nữa....

Lưu Ly hít hít mũi, giọng đứt quãng vì khóc:

- Anh cút đi ngay và đừng bao giờ để tôi nhìn thấy mặt nữa. Đúng là điên khùng, ác độc....Anh quên đùa với....Thúy Diệp rồi tưởng tôi cũng vậy hả ? Thật lỗ bịch !

Mặt Tường thoáng đỏ lên vì câu....mắng của Lưu Ly. Nhưng rõ ràng phần lỗi thuộc về mình, nên anh đành nhỏ nhẹ xuống nước:

- Anh không có thói quên đùa, và anh cũng chưa bao giờ đùa với Thúy Diệp hết Lưu Ly nghênh mặt bắt bẻ:

- Vậy anh đùa với tôi ?

Giọng Tường trầm xuống thành thật:

- Anh không cố ý làm thế Quệt giọt nước mắt còn đọng trên má, Ly bĩu môi ầm ừc:

- Xi....không cố ý mà kéo người ta ra sông, uống hết mấy ngụm nước Mặt Tường ầm ập nồng nàn:

- Anh chỉ cố ý để được nhìn em, ở gần bên em. Lưu Ly em có tin là....

Tránh cái nhìn cháy bỏng của anh, cô lắc đầu nhanh hơn máy:

- Tôi không biết, không tin gì ở anh hết. Đừng bao giờ làm phiền tôi nữa Dứt lời Ly khom lưng bám vào nhánh rễ bần leo lên bờ. Tường vội vàng chụp tay kéo cô lại. Anh siết đôi vai nhỏ của Ly khiến cô phải ngược lên nhìn. Trong tích tắc, cô chợt gặp lại đôi mắt sáng rực, nhưng đây u uẩn cúi xuống thật sát mặt mình Gió sông thổi vào người nhưng Ly không thấy lạnh, cô yếu ớt đẩy anh ra và bồi hồi nghe anh thì thầm:

- Em có biết anh mong muốn được nhìn thấy em, được nghe em nói đến chừng nào không ?

Quay mặt ra phía sông, Lưu Ly ầm ừc:

- Chớ không phải thấy.... người ta, anh phớt lờ bằng cách dán mắt vào cái độc bình hả ?

Tường thở phào nhẹ nhõm vì câu nói như lời tự thú:

- “Em luôn để ý tới anh” của Lưu Ly. Anh tươi ngay nét mặt:

- Vì thế mà giận, không thềm ra gặp anh ?

Thấy mình hớ, Ly vội khỏa lấp:

- Không thềm ra vì chán, vì ghét chó ai thềm giận....

Tường mỉm cười. Anh trêu mếu vuốt nhẹ mái tóc ướt rử trên vai cô. Ly bối rối cúi xuống. Bất ngờ cô đẩy anh ra một cái thật mạnh khiến Tường té úm xuống nước rồi vội vàng chạy một mạch về nhà Trái tim anh rộn ràng khó tả. Tường muốn la to cho dòng sông chiều nay chia sẻ cùng anh chút hạnh phúc dễ yêu vừa chớm. Nhưng niềm vui bé nhỏ chợt tan biến khi Tường thấy trên bờ Sáu Tiến khinh khỉnh chống tay nhìn xuống với ánh mắt bí hiểm đầy gian xảo Ông ta gật gù lấu cá:

- Này con nhỏ trông ngon lành ấy chứ ! Cứ y như một trái cấm chín Tường sẵn vào bờ, mắt toé lên:

- Tôi cấm chú nói động tới cô bé Sáu Tiến cười vang rồi bỏ đi. Anh bỗng nhói lên một nỗi lo mơ hồ kỳ lạ. Sáu Tiến từng là nỗi ám ảnh suốt thời thơ ấu của Tường. Dầu không còn sợ Ông ta nữa, nhưng những lời vừa rồi của Sáu Tiến làm anh thấy bất an khi nghĩ tới Lưu Ly Trầm mình xuống nước. Tường lội một mạch về nhà sàn. Anh hối hả thay quần áo rồi chạy đi tìm chú Năm Kha. Anh muốn biết hồi sáng ông Chín Trực tìm chú để làm chi, ông đã tính toán thế nào mà tới hôm nay, Sáu Tiến vẫn nhớn nhoe bên khu vườn xoài này với vẻ ung dung tự tại như thế o0o Kéo chị đi đâu qua tuốt bên đất của người ta vậy nè ?

Mặt Lưu Ly cầu nhàu, Đào lôi cô đi thật nhanh, giọng con bé lanh chanh:

- Mấy cái mương bên vườn bà Hà, măng cầu chính rục bỏ mặc chim ăn, chị ra đẩy với em....

Lưu Ly hơi ngạc nhiên:

- Ủa ! Dạo này em dám qua tới bên à ! Đi ngang khu vườn xoài, không sợ sao ?

- Có chú Sáu trụ Ở đó, sợ gì mà sợ. Ổng vui lắm, nghe có chị Ở đây, chú dặn em đưa chị ra nhà chơi cho biết Ly tò mò khi nghe giọng Đào đầy thiện cảm khi nhắc tới Sáu Tiến Cô hỏi:

- Ông ta là người thế nào ?

Không cần suy nghĩ, Đào trả lời một hơi:

- Chú ấy hoạt bát, có duyên vui tính. Chú tuy già nhưng rất mực phong nhã Lưu Ly trợn mắt:

- Cái gì ? Phong nhã à ? Em đừng từ nghe kêu thật ! Phong nhã là sao chứ ?

Đào đáp gọn hơn:

- Là không bẩn thỉu, thô lỗ, cộc lốc kiểu như chú Ba ở đây, cũng không lằm lằm lì lì, bụi đời như cậu Út Tường Lưu Ly chớp mắt khi Đào nhắc tới Tường, cô ngó lơ ra nơi khác như sợ con bé hiểu mình đang nghĩ gì trong đầu, nhưng Đào vẫn lém lỉnh bắt nạt:

- Nghe nhắc tới cậu Út, chị như người đang mơ. Sao lại vậy kìa ?

Lưu Ly lườm con bé:

- Giải đoán mò ! Anh ta có liên quan gì tới chị cơ chứ !

Đào cười cười:

- Chút nữa sẽ biết ngay, chị đừng có nóng Lưu Ly giật tay lại, giọng nghiêm nghị:

- Em không nói, chị về đây !

Ê ! Đừng về, tội nghiệp người ta....

Lưu Ly hồi hộp nhìn Đào, cô ngạc nhiên:

- Người ta nào vậy ?

Đào hạ giọng đầy bí mật:

- Cậu Út Tường. Cậu ấy nhờ em....mời chị sang bên đây cho cậu gặp một chút Ly nghe tim đập thành thịch, cô vờ nhíu mày khó khăn:

- Có chuyện gì, sao hân không vào nhà mà bày đặt nhẩn nha ? Chị không đi đâu ?

Đào nhẩn nha:

- Cậu Út năn nỉ quá, em lỡ hứa sẽ vùi chị cho bằng được rồi. Chị làm ơn đừng để em mất uy tính với...ổng Ly bực bội:

- Chưa biết ý chị thế nào mà dám hứa ầu, thì ráng chịu Đào nhỏ nhẹ:

- Em thì nhẩn nha. Nhưng cậu Út mới tội ! Cậu ấy đợi chị từ trưa, tính ra cũng mấy tiếng rồi Ly buột miệng:

- Sao bây giờ mới nói ?

Nhún vai con bé tỉnh bơ:

- Nói sớm, chị cũng có đi đâu !

Lưu Ly mím môi:

- Em bảo với hân, cứ tới nhà, phòng khách của ông Chín đồ cổ nhiều lắm. Tha hồ mà ngắm Đào le lưỡi:

- Em không dám đâu ! Trông mặt ổng ngẫu thấy mờ Thấy Lưu Ly im lặng, Đào rù rì:

- Còn vài bước nữa tới nơi rồi. Em nghĩ anh ta mời chị sang đây vì ổng sang nhà mình bất tiện Lưu Ly cầu nhàu:

- Chuyện gì mà không tiện ?

Cười hì hì, Đào che miệng nói:

- Cái đó chị biết rõ hơn em. Dầu sao vào đây cũng là tới nhà...ổng. Câu nệ làm chi, tội nghiệp ông ta Mở miệng là thương hại người đương. Hân đâu có hiền như em tưởng. Chị về đây !

Đào chột reo lên:

- A ! Cậu Út, may quá....

Lưu Ly giật mình quay phắt lại, cô thấy Tường đang vội vã bước tới, mắt ngời rạng rỡ Cô cuống quýt nắm chặt tay Đào, người lạnh ngắt nhưng mắt lại nóng bừng bừng khi nghe giọng anh âu yếm trách:

- Cuối cùng em cũng tới. Anh hút hết một gói thuốc rồi đó Nhỏ Đào cười khúc khích:

- Để em đi mua cho cậu gói mới vậy Lưu Ly hốt hoảng ghì Đào lại, nhưng con bé đã ranh mãnh chạy thoát. Ly bối rối đưa tay vò nát mấy cành lá nhãn gần đó Hôm xò Tường xuống nước rồi ù chạy về nhà. Trái tim cô rối bời vì chẳng biết những lời như tỏ tình của anh thật hay đùa Nếu đùa thì Tường quá ác. Còn thật ? Chẳng lẽ người ta có thể tỏ tình...dưới sông à ? Nếu thế đúng là điên. Khổ nỗi mấy ngày nay cô bị trò điên rồ của anh hành hạ đến mức ăn không ngon, ngủ không yên đây Tường nói nhỏ:

- Vào nhà anh cho biết đi Ly Cô lắc đầu thật nhanh khi nhớ tới gương mặt đáng ghét của Thúy Diệp Giọng Tường xìu xuống:

- Sao lại lắc đầu. Anh có chuyện muốn nói nhưng đứng thế này thật bất tiện, còn vào nhà em, anh sợ mồm mép của dì Tám quá....

Lưu Ly che miệng cười vì nghe Tường nhắc tới dì Tám Giỏi. Dì rất khó chịu khi biết hôm trước Tường cố ý ngồi lì để chờ gặp cô. Bởi vậy mấy hôm nay Ly mà ra khỏi nhà là bà nhắc “coi chừng gặp Út Tường ngoài vườn” Ly trả lời lơ lửng:

- Vườn rộng mênh mông biết đâu để coi chừng Nhưng trong thâm tâm lại mong gặp anh vì....cô vẫn muốn nghe anh kể chuyện đời kia mà....Lòng cô bị dẫn xé dử dội. “Quyết tâm” trốn tránh Tường tan biến mất tiêu, Lưu Ly không dứt nổi mình khỏi tia mắt mong đợi của anh. Cô ngáp ngừng dí dí gót chân trên những chiếc lá sẫm vàng và chờ nghe tiếng võ khô giòn như phản đối, như nhắc nhở của chúng. Nhưng tất cả lặng thinh đồng tình với Ly. Chiếc lá mục trơ xương úp mặt xuống đất. Gió cũng ngừng không chịu rung cây....buổi trưa im đến náo nùng.. Chỉ có tiếng Tường mời gọi làm cô rối bời:

- Vào nhà đi em....

Lưu Ly thoáng ngần ngừ rồi chậm chậm bước kể bên Tường. Cô hồi hộp kỳ lạ khi nhón gót lên tam cấp. Căn nhà sàn lớt ván bóng đến mức Lưu Ly thích thú bỏ dép đi chân không. Tường chợt gặp lại nét nghịch ngợm, lí lắc, vô tư lần đầu anh tiếp xúc với Lưu Ly. Khi cô nhún nhảy đôi chân hồng bé xíu trên nền gỗ tàu Nhà của anh....độc đáo thật Nghe Ly khên bằng giọng chân tình, Tường cười. Anh hơi nghiêng đầu:

- Mời....tiểu thơ vào phòng khách Cô tò mò nhìn theo và tròn mắt ngạc nhiên lần thích thú khi Tường đẩy cánh cửa ngay vách....

Phòng khách của anh vuông nhỏ, ở giữa trải tấm thảm màu rêu, bên trên kê một bàn gỗ thấp với một lọ hoa, xung quanh có những miếng nệm ngồi màu vàng nhạt, và những gối dựa hình vuông màu hồng phấn. Tất cả ánh sáng, màu sắc hoà lẫn vào nhau làm căn phòng đẹp một cách trang nhã, duyên dáng nhưng không kém sáng trọng độc đáo Lưu Ly trầm trồ:

- Đẹp quá ! Dễ thương quá !

Tường nhẹ nhàng:

- Không có em, nó cũng vắng vẻ, lặng lẽ dễ ghét như chủ nó mà thôi Lưu Ly thích thú ngồi bẹp xuống nệm:

- Muốn đông vui và dễ thương hơn nữa anh biết làm sao không ?

Tường khe khẽ lắc đầu:

- Em nói đi !

Rảo mắt một vòng, Ly bảo:

- Nếu phòng này của tôi, tôi sẽ mua thú nhồi bông chất đầy. Tôi thích thú nhồi bông lắm ! Vì chúng rất dễ thương. Vậy hôm nào Lưu Ly dẫn anh đi mua chúng nhé !

Ly làm thinh. Một lúc sau cô nhìn anh dè dặt:

- Anh cần gặp tôi có chuyện gì không ?

Tường hơi nheo mắt:

- Tại sao lại nghĩ phải có chuyện gì đó, anh mới tìm gặp em ? Hai người quen, muốn gặp nhau để trò chuyện, tâm sự là lẽ thường mà ! Có lý nào em định lạnh lùng phủ nhận:

- Chúng ta không hề quên nhau. Anh vẫn là người lạ ?

Lưu Ly bướng bỉnh:

- Với tôi, anh vẫn là người lạ và dễ ghét hơn. Vậy sao ! Nếu đã nói thế thì chờ anh một chút Lưu Ly tò mò nhìn theo Tường rồi nhìn xung quanh. Trên vách treo bốn bức tranh thủy mặc tuyệt đẹp, trong góc phòng là một dàn máy Aiwa. Cô muốn tới xem anh chàng nghe nhạc gì, nhưng lại ngại nên đành ngồi ôm chiếc gối vào lòng. Ly cố nén cơn ghen âm ỉ ra khỏi tim, khi ý nghĩ Thúy Diệp rất thường ở đây, và không biết bao nhiêu lần ôm ấp cái gối này như cô hiện giờ thoáng qua hồn Tường khệ nệ bưng vào một khay nhỏ, trên đó có một hũ Nestcaphé Classic, một thố đường trắng, một bình thủy và hai cái tách bằng sứ. Anh quỳ gối xuống trước bàn như người Nhật rồi nhanh lẹ múc caphê vào tách, cho đường và chế nước từ bình thủy vào. Lưu Ly nhận xét:

- Trông anh rành rẽ quá. Chắc ở đây rất thường có khách ?

Tường từ tốn đáp:

- Khách đến nhiều, nhưng bạn thân thì chưa có ai. Và đã là khách thì họ chỉ được tiếp ở phòng ngoài lúc em vừa bước vào thôi. Anh không xem em là khách, với anh em có vị trí đặc biệt. Lưu Ly cắn môi nói lảng đi:

- Vì vậy nên tôi được ngồi dưới đất, trong khi khách thì ngồi salon đằng hoàng. Tường lắc đầu cười. Anh vẫn thích giọng điệu chanh chua của Lưu Ly kia mà. Đẩy tách caphê uống liền về phía cô, anh nói:

- Uống caphê đắng cho bớt....chua đi cô bé con. Vừa rồi nếu chưa điêu ngoa đến thế, em đâu phải là Lưu Ly nữa. Nhưng chắc em về đây không chỉ vì chuyện của Sáu Tiên. Lưu Ly chớp mắt:

- Ở đây là quê hương, tôi về vì ai chả được Tường tươi tỉnh:

- Cảm ơn em !

Cô ngạc nhiên:

- Sao lại cảm ơn ?

Tường bước tới mở nhạc và quay đầu nhìn Ly với cái nhìn tinh quái:

- Tại anh nhận ra trong câu “vì ai chả được” của em có một chút dành riêng cho, chỉ vì mình anh Lưu Ly giận dỗi:

- Đúng là thấy ghét ! Tôi về bây giờ đó !

Tường tủm tỉm nhìn Ly, anh biết cô bé chỉ đùa. thôi, vì Lưu Ly giỏi đùa. lắm, nhưng đã có lần nào cô làm đúng lời mình đùa. đâu. Anh càng nhìn, mặt Ly càng đỏ ửng. Cuối cùng cô đứng phắt dậy bỏ chạy ra ngoài. Quá bất ngờ, Tường hấp tấp chạy theo Ly kéo mạnh:

- Cô vùng ra tấm tức:

- Tôi không phải trò đùa của anh. Nhưng tại sao anh cứ....cứ trêu tôi mãi vậy ?

Tường vẫn siết Ly trong tay, giọng anh gấp rút:

- Anh không hề đùa chút nào. Anh rất quý em, dù chúng ta quen nhau chưa được bao lâu, nhưng anh có cảm giác em rất thân thiết và quan trọng đối với anh....

Bồi hồi nâng mặt Ly lên, Tường nói:

- Cuộc sống dành cho anh nhiều bất hạnh quá nên anh luôn nhìn nó bằng đôi mắt nghi ngờ, căm ghét. Anh chưa khi nào cởi mở, bộc lộ lòng mình cùng bất cứ ai. Với đời, anh thủ đoạn, với người anh dối trá, nghiệt ngã. Đến khi gặp em, trái tim chứa nhiều thù hận của anh chợt dịu xuống. Sự hồn nhiên vô tư của em đã kéo anh về cùng lứa tuổi thơ đã bị đánh cắp. Thoạt đầu anh ghen với vẻ tự nhiên của em, sau đó lại bị mê hoặc....

Lưu Ly bối rối đẩy tay anh. Tường say đắm nhìn cô:

- Đúng là anh đã bị em mê hoặc trong chuyến xe đêm đầy kỷ niệm đó. Anh tự gạt mình bằng cách dừng dừng, lạnh lùng gọi xích lô cho em cho em về, rồi cũng chính anh lang thang trên phố với sự hụt hẫng kinh khủng khi nghĩ chúng ta mãi phải là hai ngã rẽ, không khi nào được gặp nhau Lưu Ly ríu ríu theo anh trở vào, cô thấy bước chân mình nhẹ tênh như đi trên mây. Lời Tường nói làm Ly xúc động mạnh, trái tim yếu mềm của cô bị đánh ngã rồi, chuyện gì sẽ xảy ra nếu anh tiếp tục nói lời êm dịu thế này ? Chắc chắn mẹ không bao giờ bằng lòng, vì bà rất thù gia đình anh. Lâu nay Ly vẫn biết nghĩ tới Tường....yêu Tường sẽ gặp trở ngại đầu tiên từ mẹ, nhưng chưa khi nào nổi lo lại làm cho cô bồn rồn như lúc nghe anh bày tỏ tình cảm như vậy. Phải tỉnh hồn tỉnh vía thôi Ly ơi Cô quỳnh quáng kêu lên:

- Anh đừng nói mà....em sợ....

Tường cương quyết:

- Dù thế nào anh cũng phải nói. Anh....

Lưu Ly hốt hoảng:

- Em hiểu rồi, xin anh đừng nói ra....

Tại sao vậy ?

Không dám nhìn Tường, Ly thu hết can đảm:

- Em chỉ xem anh như anh trai, am đã có bạn trai rồi....Thật mà....

Mặt Tường ngơ ra vì bất ngờ. Anh thần thờ đập tay xuống tấm thảm, giọng khàn đặc:

- Nói dối ! Em nói dối. Định thử lòng anh phải không ?

Lưu Ly nuốt nghẹn:

- Không phải ! Lần trước em đã nói với anh rồi mà ! Chúng em....yêu nhau lâu lắm rồi Tường Tuyệt vọng nhìn cô:

- Anh không tin !

Rồi anh nhếch môi chua chát:

- Đời anh toàn gặp những cái bất hạnh, lỡ làng. Cha chết sớm, mẹ hắt hủi, phải ra khỏi nhà với hai bàn tay trắng. Lúc anh vững tin nhất là lúc anh nghe lời khước từ của em. Thật đáng kiếp cho kẻ chủ quan khi nghĩ về tình yêu quá đơn giản Ngồi thờ người ra khá lâu, Tường bỗng linh hoạt hẳn lên. Như đã dứt khỏi phiền não, anh tự nhiên đùa:

- Uống cà phê đi Ly. Em thử thưởng thức caphe theo cách cả thế giới ưa chuộng xem ra sao. Có ngon như người ta uống trong quảng cáo không Trần tỉnh lại, Lưu Ly uống một ngụm nhỏ rồi hỏi:

- Anh thấy caphe thế nào ?

Tường xoay xoay cái tách trong tay:

- Đắng nhưng rất tuyệt ! Thế mới biết hạnh phúc không hoàn toàn là ngọt ngào Lưu Ly nhỏ nhẹ góp vào:

- Đắng cay được thông cảm được chia sẻ còn hạnh phúc gấp vạn lần sự ngọt ngào trong cô đơn....

Vậy anh còn là “người lạ” đối với em không ?

Ly khẽ lắc đầu. Cô để mặc tay mình trong tay Tường. Lòng vừa rộn rã sung sướng vừa lo lắng hoang mang vì lời nói dối của mình Vừa rồi cô đã nói dối và dối rất thật. Tại sao vậy, khi cô luôn chờ đợi phút giây này ? Có phải tại dấu ấn của mẹ bao nhiêu năm tháng vẫn còn khắc rõ trong hồn cô đến mức cô phải vội phủ nhận tình cảm trong sáng của mình đối với Tường ?

Khẽ nuốt tiếc thở dài, Lưu Ly lắng nghe bài nhạc buồn với lời ca ngồ ngệ cang lên ở góc phòng:

- "Mưa là những tiếng buồn. Gõ vào cánh cửa đêm quên khép....

Những giấc mơ trốn nhà. Đi hoang. Đến bên nhau

- Lặng lẽ...." Ước chi đây đang là một giấc mơ trốn nhà đi hoang để Lưu Ly được thanh thản mở trái tim đón hết những lời tỏ tình của Tường nhỉ Giọng Tường chột vang lên thách thức:

- Anh ghen với anh chàng của em. Nhưng anh không bỏ cuộc đâu. Bé con láu lỉnh ạ Phớt lờ Lưu Ly kéo anh sang chuyện khác:

- Hôm trước anh tới nhà nội em chi vậy ?

Tường bức rức:

- Cũng chuyện khu vườn xoài. Không biết ông Chín đã gặp chú Tiến chưa mà mấy hôm nay chú ấy vẫn bình chân như vại Lưu Ly nói:

- Nội đã sang rồi. Nhưng chả có kết quả, nội giận ghê lắm vì ông Sáu Tiến trơ tráo nói là ba em đã ký hợp đồng cho ông mượn miếng vườn đó trong sáu năm. Nội đòi coi giấy tờ, ông gạt ngang nói rằng nội không có quyền đó ! Ông làm nội giận đến ngã bệnh nằm một chỗ Đúng là ngang ngược. Anh phải tìm cách khác mới được, không thể để Sáu Tiến ở đây Lưu Ly nói:

- Sáng qua em ra bưu điện, điện thoại về ẹ hay mọi việc. Chắc vài ngày nữa, ba xuống giải quyết vụ này Anh nghĩ đương Trịnh không xuống đâu Tại sao vậy ?

Tường nhún vai:

- Vì thể diện. Dù sao ông Tiến cũng mới ở được hai ba tháng, khó mở lời đuổi ông ta lắm Lưu Ly thất vọng:

- Ôi trời ! Vậy chắc tối ngày ba mẹ sẽ như mặt trời với mặt trăng. Em không chịu nổi sự căng thẳng đó, nên mới xuống đây năn nỉ ông nội lấy lại đất. Nào ngờ....vì bè bạn, ba em đã tính lầm Tường im lặng. Anh không muốn kể thêm về Sáu Tiến nữa, điều anh nghĩ ngợi lúc này là làm sao cho ông ta rời khỏi đây. Sáu

Tiến cứ như cái gai trong mắt anh. Nhức nhối, khó chịu. Vừa rồi Tường “mượn” ông Chín Trục đòi đất để Sáu Tiến dời đi, không ngờ ông ta ngoan cố kéo chuyện này sang hướng khác. Nếu đúng là dượng Trịnh cho Sáu Tiến mượn đất thì anh sẽ gặp khó khăn trong mọi việc vì ông ta sẽ trực tiếp đối đầu đầy nguy hiểm, không khoan nhượng với anh. Nếu Lưu Ly biết anh lợi dụng sự tức giận của ông Chín để khích đuổi ông Sáu Tiến, thì sẽ nghĩ thế nào về Tường ? Ly có cho rằng anh muốn giúp gia đình mình không, hay sâu sắc nhận ra Tường đang ở thế “Ngư ông đắc lợi” và sẽ thâm coi thường anh ?

Lòng Tường bỗng xốn xang với những xung đột này. Anh đã mắc nợ chú Năm Kha khi lấy lá thư tuyệt mệnh của chị Huệ. Anh đã đánh đuổi điều bí mật gia đình chị Huệ đã giấu kín bao lâu nay, để chẳng được gì cả sao ?

Lưu Ly tò mò:

- Anh đang nghĩ gì vậy ?

Tường gượng cười:

- Về những việc anh đã cố gắng để giành lại cái mình đã bị tước đoạt bởi Sáu Tiến Lưu Ly xót xa:
- Anh đã được gì, ngoài những cái đã mất Mắt Tường xa xăm:
- Với anh tất cả đều ở điểm khởi đầu. Anh chưa được gì ngoài sự tự do đang có
- Tại sao hỏi đó anh....dám bỏ nhà đi vậy ?

Tường nhếch môi vì câu hỏi ngô nghê của Lưu Ly, cô đang tròn mắt chờ nghe anh trả lời trông thật trẻ con. Anh không biết cô thật lòng tìm hiểu cuộc đời gian truân của mình vì cô muốn cảm thông, hay chỉ đơn thuần là tò mò Nhìn Lưu Ly, Tường buột miệng:

- Em vẫn muốn biết về anh sao ?

Tự nhiên Lưu Ly mềm lòng, cô ngập ngừng thú nhận:

- Em vẫn luôn muốn biết, muốn hiểu nhiều về anh....Thật đó !

Để làm gì ?

Bưng tách caphe lên, rồi lại để xuống Ly bối rối:

- Em không trả lời được. Nhưng đừng nghĩ là em tò mò. Với anh, em không tò mò, mà bị thôi thúc bởi một sự quan tâm rất kỳ. Em nói vậy, anh có cười em không ?

Tường xôn xao:

- Sao lại cười chứ ?

Lưu Ly cắn môi:

- Vì chúng ta là người dưng. Con gái không được quan tâm tới người khác, như vậy....xấu lắm Tường tỉnh táo nói:
- Anh hiểu ! Nhưng ngoài anh ta ra. Em quan tâm tới anh như tới một người bạn, đâu có xấu....

Lưu Ly ngơ ngác:

- Anh bảo ..anh ta nào ?

Thì chàng người yêu thông minh hơn người tâm thần trăm ngàn lần của em đó !

Lưu Ly đưa tay che miệng vì hớ. Mặt cô chợt đỏ rần lên khi bắt gặp ánh mắt tinh quái của Tường Chờm người sát vào Lưu Ly. Tường như reo lên vì mừng rỡ:

- Sao nỡ nói dối anh hả Ly Cô người lại, hai tay đan nhau, cô giấu mặt vào chiếc gối ôm trong lòng:
- Em sợ....em sợ lắm, anh biết không ?

Nhưng em có....thương anh không ?

....

Có không Lưu Ly ?

Có, nhưng em không muốn ai biết hết, kể cả anh. Em sợ sẽ khổ....

Tường vuốt nhẹ tóc cô, giọng lạc đi vì xúc động:

- Ôi ! Con bé ngốc nghếch của anh. Em làm anh điên thật bây giờ. Em sợ gì mới được ?

Ly bồi hồi úp mặt vào vai anh, vừa lúc đó bên ngoài có tiếng Đào gọi cô rất to Cô chưa kịp đẩy Tường ra để đứng dậy thì thấy ngay ngưỡng cửa, bóng dáng quen thuộc của mẹ Đúng là mẹ rồi ! Ly sợ đến mức ngồi chết trân trên thảm nhìn bà. Cô không tin mẹ dám xuống đây, nhất là vào ngay nhà của Tường, đúng lúc anh và cô tay trong tay, mắt trong mắt thế này Tường bất ngờ không thua gì cô. Anh chưa biết mẹ Lưu Ly nên mặt nhú lại đây về khó chịu:

- Bà là ai mà vào nhà tôi không gõ cửa ?

Mặt bà Lan tái xanh vì giận:

- Hừ ! Nếu gõ cửa làm sao thấy cái cảnh đốn mặt này ! Chúng bây giỏi lắm rồi ! Con Ly có về chưa ? Thật là nhục nhã, nhục nhã....

Lưu Ly riu riu đứng dậy. Trong lúc Tường còn hoang mang, bà Lan lại gằn giọng:

- Út Tường là cậu đấy à ! Hừ ! Đúng là hạng bỏ ổi, ném đá giấu tay. Nếu không nghe anh Sáu trình bày hơn thiệt, chúng tôi đã bị cậu chơi gât rồi. Đã vậy còn dụ dỗ con gái tôi. Hạng hạ cấp như cậu không đáng xách dép cho nó đâu, đừng hoài công vô ích Lưu Ly bật khóc chạy đến bên bà:

- Mẹ Ôi ! Xind đừng nói thế Vung tay tát một cái làm Ly xiểng niểng, bà Lan quát to:

- Cút về ngay đồ hư đốn !

Tường đứng như trời trồng, nhìn Ly tứ tuổi chạy vụt ra ngoài, lòng đau còn hơn mình bị đánh Anh ném ánh mắt đầy bất mãn về phía bà Lan:

- Ly không có lỗi, di đã quá nặng tay với cô bé Bà Lan khinh khỉnh:

- Con của tôi, tôi có quyền dạy dỗ. Hừ ! Vừa rồi cậu gọi là là di à ! Cám ơn ! Tôi ghét danh xưng đó lắm ! Cậu định ám chỉ gì khi gọi thế ?

Vậy xin mời bà ngồi Thấy vẻ mặt đầy bối rối, ngõ ngang của Tường mau chóng trở lại lạnh tanh, vô cảm , Bà Tư Lan cười khẩy:

- Khá lắm ! So với con bé Ly, cậu đúng là cáo già. Cậu đã nói thế nào về tôi ? Về chuyện ngày xưa hả ?

Tường cổ trề giọng nhỏ nhẹ:

- Tôi không nói, nhưng Ly đã biết mọi chuyện từ người khác Mặt bà Lan chột thật dữ dội:

- Cậu muốn gì ở con bé, cũng như ở miếng đất của chúng tôi ?

Tường im lặng. Sự xuất hiện đột ngột của bà Lan làm anh rối trí vô cùng. Anh chưa đoán ra bà tới đây làm chi. Nếu chuyện khu vườn xoài thì Sáu Tiến mới đúng là người bà cần gấp chó đâu phải anh. Tại sao vừa rồi bà lại mắng Tường là “ném đá giấu tay” nhỉ ?

Anh rừa chậm rãi nói vừa quan sát bà Lan:

- Tình cảm của tôi và Lưu Ly rất trong sáng và chân thật, tôi muốn cô bé được hạnh phúc. Còn miếng đất của gia đình bà, tôi không hề quan tâm tới nó Bà Lan rít lên:

- Nói dối ! Cậu là kẻ thủ đoạn. Nếu không quan tâm miếng đất ấy đời nào cậu chịu khó tìm đến ông nội Lưu Ly để đốc ông già đuổi Sáu Tiến. Tôi nghe đồn anh em nhà cậu định chiếm miếng vườn ấy để bán cho việt kiều. Hừ ! Tôi đã dám về sứ này rồi, thì không có chuyện ấy đâu Ngừng lại hỏn hển thở, bà Lan nói tiếp:

- Còn con bé Lưu Ly. Tôi cấm cậu giao tiếp với nó. Hai mươi tuổi, nó còn bé lắm đối với một gã lồi đời như cậu. Đừng đeo theo làm phiền nó nữa Tường cố dằn lòng:
- Anh biết mình phải xuống nước trước người đàn này vì yêu. Nếu không Lưu Ly và anh khó lòng được gần nhau Trần tỉnh lại Tường nhỏ nhẹ:
- Tôi rất quý Lưu Ly cũng như kính mến dưỡng Trịnh nên làm sao mà chiếm miếng đất ấy cho được Bà Lan gạt ngang:
- Khỏi phải nói nhiều. Lẽ ra trước khi yêu cậu nên lựa chọn. Giữa hai người không thể có tình yêu, khi mới hận ngày xưa vẫn còn đầy trong lòng tôi. Tôi không chấp nhận tình cảm này. Nói thẳng ra tôi không chấp nhận cậu Tường ngờ ngàng:
- Dì Ánh đã chết. Dì....à bà còn hận gì nữa ?

Bà Lan mím môi:

- Tôi hận cuộc đời không như ý muốn. Tôi hận người chết làm cho tôi bao nhiêu năm phải biệt xứ, không được nhận làm dâu con, không được ngẩng mặt nhìn ai, dù bây giờ tôi đã là bà chủ của toàn bộ đất đai bên ông Trịnh Những điều bà hận không có liên quan đến tôi và Ly. Chúng tôi đâu có tội gì để bị ngăn cản như vậy Bà Lan im lặng. Đây là lần đầu tiên bà bước vào ngôi nhà của gia đình chồng. Bà đã suy nghĩ lại rất lâu. Sau này bất chấp sự ngăn cản của ông Trịnh, bà quyết định thực hiện quyền hạn của mình Mấy chục năm nay bà luôn thèm khát vị trí bà chủ của giòng họ bên chồng, nhưng không toại nguyện vì trước khi chết, bà Chín Trục có troỉ rằng:
- “cấm Tư Lan bước vào nhà”. Bà đã âm thầm chịu đựng mối hận này bao lâu. Bây giờ bà không nhịn nhục nữa khi di chúc đã lập xong, đất đai đã do ông Trịnh đứng tên. Bà sợ ai mà không về tống cổ Sáu Tiến đi chứ Lão Sáu Tiến đúng là xảo trá khi tung tình rằng:
- ”Ông Trịnh cho lão thuê vườn xoài trong vòng sáu năm. Đến lúc gặp bà, lão lại hề hà bảo:
- Nói thế để Út Tường không dám bám ấu đất đai cho Việt Kiều, chớ làm gì có chuyện cho thuê. Nếu bà cần lấy đất, lão sẽ giao tức thời Cũng chính từ mồm Sáu Tiến, bà mới biết Tường đang bám theo tán tỉnh Lưu Ly. Lúc đang còn sững sờ, lão đã hạ giọng thăm thì:
- “Giờ này chúng đang hú hí với nhau trong nhà út Tường. Bà muốn....xem không. Tôi dẫn bà đi .” Máu nóng dâng lên làm bà hoa mắt. Chân cao chân thấp bước theo Sáu Tiến sang đây, bà tưởng mình sẽ đập chết Lưu Ly tức khắc, rồi bầm vấ “thằng trời đánh” khi cho hã Nhưng bà đã kịp dằn lòng khi nhìn thấy gương mặt thất thần của con gái. Nó quá đối kinh hoàng vì sợ Tội nghiệp ! Bà chợt nhớ tới mình ngày đó. Đang trong vòng tay ông Trịnh, bà đã chết lặng trong sợ hãi khi bà Ánh và Chín Trục đẩy cửa phòng bước vào....

Bà Lan chợt cắn chặt răng tức tối. Lưu Ly đâu giống bà ngày xưa. Con bé khờ khạo đáng bị người ta dụ, trong khi bà mười tám tuổi đã thủ đoạn dụ dỗ được ông Trịnh. Nhắc lại điều này, chả có gì xấu hổ. Thế gian có trăm ngàn con đường và trăm ngàn cách đi. Người đời lên án, nhưng đâu có sao, ít ai chết vì bị lên án suông lắm. Bất quá sự lên án đó cũng là do ganh ghét thôi ! Lâu nay bà đã ru mình bằng lời ngụy biện đó mà sống. Bây giờ nghĩ tới Ly, bà tức quá !

Con bé ngu ngốc bị Út Tường lợi dụng vì miếng đất ma ám này thôi ! Bà không thể bỏ qua cho Út Tường được Nghiêm mặt nhìn anh, bà Lan bảo:

- Tôi nói ít mong cậu hiểu nhiều. Cậu và con Ly không tới đâu đâu Tại sao vậy ?

Tại cậu không thật lòng, cậu muốn lợi dụng con nhỏ Tường gần gũi:

- Bà nghĩ sai về tôi rồi !

Cười ngạo mạn, bà Lan nói:

- Không sai đâu ! Nên nhớ đường cậu đang đi, tôi đã từng qua. Thôi ráng lo làm ông chủ bè cá tra nhé ! Hừ, con gái tôi đâu xứng với dân lái cá như cậu Út đây Tường tê tái nhìn bà Lan dần gót bước xuống tam cấp nhà mình “Dân lái cá !” Bà Lan đứng là độc mồm nên mới dùng cái từ này gọi anh. Vừa miệt thị vừa

coi thường, chế riếu. Tường thở dài ngao ngán. Lòng dạ đàn bà thật hiểm hóc, tình địch đã vì mình chết bao nhiêu năm mà vẫn còn hận đến mức ngăn cản tình cảm của con gái. Ý là Lưu Ly bướng bỉnh, ngổ ngáo mà vẫn sợ bà đến thế, chắc đương Trịnh ở nhà cũng bị lép vế thôi. Muốn giữ được tình yêu, Tường sẽ gặp khó khăn rất lớn từ bà Tư Lan. Rồi Lưu Ly nữa, biết cô có vững lòng trước sự ép buộc của mẹ không. Lời yêu vừa rời khỏi môi, chưa hứa hẹn gì, ai biết sao mà nói trước chứ Chường này tuổi đã trải qua bao phong ba bão táp cuộc đời, Tường không còn cái bông bột của thưở mới lớn để nong nổi khi yêu. Anh chưa hề yêu ai, chưa nghĩ tới ai như nghĩ tới Lưu Ly. Suốt mấy năm ròng, Thúy Diệp cận kề bên, nhưng Tường không chút cảm xúc, dù cô luôn ân cần, dịu dàng và sẵn lòng với anh....

Vuốt nhẹ chiếc gối lúc này Ly ôm, Tường nghe như còn vương hơi ấm, anh xót xa khi nhớ tới cái tát tai nháng lửa của bà Lan Tội nghiệp cô bé biết bao. Mẹ đánh em là để thị uy với anh. Em nào có lỗi gì. Nhưng dù mẹ khó khăn nghiệt ngã cỡ nào, anh cũng không thể mất em, viên ngọc của anh....

12. Chương 12

Bà Lan nghiêm khắc nhìn con gái:

- Mẹ đã cạn lời rồi. Con nghĩ sao, thử nói xem ?

Lưu Ly giậm lầy:

- Mẹ đã nghĩ hết mọi điều, con còn gì nữa để nói:

- Bà Lan thản nhiên:

- Tốt ! Vậy sáng mai con về Sài Gòn sớm. Ở đây không còn việc của con nữa Tim Lưu Ly thất lại, cô áp úng:

- Nhưng....nhưng nội đang bệnh mà !

Giọng bà Lan lạnh tanh:

- Đã có bà Tám và con Đào, ông không cần mẹ con mình đâu Tại mẹ nghĩ chứ, người già nào không muốn có con cháu ở kề bên ?

Nhưng mẹ không muốn. Ông nội bệnh chỉ là cái cớ để con đòi ở lại đây. Hừ, con đang nghĩ gì trong đầu mẹ biết hết. Chả lẽ những lời mẹ nói này giờ như nước đổ lá khoai, không lắng đọng trong con được chút nào ?

Lưu Ly lặng lẽ cúi đầu. Cô không tin những điều mẹ nói về Tường. Anh chưa khi nào đặt vấn đề đất đai với cô. Chính vì muốn chứng minh mình không liên quan tới việc “mượn Sáu Tiến chiếm đất” của nhà cô, Tường mới thẳng thắn đề nghị nội đuổi ông ta đi. Anh làm việc này vì gia đình cô không chút vụ lợi, vậy mà mẹ nhất định gán cho anh tội lợi dụng, thủ đoạn, nén đá giấu tay gì....gi....đó Nếu như trước đây, chắc hẳn Lưu Ly riu riu tin lời bà, khổ nỗi bây giờ mỗi câu mẹ nói đều nghi ngờ rồi phân tích, nhận xét....để thấy rõ ràng những điều bà gán cho Tường mang đầy vẻ áp đặt. Nó làm Lưu Ly khổ sở, lẩn tránh. Cô biết mình sẽ cãi ý bà, dù thâm tâm không hề muốn Thở dài một cái thật khê, Lưu Ly xuống nước năn nỉ:

- Cho con ở lại đây đi mẹ !

Không được! Trên Sài Gòn ba có một mình. Mẹ còn phải mướn người rào khu vườn ấy, và giúp nội chỉnh đốn sổ sách chi thu suốt cả năm nay, rồi lo mướn người đắp lại bờ bao bên cồn. Có về đây mới thấy đất đai mênh mông bỏ lãng phí quá Lưu Ly hạ giọng:

- Nội....chịu để mẹ đảm nhận việc này rồi sao ?

Bà Lan cười nhạt:

- Không muốn cũng phải chịu vì có ai làm cho ông đâu. Nội con lắm cảm tới nơi rồi, nhưng vẫn còn cố chấp nên không ẹ về đây. Bây giờ mẹ đã vào nhà, mẹ sẽ điều động mọi việc. Ông nội nằm một chợ, cần gì phải

lo ngại chuyện dưỡng già Lưu Ly ngỡ ngàng nhìn bà. Cô có cảm giác mạ đã tính toán trước sau, nên mới dễ dãi sai cô về đốc thúc nội....đuổi Sáu Tiên đi. Để bây giờ bà đường đường chính chính đảm nhận công việc của mợ chủ, vợ cậu Hai Trịnh. Nếu nội không bệnh, mẹ cũng làm thế vì toàn bộ đất đai nhà cửa đã sang tên ba rồi, nội đâu còn gì nữa Cô ương ngạnh:

- Con ở lại chăm sóc cho ông nội, vì con biết mẹ không đời nào làm chuyện này Bà Lan cương quyết:
- Đừng lăm điều nữa. Nhất định sáng mai con về sớm. Bây giờ vào ngủ đi Lưu Ly chán nản trở về phòng. Cô gặp Đào đang ngồi với vẻ chờ đợi Con bẻ hỏi nhỏ:

- Tối đây mợ Hai ngủ ở đâu ?

Ở phòng của ba chị hồi đó May quá. Em tưởng mợ Hau ngủ chung với chị chứ Lưu Ly nằm vật xuống giường:

- Phòng này trước kia của bà nội. Sức mấy mẹ chị dám vào, dù bà đã cả gan bước vô ngôi nhà này Đào rù rì:

- Chắc mợ Hai có vái bà Chín rồi ! Hồi nãy thấy mợ đốt nhang ngoài bàn thờ. Ít ra mẹ chị cũng biết sợ....nhưng nghe đâu mợ Hai định dỡ cái miếu và đồn bỏ cây xoài Lưu Ly nhồm người lên:

- Thiệt hả ?

Thiệt chứ ! Chính mợ Hai nói với dì Tám mà Ông nội chị biết chưa ?

Đào lắc đầu:

- Chắc chưa Dì Tám có nói gì không ?

Thì dì ấy can, mà mợ Hai đâu có nghe Lưu Ly thần thờ:

- Làm như vậy không nên chút nào. Chị phải qua gặp mẹ mới được Đào kêu lên:

- Ý ! Đừng có đi Sao vậy ?

Đào thì thầm:

- Cậu Út chờ chị ngoài vườn Lưu Ly lạng người vì câu Đào vừa nói, cô hốt hoảng nhìn quanh như sợ mẹ nghe được Trống ngực đập thình thịch cô hỏi:

- Em gặp anh hồi nào ?

Lâu rồi ! Lúc mợ Hai chưa....lên lớp chị. Em ngồi chờ, sốt ruột muốn chết Ly thất vọng:

- Sợ anh bỏ về rồi Nhỏ Đào buông giọng chắc nịch:

- Chưa đâu ! Cậu Út nói nếu không gặp chị là không về Lưu Ly luyến quỳnh:

- Làm sao chị dám ra đó. Mẹ mà biết thì chết Làm ra vẻ tài khôn, Đào hất mặt:

- Đừng có lo. Buổi tối lạ nhà, em dám cá mợ Hai không dám rời khỏi phòng. Chị đi với em Lưu Ly ngồi ì trên giường. Lâu lắm cô mới ấp úng:

- Chị không dám đâu !

Đào rên rĩ:

- Trời ơi ! Sợ cái gì. Lần này em canh cửa kỹ lắm. Không như hồi chiều bị phục kích bắt ngồi đâu mà lo Thấy Lưu Ly làm thình. Đào khe khẽ lắc đầu:

- Tội nghiệp ông Út thật ! Chắc ông hoá đá vì chờ rồi. Chị không đi, em vào ngủ vậy !

Đào ưỡn vai bước ra cửa, Lưu Ly lật đật nhảy xuống giường Khoan đã....

Túm túm cười, Đào nhắc:

- Mặc áo lạnh vào, ngoài sông gió dữ lắm Lưu Ly nhăn nhó:

- Áo giặt phơi chưa khô. Cứ mặc như vậy được rồi mà !

Em sợ chị bị nghẹt mũi vì bị lạnh cổ thôi Lấy cái khăn choàng cổ vắt trên giường, Lưu Ly quần ngang vai rồi bước theo Đào. Con bé rón rén mở cửa bếp dắt cô ra vườn Đêm tối đen và gió ào ào. Ánh đèn pin nhỏ xíu trên tay Đào lia gần rồi lia xa thành những vệt rằn mớ cảm như mắt hút trong bóng đêm Giọng Lưu Ly run rẩy:

- Chắc anh ấy về rồi Đào cười khẽ:

- Ngồi kia kìa, chờ về đầu mà về Lưu Ly đứng khựng lại khi Tường hấp tấp chạy đến. Anh nói:

- Cảm ơn Đào nhiều lắm Con bé lại cười:

- Tôi vì chị Ly chớ có vì cậu đâu mà cảm ơn Nói gì nhanh nhanh lên nhe. Tôi chờ ở nhà bếp Đào vừa quay lưng là Lưu Ly đã thấy mình lọt hẳn trong vòng tay Tường. Cô để mặt xúc cảm trào dâng và để mặc cho Tường siết mạnh. Giọng cô oà vỡ ra nước nỡ:

- Mẹ bắt em phải về ngay sáng mai Tường vuốt tóc cô:

- Anh cũng đoán thế nên mới gặp cho bằng được em Lưu Ly lại thút thít:

- Mẹ không cho chúng ta quên nhau, mẹ cấm em gặp anh Anh biết....! Nhưng anh không lo vì em yêu anh kia mà. Rồi chúng ta sẽ vượt qua khó khăn này Ly nghẹn ngào:

- Bằng cách nào chứ ! Mẹ em không đơn giản đâu Giọng Tường mạnh mẽ:

- Em còn ba, còn ông nội. Anh tin hai người sẽ ủng hộ em Cúi xuống nâng mặt cô lên, anh hỏi:

- Còn đau không ?

Cô lắc đầu. Tường nói:

- Anh cứ lo cho em bị mẹ đánh đòn nữa. Suốt tối nay anh như ngồi trên lửa, chả làm được, nghĩ được gì cho ra hồn ngoài việc mong thấy em cho an tâm. Không mẹ em về đây lo việc đất đai không phải đương Trịnh. Anh chả hiểu dì Lan và Sáu Tiến đã thỏa? thuận như thế nào Lưu Ly bối rối:

- Mẹ thay đổi ý định hoàn toàn....

Tường dò dẫm:

- Nghĩa là sao ?

Trước đây mẹ khăng khăng đuổi Sáu Tiến đi và bán đất. Bây giờ mẹ lại cho ởng ở tiếp Tường bật cười khô khốc:

- Đúng là ngoài dự đoán của anh Lưu Ly băn khoăn:

- Anh đoán như thế nào ?

Tường thần nhiên đáp:

- Dì Lan chắc chắn đã bị Sáu Tiến nói khích bằng cách nhắc lại chuyện xưa. Trong câu chuyện cũ kỹ đó, lão ta sẽ cố ý nhấn mạnh vai trò của mình, rồi tố về bất bình cho những gì mẹ em từng gánh chịu như không được nhận làm con dâu, không được bước vô nhà của bên chồng....Rồi Sáu Tiến đã kết luận tất cả những thiệt thòi đó do gia đình anh gây nên....Mẹ em đã chĩa mũi dùi uất hận đó vào anh mà không cần nghĩ ngợi xa xôi. Thật ra anh và em đâu có tội gì Lưu Ly làm thinh. Những lời mẹ nói về Tường lại vang lên. Có phải mẹ đã nghe Sáu Tiến nên mới nghĩ xấu về anh không ?

Cô vụt hỏi:

- Hồi chiều mẹ đã nói gì với anh ?

Tường ngập ngừng:

- Mẹ bảo em còn bé lắm phải la học....Anh đừng bày đặt....

Ly ngắt ngang lời anh:

- Chỉ vậy thôi sao ? Em không tin đâu !

Thế mẹ đã nói gì về anh ?

Lưu Ly buồn bã:

- Mẹ nói nhiều lắm, nhưng tất cả đều sai, có lẽ mẹ nghe lời đặt điều của ông Sáu Tiến Ngược mắt nhìn anh, cô thì thầm:

- Với em, anh là người tốt nhất !

Hôn nhẹ lên trán cô, Tường xúc động:

- Tâm hồn em trong sáng quá. Thật ra anh có nhiều điểm xấu. Nhưng yêu em, anh hứa sửa đổi cho tốt hơn. Với anh, em là quý nhất. Hiểu không ?

Lưu Ly vui đầu vào ngực anh in lặng. Được bên Tường như vậy cô thấy an tâm, vì anh rất tự tin và mạnh mẽ. Nhưng những cá tính này có giúp hai người vượt qua khó khăn trước mắt không. Lưu Ly lặng lẽ thở dài. Gió từ sông thổi lên se lạnh, Tường kéo chiếc khăn che kín cổ Ly, giọng anh trách móc:

- Sao lại mặc phong phanh như vậy. Biết anh đang chờ, em chỉ kịp lấy cái khăn theo thôi. Ngày mai về rồi, thời gian bên nhau đâu có bao nhiêu. Em sợ không được gần anh nữa lắm Tường trấn an:

- Đừng lo ! Anh nhất định năn nỉ dưỡng Trịnh và ông Chín. Hai người sẽ thuyết phục mẹ. Hẹn em ra đây anh muốn biết rõ lòng em. Bây giờ hiểu rồi, không gì làm anh sợ hết. Điều quan trọng nhất là dù thế nào cũng phải tin nhau và chờ nhau. Ngày mai về Sài Gòn, chớ có đi xuất cảnh đâu mà sợ không được gần anh nữa Lưu Ly buột miệng:

- Sao anh lạc quan quá vậy ?

Vì anh yêu em. Trước kia anh chỉ có một mình, nhưng anh đã cố gắng vượt lên. Nay có thêm em, chuyện gì lại không qua. Phải tự tin và lạc quan mới sống được bé con à !

Lưu Ly phụng phịu:

- Em không phải là bé con Tường vuốt mũi cô:

- Người lớn đâu ai lại mít ướt và nhõng nhẽo như vậy. Hầu như lần nào gặp nhau em cũng thích nhe hết. Vậy mà đòi lớn Tại anh chọc người ta khóc, chớ ai mà muốn Tường nôn nao khi nghe giọng điệu hờn dỗi trẻ con của Lưu Ly. Hơi thở cô ngột ngạt phả quanh cổ làm Tường xao xuyến. Anh thì thầm:

- Trước đây anh rất thích trêu để em khóc cho bỏ tật búống bình, chanh chua. Nhưng hồi chiều thấy em vừa khóc vừa chạy về, anh chịu không nổi. Anh biết từ lúc đó trở đi nỗi đau của em cũng là nỗi đau của anh. Sợ dây định mệnh vô hình nhưng thiêng liêng nào đó đã cột chặt chúng ta với nhau nên anh mới có mặt ngoài sông để kéo em vào bờ. Em có nghĩ thế không ?

Ly se se gật đầu. Tường cúi xuống thật sát. Mắt anh đắm đuối nồng nàn lẫn tha thiết đam mê. Lưu Ly run rẩy khép mi. Cô nghe anh nói khe khẽ:

- Anh yêu em, rất yêu em....

Lưu Ly rùng mình đón nụ hôn đầu đời trong nỗi hồi hộp, lâng lâng không dứt. Niềm hạnh phúc vút lên cao biến thành cảm giác hư ảo đến mức Ly choáng váng. Cô vịn về nhón chân, vòng tay ôm quanh Tường. Môi anh tiếc nới rời môi Ly, cô bên lên vui mặt vào ngực anh vững chãi, ấm êm Trong vườn tuy rất yên lặng. Trăng non hắt những bóng yếu ớt xuống mặt đất, một mùi hương ngọt ngào và buồn của cây có ban đêm xông lên nghe thật lạ. Giọng Tường trầm hẳn xuống:

- Em chưa về Sài Gòn, sao anh đã thấy nhớ. Nhớ ngay lúc ôm em trong lòng, hôn em trên môi mới khổ chứ Ly lo lắng nhìn anh. Cô nghe tiếng tí tí của đồng hồ đeo tay mà thâm tiếc từng giây. Giọng Lưu Ly sưng nước mắt:

- Chừng nào anh lên Sài Gòn ?

Tường chép miệng:

- Anh chưa biết. Có thể tuần sau hoặc cuối tháng. Công việc ở đây cần anh từng giờ. Không thể bỏ đi được Lưu Ly hờn dỗi:

- Đối với anh công việc quan trọng nhất chớ đâu phải em Tường nghiêm nghị:

- Anh quý em nhất, nên không thể so sánh em với công việc hay bất cứ thứ gì. Nhưng là đàn ông, anh phải có sự đam mê trong công việc. Anh không nghĩ em có thể yêu được một kẻ sẵn sàng bỏ sự nghiệp để lẩn quẩn quanh bên mình Nhưng em có bảo anh bỏ sự nghiệp đâu. Chưa gì đã....ăn hiếp người ta Tường lắc đầu:

- Phải chi em bớt trẻ con một tí nhỉ ?

Giọng Ly đầy ghen tuông:

- Anh muốn em người lớn như ai ? Có phải như Thúy Diệp của anh không ?

Tường phì cười. Anh kéo cô vào lòng và hồi hải cúi xuống. Lưu Ly ngỡ ngàng vì nụ hôn mạnh bạo không nhẹ nhàng nâng niu như vừa rồi của anh. Cô mím chặt môi như ngầm phải đối, nhưng rồi cũng chính cô bị cuốn đi bởi cảm giác cuồng nhiệt đang toả? sang từ thân thể to cao của Tường Không biết bao lâu môi anh mới rút khỏi môi Ly. Tim cô nhói nhói khi nghe tiếng Đào gọi nhỏ nhỏ gần đó Anh thở dài:

- Em vào đi ! Và hãy nhớ lúc nào anh cũng yêu em, luôn nghĩ tới em. Ngoài em ra không có hình bóng nào khác trong lòng anh cả. Anh tin em và mong em cũng tin anh. Phải tin anh Lưu Ly tháo chiếc khăn choàng ấn vào tay anh, giọng thổn thức:

- Em sẽ rất nhớ, rất nhớ....

Dứt lời cô lom khom chạy về phía nhà không ngoái lại lần nào Tường áp cái khăn vào ngực và nghe mùi hương con gái thoang thoảng rất gần, nhưng cũng rất xa.... Anh biết đêm nay mình sẽ khó ngủ. Có lẽ Lưu Ly cũng thế. Cả hai sẽ thao thức với niềm hạnh phúc và nỗi khổ ngọt ngào này.

13. Chương 13

Bà Hà lắc đầu ngoảnh ngoảy:

- Rất tiếc tôi không còn tiền để đưa cho anh nữa. Mất tháng nay vườn tược không thu vô được đồng nào. Thằng Nhân lại vun vút ăn xài. Tôi cung phụng hết nổi rồi Sáu Tiến nói êm như đang hát:

- Anh không xin mà mượn tạm. Đã bao lần anh âm thầm bỏ đi, có sống lây lất bên những người đàn bà khác, rồi cũng về bên em. Cuột tình oan nghiệt kéo dài mấy chục năm rồi. Anh không tin em nghe lời thằng Tường nghi ngờ lòng dạ anh Bà Hà gạt phăng đi:

- Đừng lời thằng Tường vào đây, tôi không nghi ngờ gì anh hết, chẳng qua tôi không có tiền Xoa nhẹ bờ vai vẫn còn tròn lẳn của bà Hà, Sáu Tiến thì thầm:

- Chỉ có em mới có thể lo cho anh....mượn tạm đâu đó, xong mùa cá này anh vừa trả nợ, vừa trả công em Bà Hà hất tay ông ra:

- Hừ ! Về mà nhờ bà vợ của ông. Tôi làm sao bằng bà được, nên đâu dám lo cho ai Nghe giọng hờn mát của bà, Sáu Tiến như vừa vút được khối đá trên ngực. Ông lại gì người đàn bà này, yếu đuối, đại dột, và ngu ngốc nữa, nhưng bao giờ cũng làm ra vẻ mạnh mẽ, khôn ngoan, quyền hành. Bà ta thích được nắn nỉ, thích nghe nịnh bợ và thích được vuốt ve bằng lời ngọt ngào. Với ông, những chuyện đó có khó khăn gì, chỉ cần ráng uống cho cong ba tác lưỡi. Thế là mọi cái, tình cũng như tiền đều có đủ Lâu rồi Sáu Tiến chả còn thiết tha gì với người tình....già này, nhưng ông luôn cần tiền Lì mặt xấp tới bên bà, Sáu Tiến than thở:

- Trời ơi ! Cùng nhắc chi tới mụ nái xè tôi ngày chỉ lo ăn ngủ ấy, anh ngấy tới tận cổ rồi ! Nếu ở chung với mụ ấy được, anh đâu lang thang như lãng tử không nhà thế này. Anh bám vít đất này cũng vì em thôi Bà Hà liếc ông một thật sắc:

- Bây giờ anh kể lẽ phải không ? Vậy tôi vì ai mà bị người ta dèm pha mấy chục năm nay ? Nghĩ thật tủi cho thân đàn bà, cứ lén lút già nhân ngãi non vợ chồng, không nên danh phận gì hết Anh hiểu nỗi khổ của em, vì vậy đâu nở rời xa....Hiện giờ anh đang lo cho em vô cùng Thở dài một cái, Sáu Tiến nằm vật xuống bộ ván bằng gỗ dày cả tấc, lên nước bóng loáng, mắt nhúu lại khổ sở Bà Hà ngạc nhiên:

- Anh lo gì mới được ?

Xoay xoay chiếc vòng cẩm thạch trên tay bà, ông nói từng tiếng:

- Thăng Tường sẽ làm khổ chúng ta, rồi em sẽ khổ đốn vì nó. Tài sản, đất đai bao lâu, anh và em vun đắp sẽ rơi hết vào tay con Tư Lan thôi Bà Hà nhảy nhồm lên:

- Bộ....bộ thăng trời đánh ấy bán đất cho ở bến hả ?

Sáu Tiến cười nhạt:

- Bán được thì nói gì. Đàng này nó sắp dâng cả hai tay cho họ ấy chứ Nóng nảy kéo ông ngồi dậy, bà Hà gắt:

- Anh nói hắt ra đi, đừng úp mở nữa Lừ đừ vươn vai, Sáu Tiến chậm chạp nói:

- Thăng khùng đó đang mê một con gái của Hai Trịnh Thật hả ? sao anh biết ?

Chuyện liên quan tới em, anh phải biết chứ. Anh dám cá, con Tư Lan đạo diễn màn kịch ái tình này. Con mụ ấy tham vọng đầy người, mụ ta đã dám trở về đây thì việc đầu tiên anh nghĩ là trả thù Rừng mình vì hai tiếng “trả thù” được Sáu Tiến nhấn mạnh, bà Hà bật tức:

- Vì nó mà con Ánh tự tử. Gia đình chưa xé nó ra thì thôi, bây giờ còn trả thù à. Em thách con Tư Lan dám. Hừ, nó trả thù bằng cách nào chứ ?

Giọng Sáu Tiến nhẹ tênh:

- Bằng cách lợi dụng cậu Út cưng của em. Tư Lan lấy con gái ra câu thăng điên ấy. Và cá đã cắn đã cắn rồi Bà Hà gạt ngang lời Sáu Tiến:

- Thăng Tường không ngu đâu, bao nhiêu năm bỏ nhà lẩn lộn với đời, nó là tay từng trải chứ đâu như thăng bé ngày nào bị anh cho uống bùa phun ngãi Sáu Tiến cười híp mắt:

- Vua còn mất nước vì đàn bà, huống hồ chỉ thăng khùng mới tỉnh như nó. Anh từng thấy con nhỏ đó với thăng Tường....tình tứ lắm Biết đâu thăng Út dụ dỗ con nhỏ....

Quê mùa, thô lỗ mang tiếng điên như nó thì dụ được ai. Nhất là dụ con gái Sài Gòn. Anh bảo đảm Tư Lan bày ra trò này. Nội chuyện trước đây con nhỏ té sông cho Út Tường với lên là anh đã nghi rồi. Em thử nghĩ xem, làm gì có chuyện chùng hợp thể Bà Hà bồng chồn ngồi không yên vì những lời Sáu Tiến rĩ rả. Bà lo lắng nhìn ông ta:

- Em vẫn chưa nghĩ ra Tư Lan cho con gái dụ thăng Út để làm chi ?

Sáu Tiến cười thâm trong bụng. Đầu óc tối đen như mực của bà thì làm quái gì mà nghĩ ngợi được những điều cao siêu. Bởi thế ông mới vẽ rồng vẽ rắn bao nhiêu năm nay Làm ra vẻ nghiêm trọng, Sáu Tiến đồng dài:

- Hôm trước anh có tiếp chuyện với Tư Lan, khi nó xuống đòi năm công xoài mà Hai Trịnh đồng ý cho anh ở nhờ để coi sóc. Tư Lan không giấu ai lòng tam về đất đai của mình. Nó bảo rồi sẽ có dịp nó thu tóm hết vườn tược của gia đình Ba Ánh. Đã trở về đây nó sẽ làm cho những người từng coi rẻ nó điều đúng hết Bà Hà rít lên:

- Nó muốn ám chỉ ai nhỉ ? Em thề không để nó sống yên ở xứ này Sáu Tiến nhẹ nhàng cấy vào:

- Em nên thề sẽ giữ bằng được đất đai của ông bà để lại thì tốt hơn. Tư Lan chịu nhục cố đâm ăn xôi lấy Hai Trịnh, sau hai mươi năm, vườn tược bên chồng do nó nắm hết. Hai Trịnh lơ ngơ như con nai, ai nói sao cũng nghe, bị nó nắm thóp là cái chắc. Bây giờ con gái nó dùng cách cũ để dụ thăng Tường, trước sau đất đai nhà này cũng thành của nhà nói thôi Bà Hà hần học:

- Anh nói dễ nghe quá nhỉ ! Tôi còn sờ sờ đây mà Nhắm em nói thẳng Tường nghe lời không ?

Thừ người ra vì câu hỏi trắng trợn của Sáu Tiến, bà rối trí nhìn ông ta như cầu cứu:

- Nếu đúng thế mình phải tính sao ?

Sáu Tiến rờ rờ cái cằm nhẵn thính:

- Thiếu gì cách tính. Ngặt nỗi đầu óc anh đang lo chuyện cá giống, nên chưa chọn ra cách tốt nhất cho em được Bà Hà cộc lốc:

- Anh cần bao nhiêu ?

Tạm thời là mười triệu....Cá giống đợt này hút, nên cao giá quá !

Bà Hà nói nhanh:

- Tối nay không có thằng Hai ở nhà, anh qua lấy Mất Sáu Tiến sáng rõ:

- Được, anh sẽ qua. Nhớ nấu món gì tẩm bổ nhên....cưng Bà Hà làm thịnh, vừa lúc đó bên ngoài có tiếng gọi:

- Dì Hai Hà ơi !

Lật đật đứng dậy bước ra cửa, bà hỏi to:

- Chuyện gì đó bây ?

Từ gãi gãi đầu:

- Dạ....ở bên ông Chín sai người qua biểu dì Hai dọn cái miếu ngoài vườn xoài cho họ rào đất lại, nếu không ngày mai họ sẽ phá miếu Trợn ngược mắt lên bà Hà tru tréo:

- Cái gì, mày nói cái gì hử Từ ?

Sáu Tiến gõ gõ cái ống điếu:

- Nó nói rõ quá, bà còn hỏi lại làm chi. Chuyện này không phải do lão Chún bày đầu đâu. Con Tư Lan kiểm chuyện đó thôi Bà Hà hoang mang:

- Sao lại kiểm chuyện, khi nó cho con gái qua....

Thấy Từ lơ đãng nhìn mình, bà nín bật, rồi không dần được, bà hùng hổ:

- Tôi phải tìm bác Chín mới được Sáu Tiến xúi:

- Bà tìm Tư Lan mắng vào mặt nó, chớ tìm ông già làm chi cho khổ thân Quay sang Từ, bà nghiêng răng:

- Mày đi với tao qua bên thử coi con Tư Lan nói sao Vừa đi vài ba bước, Sáu Tiến đã gọi giật lại:

- Này này, no mắt ngon, giận mất khôn. Bà nhớ phải từ từ, nói câu nào đau câu ấy, mới trị được nó Cười nhạt như trê lời nhắc nhở của Sáu Tiến là thừa, bà Hà te te bước đi, nên không thấ nụ cười xảo trá của ông ta. Đầu óc bà lúc này toàn đầy rẫy hận thù khi nghĩ về đứa em gái xấu số. Ba Ánh hiền quá hoá ngu. Hồi đó nếu Sáu Tiến không ngăn cản, bà đã lên Sài Gòn xé xát con quỷ cái và Hai Trinh ra rồi, chớ đâu để tới ngày nay cho nó lộng hành Càng suy nghĩ bà Hà càng hậm hực. Bước vào sân nhà ông Chín, bà gọi to:

- Bác Chín ơi, bác Chín !

Đào từ trong chạy ra, thấy bà, con nhỏ tròn mắt:

- Dạ thưa....ông Chín mới đi khám bệnh Vậy thì kêu Tư Lan ra đây Ngạc nhiên vì giọng xách mé của bà Hà, Đào ngần ngừ đứng yên, cô linh cảm sắp có chuyện không hay, vì bình thường có đời nào bà bước tới nhà này Thấy Đào đứng ngơ ngác nhìn mình, bà Hà gằn giọng:

- Sao ? Chả lẽ Tư Lan cũng đi khám bệnh ?

Không thèm trả lời và chẳng thèm mời bà ta vào phòng khách, Đào bỏ vô nhà. Một lát sau bà Lan bước ra. Hai người lườm lườm kinh nhau Bà Hà dài giọng khinh bỉ:

- Cô đây là Tư Lan đấy hả ? Đúng là không khác với sự tưởng tượng của tôi mấy Bà Tư Lan thần nhiên:

- Lúc này ai muốn tưởng tượng về tôi mặc họ. Ở số này đa số thiên hạ quên hết chuyện xưa rồi. Bây giờ họ chỉ biết tôi là vợ Hai Trịnh, người sẽ thay bà Chín Trục coi sóc mọi chuyện trong ngoài của cái nhà này. Cô đã cướp địa vị đó của em gái tôi. Không biết xấu hổ mà còn vênh mặt, thật trơ tráo Tôi chẳng cướp đoạt gì của ai hết. Cuộc đời là một bãi chiến trường, nó tàn nhẫn, khốc liệt nhưng cũng rất công bằng. Kẻ nào yếu đuối phải thua cuộc. Ba Ánh không yêu anh Trịnh bằng tôi, không chịu đựng tất cả nhục nhằn trong đời được như tôi, chị ấy đã bỏ cuộc Bà Hà xỉ vào mặt bà Lan:

- Chính cô đã đẩy nó vào con đường chết Bà Lan quát mắt lên:

- Không phải tôi mà là Sáu Tiến. Lão ta chui vô mùng chị Ánh làm anh Trịnh phát cuồng lên vì ghen. Lão ta là một con heo nọc !

Dù vẫn biết chuyện này, nhưng nghe bà Lan nhắc lại như buộc tội ông Tiến, bà Hà vẫn phản ứng mạnh Nói bậy ! Nếu vậy tại sao Hai Trịnh còn cho Sáu Tiến ở nhờ trên đất mình. Nó đã bỏ vợ còn ghen tuông gì nữa. Chẳng qua vì cô, nó mới trở nên tệ như vậy Bà Lan nhếch môi:

- Tôi chẳng sợ mang tiếng thêm đâu, nhưng sự thật thế nào, phải đúng thế đó. Xưa nay ai cũng cho là tôi ác. Nhưng mấy ai hiểu rằng hồi đó chính tôi đồng ý cho để anh Trịnh về đây ở, nhằm gần gũi với chị Ánh cho chị đỡ tủi và đỡ hận tôi Bật cười chế giễu, bà Hà nói:

- Cô tốt dữ vậy sao ? Khó có ai nhường chồng cho tình địch lắm Tôi đã ngu xuẩn làm chuyện đó, vì tin rằng Ba Ánh và Anh Trịnh không thể có con được. Chính vì cũng tin như thế, anh Trịnh đã phản ứng quyết liệt đến mức phủ nhận giọt máu trong bụng chị Ánh

- Ánh nghi ngờ chỉ và Sáu Tiến. Chuyện này tôi hoàn toàn không biết, cho tới khi chị ấy thất cổ Rùng mình một cái, Bà Lan thần thờ:

- Thế là trăm dâu đổ đầu tằm. Nghĩ lại thấy mình đúng là ngu xuẩn, nên tôi đâm ra hận Ba Ánh. Phải ! Tôi hận chị ấy đã lấy cái chết để trả thù tôi và cả anh Trịnh, trong khi việc này tôi không có lỗi. Gia đình chị, bà Chín Trục đua nhau rêu rao, kết án tôi. Đạo đó tôi còn bị hăm, nếu về xứ sẽ bị rạch mặt nữa mà !

Bà Hà lạnh lùng:

- Sát nhân giả tử. Rạch mặt là còn quá nhẹ. Hừ, ngày đó cô cho Hai Trịnh về đây vì hết tiền hết bạc chó nào phải vì con Ánh. Đã giết chồng người khác, không ai lại tha cho thằng đàn ông quay về với vợ lớn đầu Dường như chỉ đợi bà Hà nói thế, bà Tư Lan mĩa mai:

- Vậy sao chị lại...thả rong cho ông Sáu Tiến chạy lung tung hết vợ này, tới vợ nọ thế ? Nói thật, nếu Ba Ánh còn sống, chỉ cũng không thoát tay hắn đâu. Chị thừa biết thằng đàn ông đó muốn em mình, và vì hắn mà em mình đã chết, nhưng chị vẫn đổ rịt tội lỗi lên đầu tôi. Tôi hận chị còn hơn hận Ba Ánh nữa. Mấy người toàn thứ không biết điều Nghẹn cứng ở cổ vì những lời của Tư Lan, bà Hà chỉ ừ ừ:

- Cô....cô đúng là trơ trẽn, dám nói những lời không ai thèm nghe một cách y như thật Chị cũng vậy chó có khác gì. Không ngờ lần đầu gặp nhau, chúng ta lại nói được nhiều điều đến thế. Nhưng chắc chị hạ mình qua đây không vì những chuyện ngày xưa cũ xì ấy đâu nhỉ ?

Bà Hà nuốt nghẹn xuống:

- Nghe nói cô định giở miếu thờ con Ánh ?

Giọng bà Lan thần nhiên:

- Tôi không giở, nhưng yêu cầu bên chị đem nó đi nơi khác, vì đây là đất của chúng tôi, có giấy tờ bằng khoán hẳn hoi. Cái miếu nằm chính ỉnh ở đó đến đời con cháu, chúng tưởng đất của nhà chúng đem rao bán thì lời thôi lắm Cô đề nghị như vậy mà lương tâm không cắn rứt à ?

Bà Lan hất mặt khinh khỉnh:

- Tôi có đào mồ cuốc mã ai đâu mà lương tâm cắn rứt, trái lại tôi thấy thanh thoi nữa là khác. Ngày mai tôi sẽ rào đất và giở cây cầu đặt ngang mương đấy, chị lo liệu cho sớm đi Bà Hà rít lên:

- Miếu ấy thằng Trịnh lập, nó chưa kêu giở tôi đồ....con nào dám....ng vô. Ba Ánh chết oan nên linh lắm, nó không để yên đâu Bà Tư Lan châm chọc:

- Ba Ánh chỉ linh với con cháu thôi, cho nên chị ta mới khiến thằng Út Tường dở dở ương ương, chớ cỡ như tôi hả, lúc sống còn chưa làm gì được, nói chi đã chết ba đời Giận quá mất khôn, bà Hà tru tréo lên:

- Đồ ăn ngang nói ngược. Miếng vườn đó của giòng họ tao, nên con Ánh mới tự tử ở trồng. Giấy tờ bằng khoán gì, tao chả biết. Tao đồ đứa nào dám rào đất, rút cầu, giở miếu đó Bà Lan chưa kịp phản ứng, bà Hà đã nói tiếp:

- Mày đừng hòng đem con gái ra dụ thằng Út, nó không ngu đâu !

Tư Lan sa sầm mặt xuống:

- Xí ! Quý giá gì mà làm bộ chứ

- Thứ gái chui vô bờ vô bụi với trai, là thứ bỏ đi rồi Nổi nóng lên, bà Lan lớn tiếng gọi:

- Chú Ba, chú Ba đâu ra đuổi con mẹ này cho tôi, rồi đóng cửa lại Chồng nạnh đứng giữa sân, bà Hà sừng cồ:

- Thằng nào dám đuổi tao, mày đánh chết mẹ nó đi Từ. Dứt khoát chưa gặp Chín Trục, tao chưa về !

Vừa lúc ấy Hai Nhân bên kia lộ băng băng chạy qua, giọng hùng hổ:

- Mẹ...đứa nào dám đuổi mẹ tao đâu ? Chém chết cha hết bấy giờ Nhìn con áo xất chuối dài trên tay Hai Nhân, bà Lan xanh mặt khi ngẫm ra rằng:

- Có chuyện gì đám người làm trong nhà này sẽ bỏ mặc, chớ không bênh vực, vì họ chả có chút cảm tình nào với bà hết Định rút vào phòng khách nhưng không kịp, Hai Nhân lừ lừ tiến tới ép bà vào gốc cây vú sữa, miệng nồng nặc hơi rượu:

- Bà gan lắm mới dám về đây. Tôi thề lấy theo bà lâu rồi mà chưa có dịp, nay bà muốn dẹp miếu thờ dì Ba Ánh, cướp đất của nhà tôi phải không ? Mẹ....đâu có dễ, bà thử làm đi rồi biết. Thằng Nhân này hứa mạng đổi mạng, chớ hổng nói chơi đâu Dù rất sợ nước liều của Hai Nhân, bà Lan vẫn rộng hòng:

- Bước ra chưa, tao la làng lên, công an còng đầu mẹ con mày bấy giờ Hai Nhân cười gằn:

- Có giỏi thì la đi. Coi tao dám chém không !

Dứt lời Hai Nhân giơ tay chém phụp vào thân cây sứ gần đó, nhành sứ cùi đứt lìa, mũ trắng văng tung toé làm bà Lan hốt hoảng Bất ngờ từ ngoài ông Chín Trục bước vào. Vung tay baton về phía Hai Nhân, ông mắng:

- Đồ trời đánh ! Bữa nay dám qua tới nhà tao quậy phải không ! Cút ngay tức khắc Bà Hà vội lên tiếng:

- Cháu chờ bác Chín này giờ, ngặt nỗi con dâu quý của bác đã không tiếp, còn đuổi về, nên thằng Nhân mới hơi nóng....

Nghe giọng xốc óc của bà, ông Chín khó chịu:

- Tao với bây không có chuyện gì chung để phải chờ đợi rồi sanh sự hết. Về đi !

Hai Nhân nhura nhura:

- Ông Chín nói vậy sao được. Này nhé ! Đất của nhà con, miếu thờ dì con, dâu ông đòi rào, đòi dẹp. Nghĩa là sao chứ ! Có phải muốn chiếm lấy không ?

Chạy cây baton vào mặt Nhân, ông Chín Trục đánh giọng:

- Mày nhỏ mà hỗn láo, đã vậy còn ăn nói ngang ngược. Đất nào của mày, nói lại tao nghe coi Chẳng nhường nhịn, Hai Nhân sẵn tới:

- Tui nói khu vườn xoài này nè ông già, đừng giả ngây nữa. Chấp ông có giấy tờ đó, hễ ai bước vô là tui chém chết mẹ đó Phạch ngược ra, ông Chín hăm hăm thách:

- Mày giỏi thì chém coi Thì ông cứ thử rào đất lại đi !

Ông Chín điên tiết đưa cây baton túi bụi, Hai Nhân thụt lùi tránh, rồi vác dao xông đến. Bà Lan sợ quá la thối thanh:

- "Đám thợ làm vườn gần đó tủa ra, nhưng không ai dám can. Hai người một già một trẻ mặt mày đỏ gay hầm hè kinh nhau Ông Chín Trục nói:

- Lẽ ra tao rào đất lại từ hồi con Ánh chết, nhưng nghĩ tình xóm giềng, sui gis, dù gì con Ba Ánh cũng là dâu hiếu vợ hiền nên tao để, hòng giữ mối giao hoà với ông ngoại mày ngày xưa. Ai ngờ mẹ con bây không biết điều, huê lợi tao cho hưởng hai chục năm nay chưa đủ sao còn đòi bán đất của tao. Đã dứt tình dứt nghĩa thì đất ai nấy ở. Tao cấm tụi bây bước chân vào đó nữa Hai Nhân ngắt ngừng cười:

- Ông nói ngon quá hé ! Chủ quyền đất đâu ? Lấy cho tui coi đi Mày là giống gì mà dám đòi coi giấy. Ra khỏi nhà tao ngay Dứt lời ông Chín bắt gạt mạnh baton vào chân Hai Nhân. Anh ta loạng choạng té xuống đất, con dao dài văng ra nằm trên đất. Lập tức chú Ba làm vườn chụp lấy ngay Tuy say nhưng Hai Nhân vẫn còn tỉnh để kéo giò chú Ba. Tay cầm cây dao chú la oai oái, mấy người làm vườn xúm lại lôi Hai Nhân ra. Bà Hà tru tréo lên khi thấy anh ta vùng vẫy:

- Bớ người ta họ giết con tôi. Họ giết con tôi rồi !

Nghe mẹ mình la, Hai Nhân như hăng tiết lên, anh ta đâm đá lung tung khiến mọi người dạt ra. Nhào tới chỗ ông Chín đứng, Hai Nhân giật mạnh cây gậy khiến ông già mất thăng bằng chúi nhủi. Đang định nện ông một cái, Hai Nhân bỗng thấy tay mình bị nắm chặt cứng Giọng Út Tường rít lên lạnh tanh:

- Anh say quá rồi. Đừng làm bậy Đang sôi máu mà bị cản, Hai Nhân vùng ra quyết liệt. Nhưng anh ta bị Tường khoá tay nên chả làm gì được hơn là rộng họng chửi:

- Buông ta ra chưa đồ khùng. Mày ăn phải bùa của con quỷ cái Ly nên mới hùa theo cha già mắc dịch đó hả ?

Anh im đi !

Vừa nói Tường vừa đẩy Hai Nhân ra cổng Bà Hà hăm dọa:

- Mấy người mà rào đất lại thì đừng có trách bên đây sao cạn tào ráo máng ghen Nhìn theo dáng bà ta te tái bước đi, ông Chín Trục chép miệng:

- Nhà bên đó chỉ có thằng Tường là xài được thôi Bà Lan bĩu môi:

- Cũng cá mè một lứa. Anh em nó y như nhau. Côn đồ, xảo trá Giọng ông Chín chậm chạp:

- Hừ ! Tôi có mắt biết nhìn người tốt kẻ xấu, chó không như thằng Trịnh, làm người nên cả đời ray rứt. Khổ cha khổ mẹ...

Bà Tư Lan cau mặt:

- Ý ba muốn nói gì chứ !

Dẫn cây gậy xuống đất, ông Chín thẳng thừng:

- Tôi nói cô đó ! Đúng là vừa tham lam, vừa ích kỷ lại nhỏ nhen, thủ đoạn. Cô đã hỏi tôi chưa mà đòi rào đất, đẹp miếu hả ?

Bà Lan cười nhạt:

- Ba có đồng ý thế đâu mà hỏi. Anh Trịnh cũng vậy, con rào đất chỉ vì nghĩ tới con cái sau này. Lúc này ba nghe rồi đó. Ý là ba còn sống sờ sờ mà họ đã nói ngược, không lo xa đâu có được, với hạng người vừa ăn cướp vừa la làng đó Nhưng một chút để thử, bà Lan nói tiếp:

- Con biết ba và anh Trịnh khó xử trong chuyện này, do đó cứ để mặc con lấy đất lại Ông Chín làm thỉnh bỏ vào nhà. Đến nước này phải lấy lại đất thôi. Ông không chấp nhận cách sống tráo trở của mẹ con Hai Hà. Bao lâu nay ông vì Ba Ánh, nhưng chúng tưởng ông sợ chúng. Còn thằng Sáu Tiên nữa. Hôm trước ông chỉ bảo nó dời nhà đi, chứ không hề đá động gì tới lá thư tuyệt mạng của con bé Huệ. Lá thư đó ông

đem trả cho Năm Kha. Gia đình họ biết ông vô can là đủ rồi, ông không nhỏ nhên đem chuyện xưa ấy làm nguyên cớ đuổi Sáu Tiến đi. Ông rất nhỏ nhẹ với nó, nhưng Sáu Tiến quả là trơ tráo khi nói là Hai Trinh cho nó mượn vườn, chớ đâu phải cho ở....chùa Lân đó Sáu Tiến làm ông tức đến sanh bệnh. Ai ngờ khi Tư Lan xuống nó lại chịu trả một cách dễ dàng. Nó có âm mưu gì không nhỉ ?

Thôi rồi ! Chắc chắn Sáu Tiến xúi bẩy nên mẹ con Hai Nhân mới dám qua đây đòi phần đất không thuộc về mình vậy. Đúng là một lũ khốn nạn ! Ông chợt xót xa khi nhớ tới người bạn già ngày xưa và bà vợ quá cố của mình Tất cả đều phải thay cả rồi. Cô con dâu do ông cưới cho Hai Trinh không còn nữa, bên kia thế giới, lão bạn già chắc chả nở trách ông. Tư Lan đã bước vào ngôi nhà thờ của dòng họ, mà ông không ngăn cản chắc bà vợ cũng đâu nở giận ông khi người ta luôn sống vì một ngày mai. Ngày mai đó vắng bóng ông bà mà chỉ còn con cháu. Để Tư Lan vào nhà quán xuyến mọi việc trong ngoài cũng vì con cháu thôi. Chỉ giận một nỗi thằng Trinh sao nhu nhược quá để con vợ lẩn lút mọi thứ Thấy bà Lan leo đèo theo sau, ông Chín nói:

- Tôi cũng chẳng sống được bao năm, vợ chồng cô muốn làm gì thì làm, nhưng dứt khoát không được dỡ miếu, vì nơi đó không phải mình con Ánh chết đâu Bà Lan vội nói bằng giọng ngọt như đường:

- Con nói với họ như vậy là muốn đánh tiếng rằng mình sẽ rào đất lại, chớ đâu có làm thế Chép miệng một cái bà tỏ vẻ ái ngại:

- Về đây mới thấy công việc nhà vườn cực nhọc quá, mồ hôi của ba đổ vào đây biết bao nhiêu mà kể Ông Chín buột miệng:

- Cô vẫn giữ ý định sau này bán hết đất ở đây chứ ?

Lắc đầu thật nhanh bà Lan giả lả:

- Đây là đất của ba, con đâu dám tùy tiện. Ngày xưa vợ chồng con có ý đó vì sợ không về quê ở được. Bây giờ ba đã rộng lượng cho con vào nhà giao hết mọi việc trong ngoài, tại sao chúng con phải bán, khi bao nhiêu năm nay đất này nuôi chúng ta Ngừng lại để dò xét ông Chín, bà trầm giọng:

- Nếu có điều kiện, tụi con nhất định sẽ mua đất. Con hứa là như vậy Ông Chín nhếch môi:

- Tôi sẽ cố sống lâu để xem cô thực hiện lời hứa đầy tham vọng đó Không tự ái vì câu nói của cha chồng, bà đợi đi vào phòng ngủ là ngồi ngay xuống cái trường kỷ bằng gỗ đen chạm xà cừ lên nước xanh biếc Đảo mắt nhìn những món đồ cổ giá trị bày xung quanh, bà xung sướng với ý nghĩ:

- Mình đã là chủ nhân của chúng. Điều mà trước đây mình không đời nào dám mơ tới.

14. Chương 14

Đoàn hất mặt về phía Lưu Ly, giọng cau có:

- Sao mẹ ở dưới lâu vậy ? Em biết không ?

Lưu Ly không trả lời mà hỏi vặn lại:

- Anh nhớ mẹ hay hết tiền xài ?

Dĩ nhiên là nhớ mẹ. Em giỏi xốc hông lắm. Vậy em còn tiền không ?

Còn, nhưng toàn tiền lẻ đâu xứng với người quên xài đồ như anh Đoàn trợn mắt:

- Ranh con ! Dạo này ăn gì mà chua quá trời. Coi chừng ế chồng đó em Ly bĩu môi:

- Hồng dám ế đâu ! Có bà Thủy Tiên ế nên mới cam tâm làm người tình nhỏ của anh thôi Đoàn gơ tay dọa:

- Cầm động tới Thủy Tiên nghe chưa. Hừ ! Làm như anh tẻ lắm không bằng. Nói thật nha. Con gái xếp hàng dài cho anh chọn đó Thì tại anh nhiều tiền. Thử đừng móc túi mẹ xem có em nào ngó ngang tới anh không Đoàn tỉnh bơ:

- Có túi mẹ để móc là điểm có phúc có phần của mình. Đó cũng nhờ ông bà cha mẹ. Ai nhìn vào gia đình này cũng khen bề thế đường, có căn cơ gốc gác. Sau này thằng nhãi nào quên em chắc chắn nó cũng tìm hiểu thân thế em trước. Bởi vậy mẹ giữ rịt em còn hơn giữ cửa, bà sợ gặp rắc họ Đào Lưu Ly phản ứng ngay:

- Chắc khó có chuyện đó quá. Anh chàng của em là người hoàn toàn tự lập, coi tình nghĩa nặng hơn tiền bạc, không màng để ý tới tài sản của gia đình em, anh còn là người có tài....

Đoàn ngắt lời:

- Nhưng hần ta đâu ? Nếu chỉ là mẫu người lý tưởng do em vẽ ra thì đúng là không thực tế Sao lại không thực tế ? Chẳng lẽ trên đời toàn đàn ông bám vào gia đình giống anh ?

Đoàn nổi sùng lên:

- Được ba mẹ lo lắng đâu phải là cái tội. Đường như em ganh với anh thì phải ? Thật buồn cười ! Tiền của làm ra không để con cái xài thì để cho ai ?

Lưu Ly làm thinh. Cô nghĩ tới ông nội một mình mấy mươi năm với vườn tược đất đai mà xót xa. Anh Đoàn đâu bao giờ biết, để có tiền cho con cháu ăn xài, nội đã cực nhọc như thế nào Đoàn bỗng chép miệng nhắc:

- Không hiểu sao mẹ Ở dưới lâu dữ vậy. Chả lẽ mẹ thích làm dân vườn thiệt sao kìa ?

Lưu Ly hơi mĩa mai:

- Mẹ thích làm bà chủ vườn thì đúng hơn. Em thấy mẹ rất vui mỗi khi có người nói :

- “Thưa mợ Hai....” Đoàn lắc đầu:

- Anh không tin mẹ mê vườn đất hơn cuộc sống thành phố này Lưu Ly ngập ngừng:

- Vậy là anh chưa hiểu gì về mẹ hết. Hôm trước ba có nói với em. Mẹ luôn luôn bị đất ám ảnh, xưa kia vì nội không nhận mẹ là dâu nên bà mới đề nghị ba bán đất vì sợ nó rơi vào tay kẻ khác. Nay mẹ đã về dưới rồi, đời nào bà bán đất khi nó là niềm khát khao của mẹ từ hồi còn con gái Giọng Ly trầm xuống buồn ngủi:

- Mẹ từng nói nhà ngoại rất nghèo, đến lúc chết ngoại vẫn gò lưng làm vườn trên đất người khác. Khi ngoại chết rồi các cậu cháu di trôi nổi người mỗi nơi, đến giờ vẫn không biết ở đâu. Bởi vậy mẹ không những giữ đất, mà còn có tham vọng mua thêm nữa đấy Đoàn nhún vai:

- Nhưng anh dứt khoát không về quê, mẹ có giữ lại sau này cũng chả ai quản lý Lưu Ly nhìn Đoàn:

- Gặp mẹ, anh mà nói thế thì liệu hồn đó !

Đoàn ngồi rung đùi đầy bất mãn. Anh biết những lời Ly nói là đúng. Đợt về nhà vừa rồi, anh nghe mẹ bàn với ba bao nhiêu phương án kế hoạch phát triển vùng quê ấy. Mẹ rất phấn khởi khi đã lấy được vườn xoài và dùng nó làm bàn đạp tiến thẳng vào ngôi nhà mà mấy chục năm qua bà thèm muốn Bà tuyên bố sẽ ở dưới chăm sóc ông nội và công việc ruộng vườn. Tuyên bố này thật đáng kinh ngạc vì mẹ đâu ưa ông nội. Trước đây mỗi lần ông đem tiền lên cho ba, bà vẫn lạnh nhạt như người dưng, bây giờ lại về dưới để chăm sóc. Quả thật đúng là mẹ !

Đoàn chán chường đứng dậy !

Chiều nay anh không ăn cơm Ly hờ hững:

- Lại tới nhà chị Tiên hả ?

Đoàn chép miệng:

- Chứ biết đi đâu khi túi rỗng tuếch Đợi anh dắt xe ra, Lưu Ly đóng cổng rồi tới ngồi bên hồ nước. Mặt hồ buồn thiu trông thật tội Khoa? tay xuống nước cô khe khẽ hát trong nỗi nhớ nhung chất ngất:

- "Con phố mùa mưa xa Một tên người vừa nhớ Một tên người vừa quên Những phố dài không tên mái nhà lên rêu xám chút tình nào phai mau Em không là rêu bám Cả tháng này hầu như ngày nào Ly cũng rong xe ngang nhà Tường. Ngôi nhà đóng cửa im ỉm không cho cô chút nào hy vọng sẽ gặp anh Một năm chắc không dài bằng một tháng Ly vừa trải qua đâu. Phải chờ đợi trong vô vọng quả là đáng sợ Lần trước mẹ về, bà kể đủ mọi chuyện, nhắc đến đủ mọi người ở dưới....Cô ngồi im nghe nhưng chẳng dám hỏi một lời. Bà rất nhạy bén nên Ly sợ những điều muốn giấu kín không thoát khỏi mắt mẹ Yêu mà phải giấu như vậy sẽ đi tới đâu ? Lưu Ly bó gối thổn thức. Cô nhớ Tường quay quắt, không có anh kế bên, lòng tin của Ly giảm rất nhiều. Cô hoang mang lo lắng khi nghĩ :

- "Anh đã bỏ mặc mình vì những khó khăn mẹ gây nên" Đang chìm trong nỗi niềm sầu khổ. Ly bỗng nghe chuông điện thoại reo. Cô uể oải đứng dậy bước vào nhà Cầm ống nghe lên cô hơi bất ngờ khi nhận ra giọng Đào ở đầu dây Tiếng con bé nheo nheo bên tai cô:

- A lô. Phải chị Ly đó không. Em là Đào đây Trái tim đập mạnh khi nghĩ chắc Tường nhờ Đào gọi mình, cô vội hỏi:

- Chị đây ! Có chuyện gì không ?

Đào vừa nói vừa thở hổn hển vào máy:

- Có ! Mẹ chị bị cây đè chấn thương. Đã đưa vào phòng cấp cứu rồi Lưu Ly kêu lên:

- Trời ơi ! Mẹ làm gì mà bị cây đè Giọng Đào cứ đứt từng đoạn:

- Mợ....Hai cho người đón....cây....xoài ngoài....miếu....ông Chín bảo em điện thoại cho chị và cậu Hai hay. Bây giờ em phải vô trong phòng ngay....

Lưu Ly lạnh cả người vì những lời Đào vừa nói Cô hét vào điện thoại:

- A lô ! A lô ! A lô !.. Nhưng không nghe thêm được gì. Ngồi phịch xuống ghế, Lưu Ly sợ quá. Cô chẳng hiểu sao mẹ lại cố tình động vào chỗ thờ người đã chết như vậy. Dù không mê tín, Lưu Ly vẫn không khỏi mất hồn mất vía khi nghe tin này Tay run lấy bẫy, cô bấm số điện thoại gọi cho ba Ly vừa nhắc ống nghe, vừa miếu máo. Cô không tưởng tượng nổi mình sẽ sống như thế nào khi mất mẹ Ông Chín Trực trầm giọng nói với ông Trịnh:

- May là con Lan chỉ bị dập xương bả vai. Nếu thằng Tường không đẩy vợ may ra kịp, nhánh xoài ấ đã đập vào đầu nó rồi Ông Trịnh nóng nảy dúi điều thuốc vào gạt tàn:

- Con không ngờ mẹ thằng Đoàn lại nhẫn tâm đến thế. Trước khi cho cô ta về đây, con đã dặn đi dặn lại chuyện cái miếu ấy rồi. Nhưng vì tính cố chấp, hẹp hòi cô ta đã phớt lờ con, để làm theo ý mình cho hả lòng thỏa? Ạ. Con không thể tha thứ cho cô ta được Ông Chín Trực nhẹ nhàng:

- Cú chết hụt vừa rồi đã là một bài học cho nó về cách xử sự. Con phải rộng lượng để vợ mình hối hận, từ đó nó sẽ thay đổi lối sống, cách nghĩ về chuyện hồi trước cũng như sau này Ông Trịnh làm thinh khi nhớ lại tâm trạng của mình hôm qua khi nghe Lưu Ly điện thoại. Lúc ấy ông vừa lo vừa giận đến mức nắm mạnh xuống bàn ế ẩm cả tay. Suốt thời gian ngồi xe về đây, ông lảm lì chẳng nói một lời làm con bé Ly cũng lảm lét ngồi im thin thít Tối nhà, biết bà Lan không chấn thương đầu mà chỉ bị gãy xương vai, ông ngồi lì ở phòng khách, không thềm vào bệnh viện xem bà ra sao. Con bé Ly biết ông giận mẹ nó nên vội vàng đi với bà Tám Giỏi vào trong ấy. Bác sĩ theo dõi một đêm, thấy không có triệu chứng bất ổn, nên sáng ngày vợ Ông đã về. Bà đang nằm trong phòng ngủ, nhưng ông cũng mặc kệ. Bà đã coi chồng không ra gì, ông thấy lòng tự trọng bị xúc phạm đến mức hết muốn nhìn mặt vợ nữa Lừng thừng đứng dậy, ông nói:

- Mẹ con Ly chỉ bị thương nhẹ, con phải về vì công việc ở trên ấy nhiều lắm Ông Chín hỏi:

- Chờng nào con về ?

Ngay bây giờ Không vào nói với nó một câu nào à ? Ai lại thế. Dù sao nó cũng vợ mày mà !

Giọng ông Trịnh lạnh tanh:

- Ba Ánh cũng là vợ con. Con thấy tổn thương vì hành động vừa rồi của Tư Lan. Vào gặp cô ấy lúc này, sợ con không dẫn được nóng giận. Tốt hơn là về Sài Gòn cho rồi. Con chán mọi cái, chán tất cả những gì liên

quan đến cô ta Ông Chín khoát tay:

- Vậy tùy ý mày Ông Trịnh ngáp ngừng:

- Ba dặn con Ly chăm sóc mẹ nó. Con về đây !

Nhìn theo con trai, ông Chín khẽ lắc đầu, Tư Lan cũng đáng được hưởng cơn giận này lắm. Trước kia Hai Trịnh nuông chiều nó quá, nên mới ra nông nỗi này. Người như nó cần phải bị những cú sốc về tâm linh họa may mới đổi tánh Uế oải, ông đứng lên đi về phòng trong, nơi có bà Tư Lan và Lưu Ly đang ngồi. Hai người nhướng mắt ngạc nhiên khi không thấy ông Trịnh Lưu Ly lên tiếng trước:

- Ba con đâu nội ?

Về Sài Gòn rồi Định vọt miệng hỏi:

- “Tại sao” nhưng Ly đã kịp cắn môi lại. Cô thừa hiểu ba mình giận mẹ ghê lắm. Chính bản thân Lưu Ly cũng buồn mẹ. Suốt buổi ngồi trên xe, hai cha con rơi vào hai tâm trạng buồn chán, lo âu, và thất vọng chưa từng có. Nhưng đến khi vào bệnh viện, nhìn thấy gương mặt hoảng loạn thất thần của người vừa chết hụt, cô đã bật khóc vì thương mẹ. Dù có làm chuyện sai quấy gì, bà cũng là mẹ cô kia mà, Lưu Ly đâu thể giận mẹ ngay cả khi cô biết việc làm ảnh hưởng rất lớn đến tình cảm của Tường và mình Ba thì khác, ông có quyền giận, vì mẹ đã động đến vết thương không lành trong tim ông. Liếc trộm mẹ, Lưu Ly thấy đầu bà gục xuống, người rũ ra bất động trên ghế bố. Khung bột băng ở vai làm bà ngồi yên như hình nộm. Lưu Ly biết mẹ đang đau khổ vô cùng. Suốt đêm qua bà trằn trọc không ngủ được một phần nhỏ vì vết thương hành, còn phần lớn là tại thái độ của chồng. Lần này ba tỏ vẻ phần nộ quyết liệt quá làm mẹ suy nghĩ chớ gì ? Ly thở dài. Cô sợ nhất là thấy ba mẹ gây gỗ, bất hoà. Nội vụ miếng vườn vừa rồi, cô và anh Đoàn đã....xấu mình, nay tới chuyện tày trời này. Chẳng biết ai sẽ hạ mình trước, một khi lỗi rành rành của mẹ, nhưng bà là người cố chấp và xưa nay thói lẩn áp chồng Ông Chín Trục nói với bà Lan:

- Thăng Trịnh rất giận cô. Nó bảo sẽ không đời nào tha thứ. Tôi cố gắng khuyên can, nhưng chẳng ăn thua gì. Nó bảo trước khi cô xuống đây nó đã dặn nhiều lần chuyện cái miếu Bà Tư Lan yếu ớ bào chữa:

- Con chỉ cho đồn cây xoài thôi, còn cái miếu ấy tuyệt nhiên không dám....ng tới. Anh Trịnh chưa hỏi đầu đuôi, đã lên án con rồi. Thật ra con đâu có nghĩ tới chuyện hận thù nữa Ông Chín nhếch môi:

- Qua sự việc vừa rồi, tôi tin cô không còn hận ở bên nữa. Trái lại còn phải mang ơn. Thăng Út Tường từng cứu con Ly, hôm qua nhờ nó cô mới sống. Cô đã nói được lời cảm ơn nào chưa ? Thăng nhỏ cũng bị cây quẹt tét mặt, phải khâu mất ba bốn mũi gì đó Nghe ông nội nói thế, Lưu Ly thót tim, cô liếc vội mẹ nhưng thấy bà vẫn lặng thình vậy mà hôm qua tới giờ nhỏ Đào không hé môi với cô chuyện này. Cô có hỏi xa hỏi gần về Tường, Đào cũng phớt lờ. Hình như con bé không muốn nhắc tới anh. Tại sao vậy khi trước đây Đào từng tình nguyện làm giao liên cho hai người ? Có phải tại con nhỏ sợ mẹ cô không ?

Đang còn hoang mang với bao nhiêu điều, Lưu Ly chợt nghe ông nội cao giọng:

- Tôi thấy Út Tường là đứa biết phải quấy. Không có lý do gì cô cấm nó quên con Lưu Ly hết Người Ly nóng bừng bừng vì lời của ông. Liếc trộm mẹ, cô thấy bà làm thình như không nghe không biết nội vừa nói ai. Tự nhiên lòng cô xốn xang....Mẹ vẫn là mẹ, lạnh lùng, cố chấp. Chắc với bà, chuyện Tường cứu mình mà bị xây xát chẳng đáng để bận tâm. Bà từng “phân tích” với Ly rằng Út Tường là đứa học hành chẳng tới đâu, hiện tại chỉ là dân lái cá, không xứng với cô. Dù xuất thân từ chỗ nghèo nàn, nhưng mẹ rất khinh người lao động. Trong mắt bà Tường chẳng là gì hết. Nếu có thể bà sẽ quy ơn cứu tử ra thành tiền để trả cho anh, chớ bà không bằng lòng cho Tường đến với cô đâu Lưu Ly rầu rĩ nhìn ông Chín bước ra ngoài. Căn phòng còn lại hai người bỗng im lặng đến nặng nề. Ly không dám bỏ đi, cũng không biết nói gì với mẹ khi lòng cô lúc này ngổn ngang trăm mối. Hơn bao giờ hết Ly khao khát được nhìn thất Tường, được nghe anh nói và được anh hôn Cô giật nảy người khi nghe mẹ hỏi:

- Từ lúc nghe mẹ bị tai nạn tới sáng nay, ba đã nói gì với con ?

Ly ấp úng:

- Ba chỉ hút thuốc suốt chớ đâu có nói gì. Nhưng con biết ba lo ẹ lắm !

Cô nghe mẹ cười khê:

- Ba hận mẹ thì có. Mẹ thề là không hề có ý định phá miếu Lưu Ly ầm ức:

- Vậy mẹ đồn cây làm chi cho có chuyện ?

Bà Lan kêu lên:

- Con cũng không tin mẹ sao ? Cái cây ấy có huồng rồi, để làm gì khi đã có hai người đàn bà treo cổ trên đó. Mẹ chỉ muốn đồn nó đi thôi Rồi bà run rẩy:

- Nào ngờ tai nạn xảy ra. Thật khủng khiếp ! Mới chặt vài nhát búa mà cây đã ngã. Nếu Út Tường không lẹ mắt, nhanh chân chắc mẹ chết ! Tại sao chưa đồn mà nó đã ngã rồi chứ ?

Thấy mẹ có vẻ sợ hãi, Lưu Ly vội trấn an:

- Nội nói tại cây xoài bông bên trong, nên mới dễ ngã như vậy Bà Lan thì thào:

- Nghe đồn hồi nhỏ thằng Tường vì leo cây đó nên bị...quả khùng điên cả mười mấy năm phải không ?

Lưu Ly lắc đầu:

- Không phải đâu mẹ. Ảnh bị Ông Sáu Tiến hại thành ra giả điên giả khùng Tại sao Sáu Tiến lại hại nó ?

Ngần ngừng nhìn mẹ như cố đoán xem bà hỏi vì quan tâm đến Tường, hay vì tò mò. Lưu Ly chậm rãi kể:

- Hồi nhỏ ảnh vô tình biết Sáu Tiến là nhân tình của dì Hà, thế là ông ta rêu rao lên là ảnh bị té xoài nên điên điên khùng khùng. Ông ta và cả dì Hà không muốn ai tin lời anh Tường Không ngờ nó lại có số phận nghiệt ngã như vậy Lưu Ly lặng lẽ nhìn mẹ. Bà trầm ngâm nghĩ ngợi gì không biết mà lại thở dài. Lâu lắm Ly mới nghe mẹ nói như rên:

- Chưa bao giờ ba con lại đứng dưng với mẹ như thế. Có lẽ lần này ông không tha thứ ẹ thật Biết là mẹ nói đúng, Ly vẫn cố an ủi:

- Mẹ đừng nghĩ lung tung. Ba đâu phải là người giận dai Bà Lan lẩm bẩm:

- Ông không biết giận mới khôn khổ chứ ! Trời ơi ! Lẽ nào ông coi người chết nặng hơn người sống Lưu Ly nhẹ nhàng:

- Mẹ đừng tự dằn vặt mình nữa. Nếu ba không thương mẹ, ông đâu xuống đây Bà Lan mệt mỏi:

- Con không phải ngồi đây nữa, mẹ muốn một mình Lưu Ly ngần ngừng:

- Cần gì mẹ cứ gọi....

Chép miệng đầy chua chát, bé nói:

- Lúc này mẹ chẳng cần gì cả. Con ra vườn chơi cho khuây khoa? đi ! Ngồi đây con không giúp được gì, lại thấy bị bó buộc tù túng Ly lúi thủi bước ra sân. Trong chuyện tình cảm, người ta chỉ giúp được nhau những lời an ủi. Cô không phải là bạn cũng không đồng trang lứa với mẹ, nên đâu biết nói sao ẹ bớt buồn Loanh quanh vườn, cô tìm Đào và thấy con bé đang tước lá chuối khô gần đó Đào mỉm cười và hỏi:

- Mợ Hai ngủ hay thức ?

Lưu Ly hồi hộp:

- Thức ! Có chi không ?

Đào trả lời gọn lỏn:

- Không ! Tại buồn miệng em hỏi thế thôi Liếc cô một cái, con bé nói:

- Nếu không....ng chuyện chắc còn lâu chị mới xuống đây Lưu Ly rầu rĩ:

- Mẹ không cho, chị đâu dám xuống Đào kéo cô lại rồi hỏi nhỏ vài tai:

- Hỏi thật nhé, từ hôm chị về trên tới nay ông Tường có lên thăm lần nào chưa ?

Lưu Ly lắc đầu. Rồi không dần được lòng cô tuôn ra một hơi:

- Anh ấy hứa lâu lắm là nửa tháng sẽ lên thăm, chị chờ nhưng không hề thấy. Chả hiểu Tường bận gì dữ vậy ?

Môi Đào trề ra, giọng chua chát:

- Hừ ! Ông mà bận. Tại không thềm lên thì có Lưu Ly phản thốt:

- Sao em lại nói thế ?

Không trả lời, Đào vùng vằng giật mạnh tàu lá khô xuống. Lưu Ly chịu không nổi sự im lặng này, cô kéo tay Đào:

- Nói đi chứ !

Nhìn thẳng vào mắt Ly, Đào tức tối kêu lên:

- Tội mình làm anh ta rồi. Nhất là chị Nhưng làm về chuyện gì ?

Đào mím môi:

- Về mọi chuyện ! Hừ ! Thăng cha ấy bắt cá hai tay. Quên chị nhưng vẫn ở với con mẹ Thúy Diệp Lưu Ly gạt ngang:

- Em nói bậy ! Tường không phải hạng người đó !

Đào đổi:

- Vậy thì thôi ! Em rút lại lời vừa rồi. Và chị đừng hỏi gì thêm về hắn nữa Cấn môi lại, Ly đáp ứng:

- Nhưng tại sao em cho rằng Tường vẫn....vẫn....với Thúy Diệp ?

Vì con mẹ đó đã về đây ở luôn. Bởi vậy hắn còn lên Sài Gòn làm chi Giọng Lưu Ly trầm xuống:

- Quê của Thúy Diệp ở đây, chị ta về luôn cũng là chuyện thường tình kia mà !

Đào cố tình châm chọc:

- Chuyện Út Tường bỏ tiền ra cho con mẹ ấy mở tiệm may ngoài chợ cũng bình thường, rồi hắn ta cưới Thúy Diệp cũng bình thường ?

Cố gắng giữ bình tĩnh, Ly hỏi:

- Ai nói với em những chuyện này ?

Đào nhún vai:

- Nhiều người lắm, làm sao nhớ hết Lưu Ly hơi mất bình tĩnh, cô đáp ứng:

- Nhưng ít ra cũng có một người cụ thể chứ ?

Lại giật mạnh một tàu lá khô nữa, Đào nói:

- Em nghe vợ chú Ba làm vườn kể. Thím ấy may đồ ở tiệm của Thúy Diệp. Chính mẹ ta khoe là tiệm này do Út Tường bỏ vốn, cuối năm nay hai người sẽ cưới Ngưng lại để quan sát Lưu Ly, Đào ngập ngừng kể tiếp:

- Thím Ba đọc miệng nói với em rằng :

- "Không những Út Tường phải cưới sớm vì tối ngày thấy Thúy Diệp ở ngoài nhà sàn Lưu Ly lắc đầu liên tục:

- Chị không tin. Chị không tin !

Đào nhìn cô với vẻ thương hại:

- Cho đến hôm qua em vẫn không tin, nhưng lúc vào nhà thương, thấy họ âu yếm em chịu hết nổi. Nếu không có gì với Út Tường, Thúy Diệp làm sao dám công khai ôm ấp như thế !

Định hỏi Đào kỷ hơn, nhưng Ly chẳng mở miệng nói. Cô đang chơi với hột hăng chưa từng có Lẽ nào vì mẹ không đồng ý mà Tường đã đổi thay, anh đáp lại tình cảm của Thúy Diệp và quên bằng Lưu Ly rồi sao ?

Cô không tin ! Trăm ngàn lần cô không tin. Nhưng sao ngực Ly đau nhói thế này ?

Run rẩy nhìn Đào, Ly nói:

- Chị phải gặp anh ngay mới được !

Đào vội vàng ngăn lại khi Ly xăm xăm bước về vườn xoài:

- Ngõ đó đã rào kín, muốn qua bên chỉ còn cách ngồi ghe. Hoặc đánh một vòng xa lắm Lưu Ly la lên đầy kích động:

- Xa chị cũng qua Đào á ngại:

- Vậy xuống ghe em đưa qua bên Ly thần thờ theo Đào ra bờ sông với tâm trạng hoang mang cùng cực. Thâm tâm cô vẫn cho rằng Đào nói bậy. Thật ra Tường chỉ yêu mình cô thôi. Chính anh đã nói thế mà !

Nhưng biết có phải vậy không. Trái tim dễ xao động của Ly lại nghi ngờ....

Cô hỏi bằng tất cả ăm ức, ghen tuông:

- Em có thấy Thúy Diệp ở nhà sàn lần nào chưa ?

Đào bĩu môi:

- Nếu chưa em đâu nghi ngờ. Hôm rầy Thúy Diệp ở đó suốt ngày. Nhiều bữa chèo ghe ngang, em thấy cô ta mặc áo ngủ ngồi vắt vẻo trên balcon nhìn xuống sông, ca hát om sòm như muốn khoe với thiên hạ, ta là bà chủ nhà này Lưu Ly lại hỏi tiếp:

- Em hay gặp anh Tường không ?

Em gặp duy nhất một lần nhưng anh không nói chuyện. Đạo này anh biến đâu mất tiêu chắc ngại gặp em cũng nên Lưu Ly xốn xang trong lòng. Sóng nước mênh mông dường như làm cô trầm tĩnh lại. Cô nhớ những lời ân cần Tường nói đêm chia tay và thấy mình trẻ con bộp chộp Có lẽ vì biết tính cô dễ xao động nên đêm ấy anh đã dặn đi dặn lại :

- “Phải tin anh”. Vậy mà chưa chi Lưu Ly đã cuống lên như trời sắp sập rồi. Tại ao không chịu nghĩ vì Thúy Diệp quá yêu Tường, cô ta đã tung tin lên nhằm ly gián hai người Nghiêm khắc nhìn Đào, Lưu Ly cao giọng:

- Lúc ở Sài Gòn, hằng ngày Thúy Diệp vẫn tới dọn dẹp nhà cửa, lo cơm nước cho Tường. Về đây cô ta vẫn tiếp tục công việc đó, có sao đâu. Còn em ít gặp Tường là vì anh ấy bận công việc chớ đâu phải ngại gặp em. Đừng nghe lời thím Ba, nghĩ quấy cho anh Đang cố chèo ngược nước, Đào vẫn hậm hực:

- Nghĩ quấy cho anh thì lợi ích gì cho em. Nếu không thương chị, đời nào em hé môi để bày giờ trong mắt chị em là con nhỏ lắm điều, nhiều chuyện Lưu Ly khổ sở:

- Chị không hề trách em Đào quạu quọ:

- Qua cách nói vừa rồi của chị, em thấy còn hơn cả trách Lưu Ly cũng xăng giọng:

- Em đừng giận, chừng nào chính mắt chị nhìn thấy, tai chị nghe chị mới tin Đào nhún vai làm thinh. Lưu Ly buồn bã ngo sang bên kia sông. Giữa hai người bỗng thật nặng nề. Im lặng mãi cũng kỳ, Lưu Ly lên tiếng:

- Sao Tường có mặt lúc cây ngà vậy ?

Mặt Đào lạnh tanh:

- Tốt lành gì đâu ! Nghe nhà mình đồn xoài. Anh ta qua căn không cho. Ai ngờ mới bước tới bên mộ Hai thì cây ngà cái rầm. Mộ Hai lo chú ý tới Út Tường mới xem chết ấy chứ Lưu Ly lắc đầu:

- Ông nội nói nhờ Tường đẩy ra mẹ mới không sao. Em lại ác cảm với anh rồi Đào lườm bâu:

- Cũng mong em nghĩ sai về anh ta cho chị đừng khổ Cặp ghe vào bờ cho Ly lên trước. Con bé chầm chọc:
- Cần em theo hộ vệ không ?

Lưu Ly nhẹ nhàng:

- Cần chứ, nhưng để em thấy Tường không như em nghĩ Đào làm thỉnh lẽo đẽo theo Ly. Hai người đi vòng ra đằng trước nhà Tường. Cửa vẫn mở nhưng chẳng thấy ai Khịt khịt mũi, Đào nói nhỏ:
- Để em kêu nha !

Ly ngăn con bé lại. Tự nhiên cô hồi hộp kỳ lạ khi nghe tiếng nhạc hoà tấu trầm trầm êm dịu vang lên Tay lạnh ngắt bấu lấy tay Đào, chân run run nhón lên tam cấp cô rón rén bước thật nhẹ. Tiếng nhạc vang lên từ căn phòng khách kiểu nhật cho Ly biết Tường đang ở trong. Cô quay sang thì thầm với Đào:

- Làm gì có Thúy Diệp ở đây. Toàn nghe đồn bấy bạ ! Em xem chị hù ảnh nè !

Mỉm cười thật tươi và thật nhẹ nhõm, Lưu Ly vội kéo Đào cùng bước vào. Tới cửa phòng cô khựng lại kinh hoàng khi thấy trên tấm thảm màu rêu Tường đang nằm sóng soài Nhưng không phải trên thảm chỉ có Tường mà còn cả Thúy Diệp. Cô ta mặc áo ngủ màu hồng, đang quỳ gối kể bên, nhưng người chồm sang như muốn đè lên lưng Tường. Cả hai đều quay đầu vào trong nên không thấy Lưu Ly và Đào Cô đứng chết trân nhìn Thúy Diệp vuốt ve tấm lưng trần vạm vỡ của Tường. Đôi chân Ly chột nhún ra, người lạng toát, hàm cứng ngắt không kêu được một tiếng Phản ứng thụ động của cô làm Đào sợ. Con bé vừa ôm Lưu Ly vừa la lên:

- Thật là đẹp mắt ! Ban ngày ban mặt mà....mà.....mấy người....

Tiếng la của Đào làm Tường với Thúy Diệp giật mình. Anh chống tay nhổm dậy rồi chột nhảnh mặt khuyu xuống như đau đớn như bất ngờ Lưu Ly vụt chạy ra ngoài mặt cho Tường gọi. Tới bờ sông cô đứng lại thở hổn hển, ngực đập thình thịch và đau nhói. Ban ngày nhưng nắng trốn đi đâu cả rồi, xung quanh cô mù mờ tăm tối. Có tiếng chân phía sau, Ly quay lại nhú mắt nhìn, Tường không đuổi theo như cô tưởng mà là Đào Con bé mím môi:

- Đi về thôi chị Ly Ly riu riu bước xuống. Chiếc ghe chổng chênh, như cô hiện giờ hồn xiêu phách tán Đào lặng lẽ chèo đi, mặt đằng đằng sát khí:
- Làm gì phải bỏ chạy ? Chị dở thật ! Không phải chuyện mình mà em còn nán lại chửi được mấy câu. Ứt Tường nín thinh. Để chị tin hấn....

Thấy Lưu Ly ngồi ngơ ngơ như không nghe mình nói gì. Đào gọi lớn:

- Chị Ly ! Chị làm gì vậy ?

Khẽ lắc đầu, Lưu Ly mệt mỏi đáp:

- Không sao hết !

Đào lo lắng:

- Nhìn chị giống bệnh quá !

Ôm đầu, Lưu Ly nói như than:

- Phải bệnh được thì hay biết mấy. Trời ơi ! Chị không hiểu nổi ! Chị không hiểu tại sao lại như thế. Tại sao ! Tại sao ! Tại sao !

Lưu Ly vụt khóc nức nở làm Đào cuống lên, con bé vụng về an ủi:

- Bo? đi chị Oi ! Với hạng đểu giả ấy tiếc làm chi chứ ! Thiên hạ thiếu gì người hơn hấn Nghe Đào nói thế Ly càng khóc to hơn, cô sụt sùi nói qua tiếng khóc:
- Chị không tiếc mà mắc cỡ khi trước đây đã cãi lời mẹ, chị đã thâm trách mẹ biết bao lần. Bây giờ rõ rồi đó. Mẹ lúc nào cũng đúng hết Rồi không dẫn được đau đớn, cô kêu lên:
- Anh ta tề. đến mức thấy chị là gục mặt nằm luôn Đào khinh khỉnh thêm vào:

- Chớ ngồi dậy nói chi bây giờ. Anh ta đúng là đồ dỏm, hết giả điên, tới giả bệnh. Bệnh mà được message tại chỗ vậy cũng nên lắm chứ !

Lưu Ly thẫn thờ nhìn những cành khô trôi dạt dờ giữa dòng với tâm hồn trống rỗng. Cô đã yêu hết sức chân thành bằng tấm lòng trong trắng ngây thơ, nhưng Tường lại đùa bằng trái tim còn đầy thù hận. Thì ra anh vẫn còn cầm chuyện xưa ba Ly đã ruồng rẫy đi. Anh nên vờ yêu cô để tra? thù. Tường nhấn tâm đến độc ác thế là cùng. Chi? có cô quá ngờ nghệch mới tin anh. Yêu bằng trái tim không nghi ngờ, tính toán cũng là tội hay sao ?

Lưu Ly chệnh choạng bước lên bờ, cô đi một mạch như chạy về phòng, rồi nằm vật xuống giường. Lúc này một mình, cô mới thấm thía khi nhớ lại những lời Đào nói, những gì tận mắt cô chứng kiến. Tất cả đã tan rồi sao thoáng tình đầu ngu ngơ ? Mẹ từng nói “Tường là đứa lười đời, khi quên biết con, nó chẳng khi nào thành thật và luôn có mục đích hằn học” Lẽ nào mục đích của? anh từ khu vườn bỏ hoang đầy nắm mối đó ! Bây giờ thấy mẹ đã rào lại, Tường hiểu chẳng sơ mũi được gì nên anh buông cô ta như buông một món đồ đã hết cần. Ờ Trời ơi ! Lưu Ly chịu không nổi với những dằn vặt trên. Cô để mặc nước mắt tràn trụa thấm ướt cả? gối. Mãi đến lúc nghe tiếng Đào gọi nhỏ, cô mới giật mình ngồi dậy. Con bé làm ra ve? nghiêm trọng:

- Út Tường muốn gặp, mẹ Hai bảo em vào gọi chị đó. Lưu Ly kinh ngạc đến mức quên cả lau nước mắt:

- Mẹ bảo em vào gọi chị à !

Đào gật đầu thật nhanh:

- Đúng vậy ! Bây giờ chả biết hẳn nói chuyện gì với mẹ Hai nữa. Mím môi lại, Lưu Ly cộc lốc:

- Em nói với mẹ chị ngu? rồi !

Đào nhếch mép:

- Ai mà ngủ vào giờ này. Chị xúi em nói dối cho bị mắng chửi Lưu Ly vùng vằng:

- Vậy em nói sao thì nói. Chị không ra đâu!

Đào xụ mặt ngồi xuống giường:

- Chị không ra, em cũng vậy. Nói thật đừng giận nhé ! Từ khi mẹ Hai về đây ngày nào em cũng bị sai chạy có cớ. Bây giờ chị nữa, chắc chết !

Lưu Ly biết mình hơi lỗ, cô bèn xuống giọng:

- Em đã khuyên chị “bỏ đi”. Vậy còn gặp hẳn làm chi nữa ? Nhìn mặt Tường chị thấy xấu hổ vô cùng. Có hiểu gì em không ?

Đào đứng dậy cầu nhàu:

- Làm giao liên kiểu như em còn ngu hơn làm mai trăm lần. Em sẽ nói với Tường nguyên văn lời của chị. Sau đó em không dính líu tới cả? hai người. Có chuyện gì đừng rêu rào Đào ơi Đào hỡi đây !

Nhìn Đào giận dữ bước đi, cô lẩm bầm:

- Còn có sau này nữa à ! Chắc không đời nào đâu. Dù Tường có bào chữa thế nào, dù thật sự ra sao mình cũng không thể? tha thứ. Cô dần cơn ghen đang ào ạt trào dâng và cố gắng quên rằng Tường đang ngoài phòng khách. Lưu Ly vùi đầu vào gối. Ờ ! Ước gì những hình ảnh cô vừa thấy chỉ là cơn ác mộng nhỉ ?

15. Chương 15

Sáu Tiến dần tách trà xuống bàn, giọng cảm tức:

- Đợt này thằng khùng ấy làm tôi lỗ hết bao nhiêu, em biết mà cứ lải nhải hoài vậy ? Lúc này tôi đang cần tiền chứ đâu cần nghe em lên lớp Đúng bật dậy, đi tới đi lui trong phòng, ông hậm hực:

- Không ngờ nó qua tận bến để mua cá giống về rồi ép giá, trang bán với tôi. Mẹ kiếp ! Tôi đã chủ quan khi nghĩ Út Tường sẽ không làm ăn được ơ? đây này !

Bà Hà cười nhạt:

- Ngoài chợ trăm người bán vạn người mua. Nhưng dĩ nhiên ai cũng lựa chỗ re? đề? mua. Anh đừng đổ tội cho nó. Chẳng lẽ chỉ có mình anh mới biết qua bến mua cá về rồi độc quyền bán ? Hừ ! Tôi thừa biết mười triệu bạc vừa rồi anh trút vào đâu mà ! Trước đây tôi đề? mặc anh bòn rút tiền thu huê lợi vườn ao cá vì dù sao anh cũng đổ công sức ra. Nay giao lại phần thừa kế ấy cho thằng Tường rồi tôi cũng chẳng thu nhập vào đâu, chả có gì dài lưng. Lâu lâu ông lại mượn chục triệu đề? đánh bạc, tôi không còn tiền đưa cho ông nữa đâu !

Sáu Tiến sững sờ:

- Ai nói tôi đi đánh bài kêu nó ra đây đối chiếu. Nửa tháng nay tôi cực như chó vậy mà còn bị nghi ngờ. Nghĩ mà chán nhân tình thế thái. Mười mấy hai mươi năm nay bao nhiêu mồ hôi nước mắt đổ xuống ẹ con em, tôi đã được gì ? Một căn chòi cũng chưa có, huống chi một miếng đất cắm dùi như em đã hứa Bà Hà nhếch mép:

- Vậy tiền ơ? đâu ông nuôi ba bốn con vợ ? Có phải tiền rút rìa? từ tôi không ?

Ông Tiến trâng tráo:

- Nếu không làm lợi cho em, để gì em để tôi rút rĩa. Nhưng hãy nhớ lại cho kỹ đi. Những lần làm ăn xuôi chèo mát mái, tiền đưa đầy đủ? thì em hí hửng cười toe. Lần này mới thua lỗ chút đỉnh, em đã trở? mặt Bà Hà trợn mắt:

- Anh bảo tôi trở? lại là sao ?

Sáu Tiến cười gằn:

- Thấy thằng Tường bây giờ ngon lành, em tu tỉnh làm bà mẹ hiền tần tảo chớ gì ? Đúng hòng qua mặt tôi. Mấy hôm nay ngày nào nó cũng sang đây chi vậy ?

Ra ve? bất bình, bà Hà kêu lên:

- Lạ chưa ! Đây là nhà nó. Nó sang thấp nhang bàn thờ. Tôi cầm được à !

Nhìn bà bằng đôi mắt gian xảo, Sáu Tiến lầm lì nói:

- Nó là thằng không vừa gì. Tiền bạc vàng vòng cất kỹ vào. Nó dò xét rồi lấy hết, em cô tha? hòng than trời cũng muộn màng Bà Hà cười khẩy:

- Tôi có còn phân vàng nào mà lo Em hết tiền, nó sang làm gì chứ ?

Bà Hà cau có:

- Nó không tồi như ông nghĩ đâu. Mấy hôm nay nó sang nhờ thằng Từ bóp thuốc rượu sau bả vai bị cây đề bữa hôm. Nó có thềm đặt chân tới nhà trên đâu mà dò xét Sáu Tiến bập bập ổng bíp, giọng khoái trá:

- Lần này nho(‘ Từ Lan, nếu con mẹ ấy không bày trò đồn xoài để đề thằng khùng xẻ vai rách mặt, nó đã đi Campuchia nữa rồi. Chuyến này Năm Kha đi thay. Lão già ấy ngu dốt, không đáng sợ bằng thằng Tường. Bây giờ mà có chút đỉnh tiền, tôi bay qua bến. Bảo đảm Năm Kha xách đít không về, chớ cha? mua được một con giống nào hết Nghe giọng điệu của Sáu Tiến tư. nhiên bà khó chịu khi nghĩ tới Út Tường. Nó đã chịu đựng bao nhiêu oan trái, tủi nhục vì sự ích kỷ của bà, nhưng không hề oán trách. Vậy mà bao năm nay bà vẫn đứng đưng với lỗi của? mình Cụp mặt xuống, bà Hà nói:

- Chóng mặt quá ! Tôi muốn nghĩ. Ông về đi !

Sáu Tiến hất hàm:

- Bà đuổi khéo tôi đây à ! Về cũng được. Nhưng còn tiền thì sao ?

Bà Hà nghiêng rằng:

- Đi mà hỏi lũ vợ rơi vợ rụng khắp xứ của ông ấy !

Bật cười ngạo nghễ. Sáu Tiến cao giọng:

- Chính em xúi đẩy nhé. Tôi mà đi là không về nữa đâu,. sau này đừng hòng năn nỉ, ỉ? ôi Bà Hà im lặng với sự chua xót cùng cực. Đã bao lần ông ta lên giọng như thế và đã bao nhiêu lần bà phai? khuất phục gã đàn ông đó rồi ?

Ra gần tới cửa Sáu Tiến còn rảng nói:

- Tôi vẫn còn mang tới cho em nhiều lợi hơn thằng Tường. Nếu tin thằng con trời đánh ấy sẽ tha thứ, em sẽ mất trắng những gì đang có. Hừ ! Nếu nó không đâm thọc với lão Chín Trục, chúng ta đã bán được năm công xoài rồi Chán chường nhắm mắt lại, bà Hà dựa người vào ghế Nhắc tới năm công xoài, bà càng bức hơn khi Út Tường lấy lại đất bên cồn, chính Sáu Tiến bày ra trò “ở nhờ” với mục đích lâu ngày sẽ chiếm luôn và bán đi theo kiểu sang tay Đến lúc Tư Lan xuống khẳng khẳng đòi lại ông ta lại xúi Hai Nhân cho bà ta bo? sứt lằn nữa mới thôi. Lần đó nóng ruột bì Tư Lan hăm dọa miếu, và Hai Nhân đã náo động bên bến một phen Đêm nằm nghĩ tới nghĩ lui, bà thấy dường như Sáu Tiến có mục đích khi đốc xúi mẹ con bà tranh chấp miếng đất trước kia của? ba bà. Nhưng ông đã bán cho ông Chín Trục vì thua bạc Dù không tin Út Tường, nhưng nghe nó kê? lại Sáu Tiến lấy lý do Hai Nhân chiếm đất bán cho Việt Kiều đề? làm có xin ơ? giữ vườn là lòng bà đã sôi lên. Bà chưa hỏi ông chuyện này vì chưa có bằng chứng, nhưng nếu đúng Sáu Tiến nói thế thì ông ta hết xài được rồi !

Đang suy nghĩ lung tung bà vụt đứng dậy, băng băng đi ra sân Gặp Từ đang tưới mấy chậu Hồng gần đó, bà hỏi ngay:

- Mà thấy Hai Nhân đâu không ?

Ngừng tay lại, Từ mau miệng:

- Dạ vừa mới đi với chú Sáu Tiến Đi đâu vậy ?

Từ hạ giọng:

- Dạ chắc đi nhập sòng ở nhà bà Bảy Ú Nghe nói tới Bảy Ú, máu ghen của bà bốc lên ngùn ngụt. Bà biết Sáu Tiến đang cặp với con gái mụ Bảy, đã vậy còn rủ theo Hai Nhân nữa Bà hỏi gặng:

- Chắc không ?

Từ gãi đầu:

- Dạ chắc cú ! Con nghe hai người nói, mà chú Sáu vừa đi vừa chửi rân trời vì mượn tiền không được. Anh Hai thì hể hể, hứa sẽ cho ông cháu bà Bà Hà ra lệnh:

- Mà dẫn tao tới đó Từ giấy này:

- Ý không được đâu. Có gì xảy ra cậu Út quả con chết Chồng nạnh, bà hắt hàm:

- Sẽ chẳng xảy ra gì hết. Ở xứ này ai dám động tới Hai Hà này Lắm lét nhìn bà, Từ lí nhí:

- Mấy hôm qua nhờ con xức thuốc, anh Út có dặn phải để ý chăm sóc, dì bị lên máu không được để dì xúc động mạnh Bà Hà quát mắt:

- Mà đang chọc tao nổi điên lên đây nè chớ nói chi xúc động. Có đi không ?

Từ khô? sở viện lý do khác:

- Anh Nhân mê bài giống ông cậu Tám, còn cộc tánh giống chú Sáu. Con không dám đâu !

Nghe Từ nhận xét, mặt bà Hà sa sầm xuống thật dễ sợ. Ba bà hỏi còn sống rất mê đánh bài. Ngày xưa ruộng vườn của dòng họ nhà bà còn bay thẳng cánh nhưng bị một tay ông phá lằn phá hồi vì trò đèn đỏ. Mẹ bà vì buồn bức nên sanh bệnh chết sớm. Suốt thời con gái, chị em bà luôn khổ sở vì cha mình. Nói ra nghe thật bất hiểu, chớ nếu ông không đoán mệnh, có lẽ bây giờ bà chẳng còn đất đai bao nhiêu Nghĩ tới Hai

Nhân, bà thấy sợ. Nó theo Sáu Tiến lâu nay và cũng đang ghiền bài không kém ông ta Nhìn Từ, bà lạnh lùng nhắc lại:

- Dẫn tao tới đó ngay !

Gãi gãi đầu, Từ đặt thùng nước xuống, quơ cái áo máng gần đó mặc vào rồi chậm chạp đi Bà Hà nôn nóng bước theo. Trước đây bà cũng biết Hai Nhân có bài bạc nhưng muốn lấy lòng nó, bà lờ đi chuyện đó. Sao hôm nay bà tức tối thế này !

Bà tức Sáu Tiến lừa dối mình, hay giận thằng con hư đốn ? Chẳng biết nữa, nhưng hôm nay nhất định phải vạch mặt gã đàn ông đó mới hả Ngực nặng trĩu vì nỗi đốn đau của người sẽ phải bội nhọ lên mặt kẻ mình từng si mê, bà Hà hầu như nhấc chân không nổi Từ trước đến giờ vì thể diện bà chưa bao giờ dám tới sông bài đề? lòi Sáu Tiến về hay đánh ghen, dù thừa biết tính ông hảo ngọt. Bà không làm được những việc đó vì bà nào phải vợ. Ông, lấy danh phận gì níu kéo ông chứ ?

Hôm nay thì khác. Bà sẽ viện lý do tìm Hai Nhân để vào nhà Bẫy Ú. Lôi được nó về nhà, không ai cho châu rìa. Sáu Tiến phải bỏ cuộc thôi. Bất qua? tang ông ta trong sông bạc, bà mới có cơ mắng Sáu Tiến về tội gian dối. Nhưng làm thế phỏng được ích lợi gì khi chắc chắn ông ấy sẽ "Ngựa quên đường cù Gân tới cái hàng rào xang bông búp xanh rì cao quá đầu người, Từ dừng lại ngập ngừng:

- Nhà bà Bẫy Ú đo. Dì có vào thì vào, con phải về....

Bà Hà quát:

- Không được ! Mày vào kêu thằng Nhân ra đây Từ nhần nhó:

- Anh đánh ầu lăm. Con không dám Bà Hà rít lên:

- Vậy thì....biến ngay đi đồ ăn hại !

Chẳng đợi bà nói thêm lời nào, Từ cô giò chạy thật nhanh. Còn lại một mình, bà hăm hăm bước vô sân Một gã mặt mày vẫn vênh bước ra nạt:

- Ê ! Đi đâu vậy ?

Không thềm dừng lại, bà Hà xấn giọng:

- Tao đi tìm Hai Nhân Ông đâu có ở trống Một tay chống nạnh, một ta xỉ vào gã đàn ông, bà mắng:

- Mày láo vừa thôi thằng trời đánh. Tao tới đưa thêm tiền cho nó đây nè !

Vừa nói bà vừa te te đi vào. Đạo này ơ? đây rộ lên nhiều sông bài mà các tay ăn chơi đều là dân thương lái, chủ ghe, chu? dựa lăm tiền, vì vậy ho. ăn thua rất lớn. So với họ đúng là Sáu Tiến chỉ xứng với hạng châu rìa, ăn có Những sông bài này đã làm tán gia bại sản biết bao nhiêu người, dứt khoát phải lòi hai người ra khỏi đây mới được .Ít nhiều bà cũng có trách nhiệm với nó chứ !

Đi đến cuối hành lang tới một căn phòng nhỏ mù mờ, bà thấy lố nhố nhiều cặp đang ngồi quanh những bàn nhỏ y như trong quán cà phê Gần cửa, Sáu Tiến đang ngã ngửa bên Lài, con gái mụ Bẫy Ú Máu hoạn thư bốc cao tới đầu, bà Hà ré lên:

- Sáu Tiến ! Ông đứng dậy chưa thì bảo Đang rử rử rừ rừ, Sáu Tiến giật nảy người vì bị gọi đích danh. Khi nhận ra bà Hà, ông tức giận hất mặt chỗ khác Mọi người tò mò nhìn ra, rồi giọng ai đó eo éo vang lên:

- Còn hơn vợ. lớn đi đánh ghen nữa. Ghê thật ! Thôi về với bà đi cha nội Biết mình đã lỡ bô. Bà Hà nói trở đi:

- Thằng Hai Nhân đâu ?

Đưa tay lên sờ nhẹ bộ râu con kiến được tĩa khác công phu. Ông Tiến giờ? giọng lịch sự. làm bà tái mặt:

- Xin lỗi ! Tôi không giữ con trai chị, nó đâu phải mới lên ba Một giọng đàn bà nhảo nhẹt xía vô:

- Hai Nhân vừa lên ba chớ gì nữa, nhưng mà ba mươi lăm. Thằng chả be he thấy sợ. luôn Rồi một giọng khác vang lên:

- Nhưng đâu đào hoa bằng anh Sáu. Mới xổng tới với em Lài, đã bị réo rồi Bà Hà nhốt. nhặt vì những lời châm chọc đó. Cố dần bực bội xuống bà ra ve? bà chủ:

- Anh tìm nó cho tôi. Nhanh đi !

Sáu Tiến lăm lè ngồi yên. Lài cười nhặt rồi đánh đá nói:

- Có nghe má ông sai chưa ?

Nghe giọng khiêu khích của? con nhỏ đáng tuổi con mình, bà Hà nổi cơn tam bành lục tặc lên:

- Con quỷ cái kia, tao không....ng chạm tới mày, đừng có hỗn, tao vạt tà mỗ đó Lài đứng bật dậy, mồm tru tréo:

- Ngon thì lại đây mà vạt ! Xì ! Tưởng mình là vợ Sáu Tiến hả ? Thứ gái già mất nết, bà có hơn ai đâu mà lên mặt Vốn không phải là hạng đàn bà dịu dàng thùy mị, nên khi bị chạm nọc, bà Hà dựng lên như đĩa phải với Mặt trăng sáng chói bà sấn tới định dạy Lài một bài học, thì Sáu Tiến đã đứng dậy xô mạnh bà ra cửa:

- Về đi ! đây không phải chuyện của bà Mất thăng bằng bà Hà té dựa mạnh vào vách. Uất ức vì thái độ phu? phàng đó bà rít lên:

- Cũng không phải chỗ của ông. Về nhà tôi muốn nói chuyện Sáu Tiến cười khẩy:

- Lúc này tôi muốn ở? đây. Tôi chán phục vụ bà quá rồi Dứt lời ông lại ngồi xuống kế bên Lài, cô ta dạn dĩ tựa cằm lên vai Sáu Tiến như khiêu khích. Bà Hà giận rung cả người. Đã trót đến đây thì đâu thể mang nhục đi về. Phải cho con yêu nhèn nhện kia một trận mới được Hít một hơi dài đầy sức, bà hùng hổ bước tới, nhưng bỗng nhiên bà thấy choáng váng, bà loạng choạng quỵ xuống đất, đầu tựa vào tường Sáu Tiến vẫn thản nhiên ngồi với Lài. Xỉu như vậy là “bệnh” bà Hà vẫn áp dụng để làm mình làm mẩy với ông. Bây giờ giữa bàn dân thiên hạ, bà lại giở độc chiêu ra định áp đảo ông à !

Đúng là bà chưa hiểu hết Sáu Tiến này ! Lẽ nào một “tay chơi” như ông lại nao núng vì trò hề của một mụ gái đã quá date chứ Lài lớn tiếng khinh bỉ:

- Kêu Hai Nhân ra đỡ bà về đi. Lỡ có gì, gia đình em mang hoa. à Chả thềm đề? mắc tới bà Hà, Sáu Tiến bật cười:

- Vai này đã diễn nhuyễn lắm rồi. Đề? mọi người coi chơi. Kêu nó làm chi !

Ông vừa dứt lời thì có tiếng hót hoảng của ai đó:

- Ủy trời ! Bả sùi bọt mép kia Quay lại nhìn, Sáu Tiến giật mình. Ông nhào tới đỡ bà Hà lên. Lúc này mắt trợn trắng miệng sùi bọt mép trông thật dễ sợ Phải đưa đi nhà thương ngay

- Giọng ai đó nhắc nhở, rồi nhiều người xúm lại quanh ông. Kẻ cạo gió, người xoa dầu nhưng bà Hà vẫn không tỉnh Hai Nhân từ phòng bên hốt hải chạy ra. Thấy Sáu Tiến thất thần ngồi kế bên mẹ mình, anh găm lên:

- Chú lại chọc giận mẹ tôi phải không ? Ba? mà có gì chú chỉ có nước bỏ xứ mà đi Dứt lời anh hối hả ầm bà lên và nặng nhọc bước ra. Sáu Tiến lom khom theo đỡ phụ. Chả biết vì ông sợ lời hăm dọa. vừa rồi hay vì ân hận thái độ có hơi phũ phàng của? mình Nhưng dù vì lý do nào ông cũng đã linh cảm đã mất trắng cơ hội làm chu? trái tim nhẹ dạ của bà Hà. Điều này đồng nghĩa với việc từ giờ trở? đi, ông không bao giờ moi được thêm ở bà ta một xu nào nữa Sáu Tiến nuốt nước bọt. Lúc này vì muốn làm cao và cũng vì chút sĩ diện khi bị nạt trước mặt nhiều người ông đã đi quá lố. Bây giờ ngấm lại đúng là....giận mất khôn Nếu lúc bà tỉnh dậy ông uốn ba tấc lưỡi để ca bài ca con cá hàng trăm lần, mà bà ấy vẫn lạnh lùng quay mặt thì sao ?

Sáu Tiến thở dài trước tương lai chả mấy sáng sủa của? mình. Đầu óc chuyên môn để ra những mưu ma chước quỷ của? ông bỗng cứ liên tưởng đến những miếng vàng lá SIC có hình con rồng, xếp trong cái hộp sơn mài cẩn xà cừ màu đen của bà Hà Hùm ! Bà ta có bao nhiêu “con rồng”, ông hầu như biết rõ, vì một đợt thu hoạch vườn, cá, tôm bà ta đều nhờ ông mua vàng đề? cất Vậy mà lúc nào cũng than hết tiền. Điều đó có thể xảy ra, nếu như....

Mắt ông chợt loé lên một tia gian tham, trong lúc chân ông vẫn đều bước theo Hai Nhân tới trạm xá gần đó Tường bưng ly sữa đưa cho bà Hà, rồi nói:

- Mẹ đừng nghĩ ngợi gì nữa hết. Chắc chắn sẽ tìm được Sáu Tiến mà Bà Hà lắc đầu đẩy ly sữa ra. Mắt lơ lơ nhìn lên trần như không hề nghe anh nói gì hết Tường kiên nhẫn năn nỉ:

- Uống chút sữa đi mẹ. Nếu không biết chừng nào mới khoẻ Bà im lặng nhắm mắt lại. Bà khốn khổ khi phải nhận sự lo lắng, chăm sóc thật tình của Tường. Bà ân hận, rầy rứt nhưng không thể mở miệng nói với con trai Trước đây bà không thể mở lời được khi trái tim cô đơn của mình vẫn còn cần một người đàn ông như Sáu Tiến. Mười mấy năm qua bà thừa biết ông lang chạ với rất nhiều người, nhưng bà không dứt ông ra được, đã vậy còn cung phụng tiền bạc, của cải cho Sáu Tiến nướng vào sòng bài. Ở xứ này thiên hạ xì xầm sau lưng rằng:

- “Bà Hà đại dột, u mê vì bị Sáu Tiến bỏ bùa bỏ ngãi...” Rùng mình một cái, bà nghĩ tiếp. May phúc chưa ai biết nguyên nhân khiến Út Tường phải chịu sống dở dở ương, nếu không bọ còn lên án bà tới đâu nữa Người ta có thể thông cảm với bà chuyện tòm tem này nọ, nhưng người đời không bao giờ tha thứ một bà mẹ nhẫn tâm đẩy con ruột vào đường cùng Út Tường không đời nào để lộ những chuyện xấu xa của bà. Nó luôn vì mẹ và vì cái gia đình này Ai cũng cần có một gia đình....

Lúc nghe Út Tường nói vậy. Hai Nhân cười khẩy rồi bỏ đi uống rượu. Nhưng sau đó nét mặt nó bớt hẳn học, gây gổ với thằng Tường hơn trước. Bà mong sao cho anh em nó hiểu nhau hơn nữa. Đòn chí mạng Sáu Tiến đáng vào bà đã ảnh hưởng lớn đến Hai Nhân. Vàng của nó đưa bả cất, Hai Nhân đang hận ông ta thấu xương Tất cả mọi chuyện xảy ra đều do bà, đều do bà hết thấy Mở mắt nhìn Tường, bà ghen ngào:

- Con còn giận mẹ không Út ?

Anh mỉm cười:

- Không ! Con không giận mẹ bao giờ. Nhưng mẹ uống sữa đi !

Như một đứa bé dễ bảo. Bà ngoan ngoãn uống từng ngụm nhỏ Tường vỗ về:

- Mẹ an tâm đi ! Từ nay con sẽ lo ẹ mọi thứ Bà Hà gượng gạo cười. Tường xót xa nhìn vẻ tiều tụy của mẹ, những chuyện dồn dập xảy ra làm bà già xạm đi. Tình tiền bỗng chốc mất hết, thử hỏi cuộc sống còn có gì vui nữa chứ ! Bây giờ muốn bà bình tâm trở lại không phải là dễ. Tội nghiệp mẹ quá ! Lòng Tường chợt dâng lên sự cảm thông sâu sắc. Chút trách móc lâu nay vẫn còn tận trái tim bỗng cũng tan biết. Dù làm lỗi gì mẹ vẫn là mẹ anh kia mà !

Đang suy nghĩ tung lung, anh chợt nghe gọi nhỏ:

- Anh Út !

Nhìn ra cửa, Tường thấy Từ đang lấp ló. Đứng dậy anh dịu dàng nói:

- Mẹ nằm nghỉ, con có chút việc phải đi Dứt lời anh hấp tấp bước ra sân. Từ vội vàng lên tiếng:

- Em thấy cô Lưu Ly ở ngoài miếu, cổ đang thấp nhang cho dì Ba Ánh, anh ra mau lên Không đợi nghe Từ nói hết câu, anh vội vàng đi về phía vườn xoài. Tuần rồi bà Tư Lan đã phá một phần rào làm cái cửa để bên nhà anh có thể qua lại nhang khói cho dì Ánh Lúc nghe tin bà Lan làm cửa, Hai Nhân bật cười khà khà. Anh ta cao giọng phán:

- Con mẹ ấy chán ăn trần quẩn, nhưng cũng biết sợ...

Tường thì mừng trong bụng. Việc làm này của bà Lan khiến anh phần chần khi nghĩ tới Lưu Ly, dầu lúc này cô bé đang giận anh Hôm anh sang thăm, (nhưng chủ yếu là muốn gặp Ly) bà Lan có vẻ vồn vã, ân cần chớ không hoạnh hoẹ, chanh chua như trước đây Khi Tường ngỏ ý xin gặp Ly, bà vui vẻ sai Đào vào gọi. Nhưng cô bé đã không thềm ra mặc cho anh ngồi chờ cả buổi, rồi lui thủ đi về với bả vai nhứt thẩu trời Lê ra sau đó anh đã lên Sài Gòn để biện minh cho việc Lưu Ly vô tình nhìn thấy, nhưng gia đình lại xảy ra chuyện dồn dập, anh không thể bỏ mẹ vào lúc đang rối trí như vậy Hôm qua gặp bà Tám Giỏi ngoài chợ, bà đã vui miệng cho Tường biết:

- Lưu Ly vừa xuống thăm mẹ. Thế là anh bắt Từ phải canh mẹ, hễ cô bé xuất hiện là cấp tốc gọi anh ngay Chậm chạp, lù đù như Từ lắm lúc cũng được việc lắm chứ Nôn nóng đi như chạy về phía vườn xoài, Tường nhắm mắt không ra những lời cần thiết, quan trọng phải nói với Lưu Ly. Dù trước đây anh đã suy nghĩ, sắp xếp trong đầu hàng trăm lần, nhưng qua nhiều chuyện xảy ra, hầu như Tường quên bằng, điều duy nhất trong tim anh là nỗi nhớ dịu dàng thăm thiết. Anh tin chắc cô bé sẽ hết giận vì những lời năn nỉ chân tình của mình. Anh biết Ly cũng rất nhớ anh, nên cô mới trở xuống Mĩm cười với những điều vừa nghĩ, anh lấy đà phóng qua con mương nhỏ và đẩy cánh cửa bằng tre bước qua “lãnh địa” của gia đình Lưu Ly. Khu vườn xoài bắt đầu ra lá non, màu xanh mơn mớn óng mượt như lụa của lá làm dịu lòng anh. Tường đưa mắt tìm và thấy Ly đang kiểng chân cổ với hái cho được chùm lá non gần đó Vì mãi mê với những phiến lá mềm, Lưu Ly không hề thấy ngay nhánh cao hơn, một con rắn lục đang đu đưa thòng đầu xuống Tường ớn lạnh xương sống. Con quỷ này mà rơi xuống thì sẽ trúng ngay vai cô bé. Chẳng dám gọi, cũng chẳng kịp suy nghĩ, anh nhào tới ôm và đẩy Ly sang một bên đúng vào lúc con rắn lục rơi phịch xuống đất ngay chỗ cô vừa đứng. Lưu Ly hoảng hồn kêu ré lên khi thấy con vật gớm ghiết cô sợ nhất, đang bò ngoằn ngoèo dưới đất Cô hai chân thật cao, Ly bám lấy anh, Tường bế cô lên trong đôi tay chắc chắn, khỏe mạnh Nhìn con rắn lủi vào bụi cỏ gần đó, anh kề sát mặt vào tai cô thì thầm:

- Không có anh là bây giờ nọc rắn vào tới tim em rồi đó bé con Cổ đẩy Tường ra, Ly vùng vẫy:

- Thả người ta xuống !

Tường lì mặt:

- Ô hay ! Tại em đeo anh trước mà !

Lưu Ly lạnh lùng:

- Không giận đâu ! Thả tui ra Tường làm thỉnh bé cô đi thật nhanh. Ly la lối và đâm vào ngực, anh cũng mặc Tới mương nước, Tường dọa:

- Có nằm yên không ? Anh qua cầu khỉ không được là hai đứa cùng ướt đấy Lưu Ly cự nự:

- Anh làm trò gì vậy ?

Giọng Tường tỉnh khô:

- Đưa....nàng về dinh Lưu Ly quầm mặt xuống:

- Tôi đã thề không đời nào bước vào ngôi nhà bẩn thỉu đó Không sao, anh sẽ bế em vào. Nào, nằm yên ! không thì lột mương đó !

Lưu Ly hoảng hồn bấu cổ Tường khi anh ngã nghiêng bước qua cái thân dừa trơn trượt Dù giận chín xe mười vàng, trái tim yếu đuối của Ly vẫn đập như đánh trống, cô bối rối nhận ra mình đang nép mặt sát ngực anh. Lồng ngực ấm áp, vững vàng đêm nào cô đã vùi mặt vào khóc khi phải chia tay. Suốt thời gian rồi cô khổ sở chìm đắm trong ghen tuông, thất vọng và nhung nhớ. Cô vẫn mơ mãi giấc mơ bị Tường bỏ rơi để theo người con gái khác. Trong giấc mơ đêm qua, Ly thấy mình khóc trên ngực anh, nhưng Tường vẫn nhẩn tâm xua đuổi cô để theo Thúy Diệp Tỉnh dậy Ly thấy nước mắt ướt cả gối, đầu nặng trĩu, người bênh bồng, trôi nổi giống y như được anh bồng thế này Nhớ tới gương mặt khinh khỉnh của Thúy Diệp trong mơ, Lưu Ly nổi điên lên Cô hầm hừ:

- Tôi không phải là Thúy Diệp. Anh hãy tha dùm tôi đi !

Làm thỉnh bé cô một mạch vào nhà và đặt xuống thăm, Tường vừa thở vừa nói:

- Sao cứ đem Thúy Diệp ra để làm khổ nhau mãi ? Anh đã nói không hề nghĩ tới cô ấy mà !

Lưu Ly vùng dậy:

- Cô ta sống chung nhà, còn gì để cho anh phải “nghĩ đến”. Đừng đùa dai nữa, tôi chán nhìn mặt anh lắm rồi Dứt lời cô xăm xăm đi ra cửa, nhưng Tường lẹ hơn, Anh chồm tới trước, kéo sập cửa rồi khoá chốt lại Giữ chặt Ly trong tay, giọng anh trầm xuống khấn khoảng:

- Lưu Ly ! Nghe anh nói....

Bướng bình hất mặt sang chỗ khác, Ly cố không nhìn Tường Anh thở dài:

- Sao em trẻ con thế ! Chỉ chút hiểu lầm con con mà nữ “chán nhìn mặt anh” sao ?

Lưu Ly gần từng tiếng:

- Chút hiểu lầm con con à ! Chính mắt tôi thấy mà lầm ! Anh đừng ngụy biện nữa. Tôi không tin anh đâu
Cẩn rằng để ngăn nước mắt đừng trào ra, Lưu Ly cầm phần:

- Thề thốt, hứa hẹn, dặn dò mà chi, để sau đó lòng anh liền thay đổi Anh không hề thay đổi. Anh lúc nào cũng yêu em và nhớ em điên cuồng. Nhưng công việc không cho phép anh lên thăm am. Lưu Ly hãy nhìn anh nè Mặc cho Tường lắt vai mình, cô gục đầu xuống nước mắt bắt đầu ứa ra. Rồi không ngăn được ầm ức, cô nấc lên, nghẹn ngào, tức tưởi:

- Tường vội siết cô vào lòng, giọng gấp rút:

- Anh biết mình vô ý vô tứ khi nhờ Thúy Diệp bồi dầu vào bả vai bị sái khớp. Nhưng thật lòng anh không nghĩ gì hết, với lại lúc đó vai anh nhức quá Tiếng Lưu Ly đứt quãng vì khóc:

- Ai biết anh đã nghĩ gì khi cô ta mặc áo ngủ ngồi sát một bên, đã vậy còn....còn....

Tường nhăn nhó:

- Khổ quá ! Anh vừa ở Campuchia về, nghe dì Lan đồn cây xoài định chạy ra can thì bị cây đà rách mặt, trật tay. Suốt thời gian anh đi vắng, Thúy Diệp đã ở giữ nhà giùm, nên....nên mới ăn mặc như thế Lưu Ly đánh giọng:

- Anh vô tình, nhưng người ta cố ý. Em không thể chấp nhận sự dễ dãi của cả hai người. Anh khinh thường em nên mới để Thúy Diệp làm thế, khi anh thừa biết chị ấy rất yêu và sẵn sàng vì anh tất cả Tường nghiêm nghị :

- Đừng buộc tội anh như thế bé con. Có thể anh mắc khuyết điểm là hơi dễ dãi, nhưng anh rất tự chủ. Khi đã nói yêu ai, anh chung thủy, trung thành tuyệt đối với người mình yêu. Không ai lung lạc được trái tim vốn khô khan của anh đâu Lưu Ly nói:

- Nhưng em đâu dám chủ quan nghĩ người anh yêu là mình, một khi Thúy Diệp khoe khắp xứ rằng:

- Anh mở tiệm may cho cô ta làm chủ, hai người sẽ cưới nhau vào tháng tới Mặt Tường ngơ ra:

- Có chuyện đó nữa sao ? Anh không hề nghe Lưu Ly tấn công tới:

- Nhưng chắc chắn anh biết rành tiệm may của Thúy Diệp ngoài chợ ? Vì anh bỏ tiền ra sang cho cô ta mà !~ Tường chắc lưỡi:

- Đúng vậy ! Nhưng anh và Diệp rất sòng phẳng. Diệp cần sang một cửa tiệm. Anh ượn vốn không tính lời trong năm năm. Ngoài ra chẳng có gì khác Lưu Ly châm biếm:

- Sao anh tốt với cô ta dữ vậy ? Không rảnh rồi, lên Sài Gòn thăm em, nhưng anh thừa thời gian đi lòng vòng khắp xứ này, để tìm chỗ mở tiệm cho....vợ sắp cưới Tường cau có:

- Lại chanh chua, đánh đá. Anh nhắc lại lần chót, anh xem Diệp như bạn. Cô ấy rất tốt. Bao nhiêu năm, Thúy Diệp chăm sóc anh với tất cả tấm lòng, việc làm vừa rồi của anh chỉ là một hình thức đền đáp. Nếu kể ra, anh còn mang ơn gia đình Diệp nhiều lắm Vẫn không nhượng bộ, Lưu Ly mỉa mai:

- Anh có thể tính số ân tình bằng một đám cưới rình rang kia mà !

Tường bực dọc:

- Em giỏi nói lời ràng buộc quá !

Lưu Ly rưng rưng nước mắt:

- Em chỉ nói thật những điều mình nghĩ. Em trẻ con, đánh đá, chanh chua, đâu sánh được với Thúy Diệp dịu dàng, đằm đằm, chăm chỉ của anh Tường mềm lòng vì tiếng thút thút của cô. Anh nâng cằm cô lên, giọng âu yếm:

- Nhưng anh yêu cái trẻ con, chanh chua của em, chứ đâu yêu Thúy Diệp Lau nước mắt cho cô, Tường tùm tùm cười:

- Nếu không tin anh sẵn sàng đứng giữa chợ la to ọi người biết “anh yêu em” Chớp đôi mi còn ướt, Lưu Ly phụng phịu:

- Đâu cần phải làm thế. Nếu anh không có gì với Thúy Diệp thì hay bắt anh ta xin lỗi anh trước mặt em về những chuyện mà cô ra đã bịa ra, em mới tin Tường nhứ mày:

- Em muốn thế à ?

Lưu Ly hình mũi gặt đầu. Tường có vẻ khó xử. Anh ngần ngừ:

- Có cần phải làm vậy không ?

Lưu Ly cười nhạt:

- Cần chứ ! Nèi không Thúy Diệp lại tiếp tục đặt điều. Em e chuyện hoang đường biến thành hiện thực đó Tường im lặng. Mắt dăm chiêu nghĩ ngợi. Cuối cùng anh dứt khoát:

- Xin lỗi ! Enh không làm thế được. Thúy Diệp sai hoàn toàn khi nói dối nhưng thật nhẩn tâm khi buộc cô ấy nhận lỗi trước mặt em. Anh không yêu, nhưng lòng đau nở xức phạm người dành nhiều tình cảm ỉnh Mặt Lưu Ly trắng bệch vì những lời của anh, cô trừng trừng nhìn, khi Tường tiếp tục nói:

- Hãy bỏ ngoài tai chuyện ấy đi. Anh đã khẳng định tình cảm của chúng mình với Diệp rồi. Hôm đó, cô ấy buồn và khóc nhiều lắm. Anh không thể gọi lại nỗi đau ấy lần nữa Lưu Ly tự ái đến mức không biết nói sao. Cô mím môi chạy đến giật khóa cửa. Tường không ngăn lại, anh hơi ngã người ra sau, lưng tựa vào vách, giọng trầm....c:

- Ghèn tuông luôn làm người ta nhỏ nhen, ích kỷ và độc ác nữa. Anh không tin người anh yêu là như thế Thấy Lưu Ly hơi khựng lại, Tường nhỏ nhẹ:

- Đừng bỏ anh một mình lúc này. Đến đây đi Lưu Ly. Anh có bao nhiêu điều cần nói với em. Sao lại phí thời gian vì những giận dỗi chẳng đáng như vậy chứ Nhìn đôi mắt của Tường, Ly muốn chạy đến nhào vào lòng anh ghềnh gớm. Nhưng chút bướng bỉnh trẻ con đã níu chân cô lại Bỏ về không đành, tới bên anh thì quê. Lưu Ly ngồi phịch trên sàn, đầu gục xuống, hai tay bó gối Căn phòng đang lặng thình bống vang lên tiếng hát buồn buồn từ cassette Tường nói rất đúng. Ghèn tuông làm người mù quáng, nhỏ nhen, ích kỷ, và độc ác. Lẽ ra cô không nên yêu cầu Tường như vừa rồi, vì thật tâm cô đâu....ác dữ vậy Vẫn gục đầu trong tay, Ly nói:

- Em xin lỗi đã buộc anh điều oái oăm Anh cũng có lỗi đã gây ra chuyện để em khổ sở vì hiểu lầm. Bây giờ chịu nhìn anh chưa ?

Lưu Ly chớp mi ngược lên. Tường ở trước mặt cô nồng nàn, âu yếm. Khoảnh khắc tình yêu lặng im trong ánh mắt Ly và anh Cô đón nhận môi anh ấm dịu và nuối tiếc nhận ra. Suốt cả tháng trời, cô đã đau khổ, ghen tuông vì tính cố chấp, nông nổi. Ngày xưa ba cô cũng vì thế mà đẩy đi Ánh tới chỗ tự tử. Cái chết đầy thương tâm ấy đến nay vẫn là nỗi đau không lành cho nhiều người. Nó là nguyên nhân chánh khiến mẹ không cho cô yêu Tường Chuyện xảy ra vừa rồi tuy làm mẹ thay đổi nhiều, nhưng đâu có nghĩa là bằng lòng mối tình này Tự nhiên Lưu Ly siết anh thật chặt. Tường rời môi cô hỏi nhỏ:

- Sao vậy bé con ?

Lưu Ly thỏn thức:

- Em sợ mất anh lắm Tường vuốt tóc cô, giọng tự tin:

- Anh từng sợ như em. Nhưng đừng lo, đã yêu nhau thật lòng thì đâu khó khăn nào lại không vượt qua được Nếp đầu vào vai anh, cô băng khuâng nghe điệu nhạc dồn dập vui tai:

- “Giữa khúc quanh đời ta mới thấy rõ nhau Yêu anh Đại lộ hay khúc quanh nào có nghĩa gì Bốn con mắt vẫn âu yếm nhìn nhau Ta cứ yêu”

16. Chương 16

Bà Tư Lan yên lặng đứng một mình trong vườn tràn đầy khói. Nhìn khói hương nghi ngút toa? lên cây, bà thì thầm những lời từ bao nhiêu năm không hề nghĩ tới với giọng điệu hết sức thành khẩn:

- Chị Ba Ánh ! Thế là cuối cùng tôi cũng bước chân và ngôi nhà to nhất nhì xứ này với danh ngôn mợ Hai Trinh. Nhưng điều đó đã không chứng minh được tôi thắng chị, dù bao lâu nay tôi tìm mọi cách để? đạt được như vậy. Đưa tay sửa lại nhánh huệ cắm trong bình, bà lại nói tiếp:

- Hàng chục năm nay, trong lòng anh Trinh chị luôn tồn tại. Chị mới thật là người ảnh yêu quý. Còn tôi chỉ là một lầm lỗi mà anh ấy không thể dứt bỏ. Giọng bà chợt run rẩy:

- Đã có được những gì từng ham muốn, lẽ ra tôi phải dừng lại. Nhưng sự ghen tuông, ghen tỵ, làm tâm trí tôi cứ bị thôi thúc bởi hận thù. Tôi đã có lỗi, mong chị đừng chấp nhất. Đang lầm bầm khấn vái bà Lan bỗng giật mình vì gió. Gió ở đâu ào ào tới làm thể nhang trầm cắm trong lư hương đổ rục lên, những chiếc lá khô còn sót lại trên cành xào xạc rơi xuống như tiếng chân ai vừa lướt qua Rừng mình liên tục mấy cái, bà Lan nghiêng người xá lia xá lia trước miếu, rồi hấp tấp bỏ vào nhà. Tối phòng khách bà ngồi phịch xuống trường kỷ thờ? hờn hển. Việc làm vừa rồi của? bà là một cố gắng phi thường của một người vốn ương ngạnh, cố chấp, không biết sợ ai. Mấy đêm liền nằm ngủ không được đã làm bà mệt mỏi, xuống tinh thần vì phải suy nghĩ quá nhiều về những chuyện đã qua. Bà sút người đến mức dì Tám phải kêu lên vì ngạc nhiên. Rồi cũng chính dì khuyên nên cúng vái. Không phải mê tín gì đâu. Mợ. từng có lỗi với mợ Ba Ánh, và cả bà Chín. Về đây ơ? cũng không yên, mợ phải tạ lỗi rồi sẽ thấy nhẹ người. Người chết bao giờ cũng bao dung. Họ tha thứ hết hà Tha thứ hay không bà Lan chưa biết, nhưng rõ ràng lòng bà thanh thản hơn khi đã nói được những điều lâu nay vì cao ngạo bà không nghĩ tới. Đang ngồi ôm đầu gối, bà chợt giật mình khi nghe tiếng động. Mờ mắt lên nhìn, bà bất ngờ khi thấy ông Trinh Từ ngày giận dỗi bỏ bà ơ? đây về Sài Gòn đến nay ông mới chịu xuống. Vốn nhiều tự ái nên bà cũng không về thăm thăm chồng con. Mặc dù cánh tay gầy chưa lành, bà vẫn lao vào công việc để tìm quên....

Bà đã chỉnh đốn chi thu, đôn đốc, sửa sang lại toàn bộ. đất đai ở đây và bên cồn. Khối lượng việc bà làm được nhiều gấp đôi gấp ba lần so với lúc trước kia của ông Chín Trực, Thế nhưng tâm hồn bà vẫn nặng trĩu, bực dọc. Bà tức tối vì ông Trinh vẫn còn giận, trong khi công việc bà đôn đốc cây xoài không chút ác ý. Chú Út Tường cũng nói rằng:

- “Không có cây xoài, miếu của dì Ba trông đỡ âm u, hoang phế hơn. Dì Tư làm thế mà hay, suýt nữa cháu đã trách lầm”. Rốt cuộc “người dưng” còn hiểu bà hơn chồng. Chính nhờ “hiểu bà” nên Tường mới được phép gọi “dì Tư” nghe vừa ngọt vừa thân tình thay cho tiếng “bà Lan” lạnh lùng xa cách. Hôm nay ông Trinh đã hiểu bà rồi sao mà về đây vậy ?

Cố dần nổi tủi thân xuống. Bà Lan hỏi:

- Anh vừa lên tới à ?

Ông Trinh chậm chạp gạt đầu, giọng có vẻ dịu dàng:

- Tay em đỡ nhiều chưa ? Nghe con Ly nói dạo này em mất ngủ? thường xuyên Bà Lan chớp mắt:

- Chị? hơi khó ngủ? chút thôi, chớ đâu đến nỗi thường xuyên, con nhỏ chỉ giỏi đặt điều. Ông Trinh chăm chú nhìn vợ:

- Nhưng trông em tiêu tụy xanh xao lắm. Tránh ánh mắt của chồng, bà nói như than:

- Tại công việc nhiều quá....đã vậy chả ai là người thông cảm sốt chia. Ông Trinh thẳng thắn:

- Em trách anh phải không ?

Bà Lan làm thinh, bà nghe tiếng ông Trinh thở dài rồi ông nói:

- Suốt thời gian qua anh hơi ích kỷ khi bỏ em một mình trước đây. Nhưng thật lòng anh không thể làm khác vì anh rất giận. Em làm anh thất vọng chưa từng có khi ngang nhiên đốn cây xoài ấy đi mà không hỏi

anh hay ba một tiếng. Nếu tai nạn không xảy ra, ai biết việc làm tiếp theo của em là gì sau khi đã rào đất rút cầu Im lặng một chút, ông Trịnh trầm tư:

- Anh từng nói anh yêu thương em nhiều hơn ba Ánh, vậy mà em vẫn ghen tuông, ganh tỵ. Nghĩ lại đi, giờ đây ngoài nắm mộ xanh cỏ và cái miếu bảm rêu xanh kia, cô ấy được gì ? Trong khi em có con cái đề huề, nhà cửa sinh sang, đất đai tươi tốt Bà Tư Lan nắc lên:

- Xin anh đừng quy tội nữa. Em đã nhận ra hết điều này rồi. Chính vì thế mà em ăn không ngon, ngủ không yên suốt thời gian qua. Sáng nay em vừa đốt nhang xin lỗi chị ấy. Tai nạn xảy ra cho em cảm giác chết đi sống lại. Sinh mạng con người quý biết bao, thế nhưng chị Ánh chọn cái chết để? chúng to? tình yêu, lòng chung thủy của chị đối với anh. So ra em không bằng một gốc chị ấy. Em không xứng với anh....

Ông Trịnh vỗ nhẹ vai vợ:

- Đừng khóc nữa. Anh biết em hối hận nhiều, nên mới xuống đây chứ ! Mỗi lần Lưu Ly đi về anh đều hỏi thăm, em sống ra sao, buồn, cui, sầu khổ, thế nào anh nắm rõ. Anh rất mừng khi em nghĩ lại tự động, phá rào, bắt cầu, quét vôi miếu, và điều quan trọng nhất là....

Thấy ông ngập ngừng bà nôn nóng hỏi :

- Là chuyện gì ?

Ông Trịnh cười:

- Là chuyện không cấm con Ly chuyện trò với Tường nữa Bà Lan gượng gạo:

- Tại trước kia nghe Sáu Tiến đơm đặt nên em mới cấm cũng may Út Tường không giống Hai Nhân. Nó biết lo làm ăn và làm ăn khá giỏi. Ba cũng rất thích Út Tường Ông Trịnh hỏi:

- Còn em thì sao ?

Bà Lan có vẻ suy nghĩ:

- Dáng vẻ bề ngoài thì được rồi, nhưng nó là đứa không được ăn học, lại bỏ nhà từ nhỏ, sợ nhiều điểm thua con Ly Ông Trịnh lắc đầu nói một mạch:

- Vậy là em lầm rồi ! Anh biết Tường từ lúc nó chưa biết đi. Nó cực kỳ thông minh, học một hiểu mười, tánh tình rất hiếu động và vui nhộn. Thời gian sống ẩn mình dưới lớp diêm làm Tường khựng lại nó trở nên lằm lì, hận đời nhưng vẫn là đứa nhạy bén, khôn ngoan. Đến lúc cảm thấy bị nhà để lẫn vào đời mà vẫn sống được nó đã đi. Nhờ Năm Kha giúp mấy chỉ vàng, Tường lên Sài Gòn làm công ột chỗ chuyên sửa máy tàu, máy đuôi tôm....Từ phụ nó lên làm thợ chánh, khi có chút tiền nó đi học thêm ban đêm, tham khảo sách vở và mở tiệm riêng. Có vốn nó quay về đưa Năm Kha lập bè nuôi cá. Thấy nghề này có ăn hơn nó sang lại tiệm trở về đây lập làng bè nuôi cá với kỹ thuật mới, và đã thành công. Hiện giờ nó đang nghiên cứu việc sinh sản cá giống nhân tạo ở đây, để khỏi phải mua từ Campuchia nữa. Út Tường không phải đứa thất học như em tưởng đâu !

Bà Lan ngạc nhiên:

- Sao anh biết rõ về nó vậy ?

Ông Trịnh cười sáng khoái:

- Thì nghe nó kể Bà nhú mày hỏi dồn dập:

- Hồi nào ? Ở? đâu ?

Ông Trịnh trả lời nhát gừng:

- Mới tuần rồi. Ở? nhà mình Bà Lan kêu lên:

- Con Ly dẫn nó về nhà rồi à ?

Ông Trịnh chắc lưỡi:

- Điều đó không tốt hay sao ?

Giọng bà Lan giận dữ:

- Vậy mà trước mặt em, nó làm như không liên hệ gì với thằng Tường hết, con ranh dám qua mặt cả mẹ Ông Trịnh rồi cảm:

- Cũng tại em thôi ! Nó lớn rồi, tại sao lại bắt chuyện gì cũng phải thành thật khai báo. Nó phải có bí mật riêng. Yêu thương là bí mật của mỗi người, nó có quyền giấu, thậm chí nói dối nếu bị tra hỏi dữ quá !

Bà Lan nghiêm mặt:

- Em có tra hỏi gì đâu ? Từ xưa tới nay nó không qua mặt em bao giờ. Lần trước thằng Tường sang thăm và ngờ ý muốn gặp Lưu Ly, em sai con Đào vào gọi nhưng nó dứt khoát không ra. Hừ ! Thì ra hai đứa đóng kịch. Màn kịch này dứt khoát do Út Tường đạo diễn để em không để ý theo dõi. Thật tức chết được ! Cái thằng điên ấy sẽ biết tay em Ông Trịnh nói:

- Chưa chi đã đổ thừa và hăm dọa.. Chúng không sợ. đâu Bà Lan cau có:

- Còn anh, chưa chi đã bênh vực. Anh bắt cầu cho chúng leo đi. Hừ, con Ly mới hai mươi tuổi, bày đặt yêu đương sớm cho cha mẹ lo....Thật lòng tôi vẫn không muốn nó quên với Út Tường vì thằng này già đời quá Giọng ông lơ lửng:

- Đàn ông già đời thì tốt. Ai như thằng Đoàn, tối ngày chỉ bám vào gia đình, lúc nào cũng ỉ lại, không biết lo xa gần gì hết Nghe nhắc tới quý tử, bà Lan phản ứng ngay:

- Tự nhiên lại so sánh thằng Đoàn với nó. Con mình tốt phước nên mới sung sướng, cực khổ như Út Tường cũng do cái số nó lận đận Ông Trịnh vụt hỏi:

- Chắc em không nỡ làm số nó khổ hơn nữa chứ Bà Lan thở dài:

- Chi? mong nó thật lòng với Lưu Ly. Con mình còn khờ lắm, nếu Út Tường chỉ đùa cho vui, em e con nhỏ không chịu đựng nổi....

Ông Trịnh trầm giọng:

- Em khỏi phải lo chuyện đó. Nếu Út Tường không thật lòng, nó đâu đến nỗi năn nỉ anh thuyết phục em cho phép nó quên với Lưu Ly. Út Tường đã qua thời bùng bột rồi. Nó thương con bé thật mà Bà Lan ngần ngại:

- Nhưng Lưu Ly vẫn còn trẻ quá !

Rồi dần dần nó sẽ người lớn ra. Lúc em bằng nó bây giờ, thằng Đoàn đã hai tuổi còn gì Bà Lan mím môi:

- Em khác con Ly rất xa. Nếu Út Tường không là cháu chị Ánh, chưa chắc anh đồng ý chúng quên nhau Ông Trịnh thần nhiên thừa nhận:

- Anh đâu chối điều đó. Đã có một khoảng thời gian rất dài người lớn hai bên căm ghét, hận thù nhau. Tội nhỏ? không có tội tình chi hết, tại sao không để chúng làm nhịp cầu nối lại tình cảm có từ đời ông bà mà cha mẹ chúng đã làm mất đi. Anh ủng hộ. bọn trẻ vì nghĩ tới em Bà Lan có vẻ suy nghĩ, lâu lắm ông Trịnh mới nghe giọng bà yếu ớt:

- Nếu nhờ bọn trẻ? mọi việc sẽ tốt đẹp hơn thì đâu ai có quyền ngăn cản chúng Ông Trịnh mỉm cười:

- Anh biết thế nào em cũng nói thế. Nếu không em đâu phải là bà Tư Lan.

17. Chương 17: Chương Kết

Lưu Ly nhón gót bước thật nhẹ ra tận ban công, nơi Tường đang đứng nhìn xuống sông . Cổ kiểng chân lên thật cao, cô vòng tay bịt mắt anh . Một giây, rồi một phút chậm chạp trôi qua . Anh vẫn đứng yên như tượng, Lưu Ly sốt ruột nói lớn Ng tay ra, bất ngờ Tường xoay người lại nhắc bóng cô lên quay một vòng và

siết chặt Lưu Ly trong tay Cô cuồng quýt ôm lấy anh bằng sự rung động mãnh liệt của trái tim Nhớ em quá, Ngọc Lưu Ly của anh Giọng Ly dài ra nũng nịu:

- Nhớ lúc này không phải là Lưu Ly, mà là Thúy Diệp thì sao ?

Tường nheo mắt:

- Không bao giờ có sự nhầm lẫn đó, trực giác của anh thuộc loại... siêu đẳng, em nhón gót bước vào là anh đã biết rồi, đầu thế lộn được Lưu Ly tiu nghỉu, đẩy anh ra Vậy mà giả bộ đứng yên làm mất công người ta hù . Thấy ghét !

Tường cười . Anh nhìn cô không chớp mắt . Suốt cả tháng nay Ly ở Sài Gòn để lo thi cuối năm . Cô cấm anh lên thăm vì sợ mình không tập trung học . Tường đã tuân lệnh, dù anh nhớ cô da diết . Anh cũng sợ bà Tư Lan đổ thừa mình, lỡ cô con gái cứng của bà thi rớt Nghiêm mặt lại Tường nói:

- Chưa báo cáo kết quả thi cử, mà dám hù anh, cần phải phạt em một trăm cái hôn mới vừa tội Lườm Tường bằng con mắt có đuôi, Lưu Ly cong môi:

- Lúc nào cũng tìm cách phạt người ta, em làm bài được, phần thưởng đâu ?

Tường cúi xuống:

- Ồ... môi anh đây nè . Bao nhiêu cũng có và có ngay tức khắc Lưu Ly véo mạnh vào hông anh nhưng vẫn không tránh được nụ hôn cuồng nhiệt của Tường . Cô bồi hồi đón nhận niềm hạnh phúc sau những ngày xa cách . Đường như Tường cũng xúc động như Ly . Anh cứ thì thầm mãi tên cô bằng giọng vô cùng thương mến Ngồi sát vào Tường trên chiếc ghế mây, Lưu Ly riu rít hỏi:

- Đàn cá của anh hôm nay sao rồi ?

Tường có vẻ tự hào:

- Đã chuyển ra bè lớn nuôi thử . Anh đặt nhiều hy vọng vào việc sản xuất cá giống này lắm . Nếu thành công thì đây là bước đột phá quan trọng trong nghề nuôi cá giống . Nội chỉ cung cấp cá giống thôi, cũng đủ sống phong lưu Lưu Ly cười thật hồn nhiên:

- Em tin chắc anh sẽ thành công Tường trầm ngâm:

- Mục đích anh theo đuổi là làm sao sản xuất con giống đại trà để hạ giá bán xuống cho chủ bè đỡ khổ . Từ trước tới nay cá giống phải nhập từ Campuchia về, do đó một số người có vốn đã trở thành trùm bán cá giống . Họ tự động nâng giá làm dân nuôi cá dù biết mắc cũng phải bấm bụng mua . Lợi nhuận chạy hết vào túi bọn trùm này, còn chủ bè thì huê hoặc giỏi lắm chỉ bỏ công làm lời Nhìn Tường bằng ánh mắt khâm phục, Lưu Ly buột miệng:

- Bên anh, em luôn thấy vững vàng và tự tin Tường mân mê tóc cô:

- Gần em, anh thấy không lẻ loi đơn độc . Cảm giác này anh nhận biết lần đầu khi em tựa vào ngực anh trong cabine xe tải đêm mưa nào . Ngồi trên xe, anh cứ mong cho con đường trước mặt dài mãi, dài mãi Lưu Ly xúc động thú nhận:

- Em cũng mong như anh và sợ lúc ấy anh đọc được điều em nghĩ vô cùng Bây giờ còn sợ không ?

Mắt Lưu Ly tinh quái:

- Không ! Vì em biết giấu suy nghĩ của mình vào tận đáy tim Tường tủm tỉm cười:

- Ghê nhỉ ! Nhưng anh khuyên em nên giấu điều mình nghĩ nơi khác . Vì trái tim đàn bà nhẹ dạ lắm, nó sẽ... nhai điều bí mật của em, nếu trái tim anh bắt đúng tần số nhịp đập của nó Lưu Ly phụng phịu tựa đầu vào vai anh và hờ hững khép mi . Có gì hạnh phúc hơn được ngồi kế người yêu giữa buổi chiều cạnh bờ sông mênh mông sóng gió như vậy . Tường cẩn thận giữ trong tay đuôi tóc dài đen nhánh của Ly Cô chợt hỏi:

- Lúc này anh đang nghĩ gì mà đứng trầm tư ở đây vậy ?

Tường nhỏ nhẹ:

- Anh nhớ em và nghĩ lung tung về gia đình mình, về cuộc đời Lưu Ly dè dặt:

- Anh tìm ra ông Sáu Tiến chưa ?

Giọng Tường bỗng lạnh tanh:

- Anh Hai Nhân tìm được ông ta cách đây một tuần . Mọi việc đã giải quyết xong Bây giờ ổng ở đâu ? Chắc bị nhốt rồi phải không anh ?

Khẽ lắc đầu, Tường nói:

- Anh Nhân tìm gặp Sáu Tiến trong một sòng bài sát biên giới . Số vàng ông ta lấy của mẹ anh còn chưa tới phân nửa . Ảnh đã lôi cổ Sáu Tiến về đây, dù ông ta đã trả phần vàng còn lại . Lẽ ra anh Nhân đã giao Sáu Tiến cho công an . Nhưng suy đi nghĩ lại, tụi anh để ổng đi cho rồi Tại sao vậy ?

Vì làm lớn chuyện chỉ khổ mẹ anh thôi . Lúc này trong lòng mẹ, Sáu Tiến không còn chỗ đứng . Chuyện ông ta ăn cắp vàng dư luận chưa biết . Thôi cứ để tụi nó chìm lắng, ẹ đừng khổ hơn cái khổ đang mang Lưu Ly ngạt nhiên:

- Nhưng trước đây anh đã thề không tha cho ông ta mà !

Làm Sáu Tiến không dám trở lại xứ này là đủ rồi . Lời thề của anh là cách khẳng định mình, chớ đâu phải để một mất một còn với ổng . Bây giờ anh đã có một gia đình, một sự nghiệp, một người yêu, anh không muốn hơn thua với người như ông ta nữa Lưu Ly ngập ngừng:

- Ngày mai anh đưa em qua thăm bác Hà được không ?

Tường mỉm cười:

- Sao lại không được ! Mẹ muốn gặp em lắm, nhưng anh ngại em chưa chuẩn bị tinh thần, nên cứ hẹn lần hẹn lựa mãi Lưu Ly lo lắng:

- Còn anh Nhân thì sao . Em sợ...

Siết nhẹ tay cô, Tường trấn an:

- Không gì phải sợ hết . Ảnh đã bớt nhậu và bớt quậy rồi . Anh không để em ngỡ ngàng khi bước vào nhà anh đâu Lưu Ly thì thầm:

- Nếu được vậy thì còn gì bằng Chiều bắt đầu xuống . Bên kia sông nhà ai toa? khói . Trên sông, khói và sóng đan vào nhau mơ hồ, huyền hoặc như một bức tranh Tường bồi hồi nhận ra cuộc đời anh dầu lắm khi buồn, nhưng vẫn đẹp, vẫn đáng tự hào và tràn đầy hạnh phúc.

Hết

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/buoi-yeu-em>